

Literarni zbornik Gimnazije Kranj 2017

Piškotki

Piškotki

Literarni zbornik Gimnazije Kranj 2017

Avtorji besedil:

Arianda Babič, Erazem Baškovec, Sonja Debevc, Val Dolensšek, Valentin Dowhyj, Maša Gomboc, Jožef Juš Grah, Vili Grdič, Aneja Gros, Ana Humerca Šolar, Ema Jelenc, Neja Jeraj Sedej, Anja Jerala, Julija Jesenovec, Ana Koprivnikar, Nejc Kosec, Juš Lesjak, Ines Likar, Lia Sara Likar, Maruša Lučič Bolka, Sara Maleš, Ajda Markič, Nika Markun, Tadej Rajgelj, Jure Ramšak, Monika Seliškar, Tina Sgerm, Job Stopar, Ana Šuštar, Natan Vovk, Lan Julij Zadavec, Marko Zupan, Metod Zupan

Mentorica: Bernarda Lenaršič

Avtorji ilustracij:

Katarina Hauptman, Manca Jenko, Anja Jerala, Manca Merzel, Neža Sodnik, Tajda Škraba, Benjamin Tajč

Naslovne ilustracije:

Manca Merzel

Mentorica: Anita Omejec

Urednica: Bernarda Lenaršič

Sourednik: Natan Vovk

Lektorirala: Janja Perko

Recenzija: Tatjana Cvetko, Nataša Kne, Janja Perko

Oblikoval: Jernej Kejžar

Založila: Gimnazija Kranj

Leto izida: 2017

Reprodukcije ilustracij: Cumulus d. o. o.

Tisk: Tisk Žnidarič, d. o. o.

Število izvodov: 200

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-82

PIŠKOTKI : literarni zbornik Gimnazije Kranj 2017 / [avtorji besedil Arianda Babič ... [et al.] ; avtorji ilustracij Katarina Hauptman ... [et al.] ; urednica Bernarda Lenaršič, sourednik Natan Vovk]. - Kranj : Gimnazija, 2017

ISBN 978-961-94243-0-8

1. Babič, Arianda 2. Lenaršič, Bernarda

290402304

Gimnazija Kranj

Kazalo

O časovni kapsuli, minljivosti in Piškotkih (uvodnik)	12
--	----

I **Magdalenice s čajem** 15

<i>Nika Markun</i>	Magdalenice	16
<i>Ana Šuštar</i>	Sladica	17
<i>Natan Vovk</i>	Vrečka čaja	18
<i>Marko Zupan</i>	Popravilo kolesa	19
<i>Metod Zupan</i>	Obsodba globalnega segrevanja	20
<i>Metod Zupan</i>	Tok, tok, tok ...	22
<i>Nika Markun</i>	Opice	23
<i>Lan Julij Zadavec</i>	Velikani	24
<i>Ajda Markič</i>	Mrhovinar	25
<i>Ajda Markič</i>	Ragnarok	27
<i>Ajda Markič</i>	Klavec	28
<i>Ajda Markič</i>	Vojna	29
<i>Neja Jeraj Sedej</i>	Vprašanja in polovica odgovorov	30
<i>Ajda Markič</i>	Misliš, da si sam	31
<i>Lia Sara Likar</i>	Maska	32
<i>Tina Sgerm</i>	Koža	33
<i>Natan Vovk</i>	Slušalke	34
<i>Ines Likar</i>	Potovanje v sanje	35
<i>Julija Jesenovec</i>	Vrtanje v smisel	36
<i>Ines Likar</i>	Drugačnost	38
<i>Jure Ramšak</i>	Nikoli	40

<i>Natan Vovk</i>	Anihilacija na ravni posameznika	41
<i>Ines Likar</i>	Pozabila sem	42
<i>Ana Koprivnikar</i>	Droben črni vran	43
<i>Ana Koprivnikar</i>	Kam?	44
<i>Nika Markun</i>	Tja daleč stran	45
<i>Maša Gomboc</i>	Gazela življenja	46
<i>Nika Markun</i>	Medtem ko spiš	47
<i>Monika Seliškar</i>	Ne skrbi	48
<i>Metod Zupan</i>	Kontemplacija o obstoju	49
<i>Erazem Baškovec</i>	Pasivnost	50
<i>Nika Markun</i>	Za vedno	51

Poljubčki iz Perugie 53

<i>Sara Maleš</i>	Kdo si?	54
<i>Ana Koprivnikar</i>	Bi šel z mano na večerjo?	56
<i>Tadej Rajgelj</i>	Ptica	57
<i>Ana Šuštar</i>	Sama	58
<i>Arianda Babič</i>	Jutranja rosa	59
<i>Jure Ramšak</i>	Srečanje	60
<i>Monika Seliškar</i>	Črne oči	61
<i>Natan Vovk</i>	Zaspan dan	62
<i>Natan Vovk</i>	Deževni dnevi	63
<i>Natan Vovk</i>	Beti	64
<i>Neja Jeraj Sedej</i>	Neuspeh, in zakaj boli	65
<i>Neja Jeraj Sedej</i>	Solze	66
<i>Sara Maleš</i>	Ne sovražiti, ljubiti	67
<i>Natan Vovk</i>	Antimaterija	68
<i>Natan Vovk</i>	Oktaeder	69
<i>Natan Vovk</i>	Astrolab	70

3 Haiku 73

<i>Sonja Debevc</i>	74
<i>Anja Jerala</i>	74
<i>Erazem Baškovec</i>	75
<i>Jožef Juš Grah</i>	78
<i>Puščavska roža (psevdonim)</i>	78
<i>Val Dolenšek</i>	79
<i>Nejc Kosec</i>	80
<i>Natan Vovk</i>	80
<i>Marko Zupan</i>	81
<i>Metod Zupan</i>	81

4 Daljša proza 83

<i>Aneja Gros</i>	<i>Aldendore (poglavja iz romana)</i>	84
	<i>Strela, krik in kri</i>	84
	<i>Jasa in svetli luni</i>	86
	<i>Vodna plesalka</i>	91
	<i>Zeliščno žganje</i>	96
<i>Ajda Markič</i>	<i>Zgodba o avtu in še marsičem</i>	100

5 **Novele ter fantazijske in kriminalne zgodbe** 153

<i>Ana Humerca Šolar</i>	Morska deklica	154
<i>Ajda Markič</i>	Saga	161
<i>Ajda Markič</i>	Smrt je slepa	169
<i>Tina Sgerm</i>	Bolezen	177
<i>Lia Sara Likar</i>	Beg	181
<i>Andrej Zajc</i>	Anglija	185
<i>(psevdonim)</i>		
<i>Lan Julij Zadravec</i>	Iluzija izbire je vaša	194
<i>Lan Julij Zadravec</i>	Farma	198
<i>Juš Lesjak</i>	Novela o dediču	209
<i>Job Stopar</i>	Novela o lutnji	213
<i>Valentin Dowhyj</i>	Novela o andaluzijskem starcu	217
<i>Sonja Debevc</i>	Egoist	221
<i>Sonja Debevc</i>	Vrv	224

6 **Pesmi v prozi, parabole in črtice** 237

<i>Ana Humerca Šolar</i>	Sneg in cigarete	238
<i>Ajda Markič</i>	Ovca se celo življenje boji volka ...	240
<i>Ajda Markič</i>	... in nazadnje jo poje pastir	241
<i>Vili Grdič</i>	Tam	242
<i>Tina Sgerm</i>	Stava	243
<i>Natan Vovk</i>	Prestop	244
<i>Lia Sara Likar</i>	Ples po robu	246
<i>Maruša Lučič Bolka</i>	Ne šteje več dni, ljubezen	249
<i>Lan Julij Zadravec</i>	Tukaj in zdaj	252
<i>Tina Sgerm</i>	Tvoja pesem	253
<i>Tina Sgerm</i>	Iluzija izbire je vaša	254
<i>Erazem Baškovec</i>	Carpe momentum	256

Uvodnik

O časovni kapsuli, minljivosti in Piškotkih

Po čem je dišal zrak na Koroški cesti, ko so leta Gospodovega 1897 v steno Gimnazije vzdali časovno kapsulo? Iz odprte kovinske škatle nam je letos ob odkritju nepričakovano zadišalo po življenju, preteklem, minulem. Profesor Štritof vanjo ni bil položil knjig; o vzrokih lahko samo ugibamo. Morda je menil, da bodo vendarle tiskane knjige naslednjim rodovom ena od pomembnejših in dostopnejših vezi s preteklostjo. In na srečo je (še vedno) tako, da sta nam pisana beseda in umetnost prednikov dostopni in samoumevni kot kruh, sline pa pocedimo ob nepričakovanih detajlih iz njihovega vsakdanjega življenja; kovanci v kovinski škatli seveda burijo našo domišljijo, toda ali ni vendarle v resnici vznemirljivo, da se nam kdaj kak pesnik iz preteklih dob približa kot sorodna duša in nas potreplja po rami?

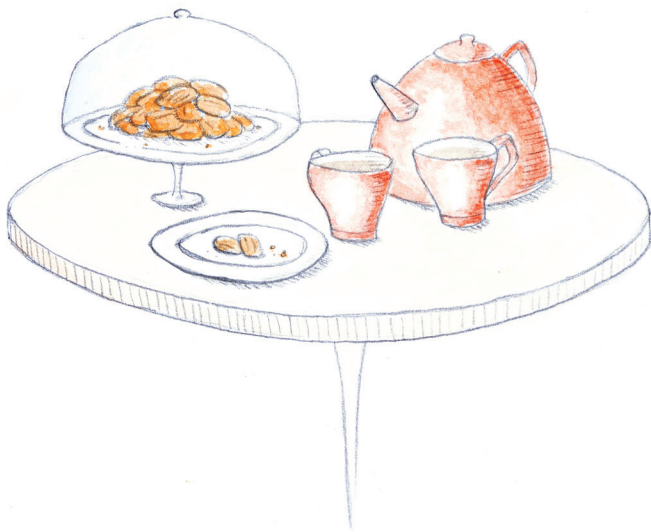
Seveda ob pomakanju misli v preteklost ne moremo mimo Prousta, čigar monumentalni pripovedni svet se je kot duh iz svetilke pred stoletjem prisukal iz skodelice čaja, v katero je bila namočena magdalenica. Ne le da je s pomočjo čutnega spomina umetnik svojo lastno preteklost estetsko prekrystaliziral, tudi za nas je ustvaril mojstrovino, v kateri se čudimo prefinjenosti detajlov in skladnosti celote. Trenutki, v katerih lepota pripovednega sveta spet in spet v intimi branja zaustavlja dih bralcev, so iztrgani minevanju, bolečini, praznini, osamljenosti, kaosu.

Zdelo se je, da se bodo k močni lanski Kavi prilegli igrivi in raznovrstni Piškotki. Vsaj tako je obetalo izbiranje naslova letošnjega literarnega zbornika pri krožku ustvarjalnega pisanja. Vsaka nova pesem je bila kot vznemirljivo razvijanje papirčka s sporočilcem ob poljubčkih iz Perugie: neizčrpna raznolikost triintridesetih literarnih svetov, pesniških izrazov in zgodb. Nekatera polnila so grenka, druga opojna. Domišljija, mitologija, zgodovina, veliki svet in intimne zgodbe ter doživetja, v katerih utripa še topla sredica. V njej so upanje in razočaranje, bolečina, ljubezen, lepota, krhkost, kritičnost ... in minljivost. Tako človeško in lepo. Piškotki so najraznovrstnejši tudi po obliki oziroma obsegu – od drobnih haikujev do daljših pripovedi in vsega vmes.

Kaj bo nastalo iz teh ustvarjalcev in česa se bodo spominjali, ko bodo vzeli v roke Piškotke po petdesetih letih? O tem lahko samo ugibam, saj me ne bo zraven. Morda pa bodo čez sto dvajset let, ko bodo nas vse že dolgo pokrivalo prstene drobtine, komu Piškotki zadišali kot skrinjica iz davno minulih časov. Tudi tista magdalenica s čajem je večna. Pa naj kdo reče, da umetnost ni nekaj božanskega.

Naj vam tekne, to življenje.

Bernarda Lenaršič

1

Magdalenice s čajem

Magdalenice

Nika Markun, 3. b

Rahlo biskvitno pecivo
že od daleč izgleda mamljivo,
posuto s sladkorjem je fino,
poješ vse do zadnjega,
še celo najmanjšo drobtino.

Sladica

Ana Šuštar, 2. a

Ko stopim v sobano, vse zadiši,
eksplozija okusov že v vonju
vse popestri.

Vse v čokoladni barvi se lesketa in blešči,
da sladkosnedom ni pomoči,

ves ta slad ob korakih me spremlja,
bomboni, lizike, piškoti in sladoled;
tej močni skušnjavi
ne morem se upret'.

Najbolj privlači me marcipan.
AH! Ne,
oko mi zagleda čokoladni vulkan!

Zgoraj rdeča se češnja blešči,
uprem se skušnjavi,
pojem le piko na
i.

Vrečka čaja

Natan Vovk, 2. a

Moje misli bežijo
v krop, vrtim se,
ni izhoda, padel sem;

lovim jih
s svinčnikom in z zvezkom,
lovim jih,
dokler nekdo ne povleče vrvice
in ožame vsega, kar je ostalo od mene,

prebudim se v košu
z grenkim okusom v ustih.

Anja Jerala

ilustracija: Anja Jerala, 4. c

Popravilo kolesa

Marko Zupan, 1. c

Pogled na kolo:
košček rje –
boleče srce.

Pregledaš zvonček –
dela, zvoni,
problemov tu ni.

Vzameš kladivo
in brusni papir,
nobenih ovir.

Vzameš lonček,
barva je sveža,
pripravljena reža.

Škripajoča ketna
in lonček olja
ter tvoja volja.

Z barvo je novo
kolo lepo spet,
hudo za umret.

Kot blejska pletna
veriga hiti,
lepo se vrti.

Vse delo gotovo,
vesel obraz,
kolo je dokaz.

Obsodba globalnega segrevanja

Metod Zupan, 4. c

Izza oblakov se je prikradel sončni žarek.
Malo je pohajkoval,
primerno mesto je iskal,
s hladno zemljo se sramežljivo je igral.
Potihoma je na hladne prsti dveri potrkal
in skozi špranjo je majhen popek pokukal:
„Malce zgodaj je še, mar ni?“
A po premisleku se je odločil, da prekmalu se mu ne zdi.
Žarek zdel se mu je tako mamljiv,
le zakaj pred njim naj bi se skrnil?
Ven pogumno se je odpravil,
z vso močjo skozi zemljo je ril
in ni se ustavil,
dokler v prelep cvet se ni razvil.
A nato, kar naenkrat, žarek oblak je spodil.
Sneg ubogo bitje je zakril.
Mrtev pod snežno odejo je bil
nagelj, ki se je prenaglil.

ilustracija: Tajda Škraba, 3. e

Tok, tok, tok ...

Metod Zupan, 4. c

Pozno ponoči čutim tresljaje v stenah,
strah in trepet se pretakata mi po venah.
Preden sem spoznal jo, svet je bil poln lahkot,
a neumen jaz postavljal sem jo v kot.

Tok, tok, tok ...

A zdaj prišla je po maščevanje,
pripravlja se na mesarsko klanje,
grenila bi mi sanje,
če sploh lahko zaprl bi oči
in prestal grozne te noči.

Tok, tok, tok ...

TU JE! Koža se mi nasrši
(vzdih),
zraka mi zmanjkuje, me duši!
Prišla je huda ura,
na vrata trka matura.

Opice

Nika Markun, 3. b

Opice v džungli –
svobodne in vesele,
proste, srečne, da živijo.

Vendar tam le redko kdo jih vidi,
zato strpajo v živalske jih vrtove,
kjer vsi lahko jih opazujejo.

Tako zaprte v kletkah
dan za dnem, spet in spet
jih človek opazuje
in za vsak njihov premik
že smešno šalo snuje.

Tako kot opice v kletki
se počutim tudi jaz:

vsem na očeh,
a vendar nobeden ne ve,
kaj skriva moj pravi obraz.

Velikani

Lan Julij Zadavec, 4. c

V podzemlju spijo velikani,
pozabljene sulice pretekle dobe,
desetletja neprebujeni
čakajo na sodni dan.

Žareča, težka srca,
zaklenjena v kamnitih krstah,
prisluškovaje klicu vsemogočnih
čakajo na sodni dan.

V podzemlju spijo velikani,
noseči v sebi grom in blisk,
branilci Hermagedona*, jezdec apokalipse
čakajo na sodni dan.

* Hermagedón – po Bibliji (Raz 16,16) prizorišče zadnje bitke pred koncem sveta.

Mrhovinar

Ajda Markič, 4. a

Lobanjo kljuva temni ptič,
ni več mesa, ni več oči,
od življenja ostalo ni nič,
le še belina hladnih kosti.

Pojedli rdeče so ptiči srce,
raztrgano v globinah samote,
zbledele na vratu je lastno ime,
ki loči enega od celote.

Glas za vedno mu utihne,
razpadla so krhka pljuča, mrena
zraka nikoli več ne vdihne.

Ustnic ni več, da dih jih boža,
a vidi krokarja temno oko,
da raste med rebri mu roža.

Ragnarok*

Ajda Markič, 4. a

Prihaja, poskrijte se!
Z nevihto, z vetrom,
z glasnim gromom
prišel je in strašen je!

Njega krila so kot svila,
ognjeni rubini so oči,
plamen v ljudi strmi,
vzdignejo se sulice!

Ščite gor, zavetja ni,
dež pada in cela vas gori!

Izginja v pepelu njihov raj,
sredi vasi stoji jim zmaj.

* Ragnarok – v nordijski mitologiji somrak bogov oziroma konec sveta.

ilustracija: Katarina Huptman, 2. c

Klavec

Ajda Markič, 4. a

Koga iščeš, klavec,
kje pustil si svoj nož?
Poje ti na veji slavec,
poln travnik lepih rož.

Povej, klavec, kje je tvoj nož krvavi,
kje rdeče je bodalo?
Bila sva na travniku davi,
sonce tako lepo je sijalo.

Poglej, klavec, nož je tu,
zakaj tako boli?
Nož je v mojem srcu,
na svetli travi temna kri.

Vojna

Ajda Markič, 4. a

Črne so oči, ki gledajo,
črne so,
skozi tančico
sveta ne vidijo.

Črna je luč, ki vodi,
črna je,
ne sveti,
a gredo za njo.

Rdeča je kri, ki mine,
rdeča je,
ko pade
za srce iz črnine.

Vprašanja in polovica odgovorov

Neja Jeraj Sedej, 1. e

Kaj je državljanstvo?

Je pravica, je dobrina?

Je prekletstvo, je ovira?

Nas državljanstvo definira?

Katero državljanstvo imaš?

In kaj to pomeni?

Medtem ko naju dva združuje,
od drugih le odriva me, ločuje.

Enaki ljudje,

različna državljanstva.

Vsi na enem svetu rojeni,

vsak s svojim državljanstvom umorjeni.

Misliš, da si sam

Ajda Markič, 4. a

Misliš, da si sam?

Da sam si na tem svetu,
da te nihče ne vidi
in te nihče ne sliši,
da šibak si kot metulj v letu?

Misliš, da si sam?

Da nikogar ni ob tebi,
ki bi mislil nate od drugod,
ki sledil bi ti povsod,
do konca tvojih srečnih dni?

Ne, nisi sam.

Poglej, za tabo je, prav tam,
v tisti skrivni temni senci,
toda ostalo ne bo v senci
in želel si boš, da bil bi sam.

Maska

Lia Sara Likar, 1. c

Na ustnicah žarki nasmeha,
sled solz ostaja nevidna.
Maska ji na obrazu počiva,
skriva njen pravi obraz.

Sprašujejo jo, če je OK.
Ona stran se obrne
in počasi zbledi njen nasmeh.
Nasmeh, ki dosegel oči njenih ni nikoli.

Hrup okoli nje ne potihne,
a ona želi le tišino.
Zapira se vase,
maska zdrsne z obraza.

Koža

Tina Sgerm, 1. d

Ker je beseda nož in pošast ljudje,
ker je obstoj tuga in dihanje trudno,
ker si v življenju 10/10 ali nič
in ker včasih trpljenje pride iz ust bližnjega,
je tanka koža kot krila metulja.
Krha, tanka, lomljiva, šibka.
Zato ima srce bicepse,
oči jezove,
usta ostrino in besedišče puščice.
Ščit pa je nasmeh.

Slušalke

Natan Vovk, 2. a

Mali svet
v moji glavi,
ki prepeva dan in noč,
ves svet
samo zame ...

Ali se bom spomnil,
da obstaja tudi svet
zunaj mojega,
zunaj moje glave?

Potovanje v sanje*

Ines Likar, 3. b

Pobeg. Na tuje.
V moji glavi ta misel zmaguje.
Pobegniti, zbežati,
v neznano se podati,
uživati, zaživeti,
trenutek ujeti.
Se odločiti, preprosto oditi,
vse za sabo pustiti,
se niti ne posloviti ...
Pobeg. Na tuje.
Potovanje. V sanje.
Vsak dan se odpravim vanje ...

* Avtorica je na likovno-literarnem natečaju Gre popotnik v novi svet za pesem osvojila prvo nagrado v kategoriji pesmi dijakov, študentov in odraslih.

Vrtanje v smisel*

Julija Jesenovec, 2. č

V čem je sploh smisel življenja?

Čemu vsa ta srčna trpljenja?

Zakaj živimo življenje?

Zakaj je tukaj trpljenje?

Lahko bi bila sreča na svetu,

mir vladal bi temu planetu,

povsod bi bili sami srečni ljudje,

ne pa tema, zavita v gorje.

Pravijo, da vse je le uganka,

da življenje je pač zanka,

ki jo moraš razvezati,

če le želiš si mirno spati.

Marsikomu to ne uspe,

a mirne duše le zaspi,

saj tak človek ve,

da na koncu vse dobro je.

A le jaz ponoči težko spim,

spati si močno želim,

a kaj, ko meni se vrta

smisel življenja okoli oči.

Dolgo ga še bom iskala,
mnogo še stvari bom znala,
kajti resnica pač je taka,
iskati smisel je napaka –
živi v vsakem le trenutku,
a ne v pesniškem le osnutku,
živi, kakor veš in znaš,
razmisli, kaj svetu lahko še daš.
Da lahko boš, ko boš star,
pustil vse stvari vnemar,
na vrtu gledal boš dež, ko pada,
ob tebi bo družina, ki ima te rada.
Tedaj začutil boš res pravo srečo,
dobil boš ljubezni vrečo,
vseeno ti bo za vse,
pa če ima smisel ali ne!

* Avtorica je za pesem prejela priznanje na literarnem natečaju Korenine moje bolečine.

Drugačnost

Ines Likar, 3. b

Sem edina, ki na stvari brez predsodkov gledam?
Sem edina, ki se zavedam,
da nisem tukaj, da bi ustvarjala normale,
nisem tukaj, da bi iskala ideale;
ne, jaz za to nisem rojena
in nisem tako vzgojena,
da bi ljudi obsojala, če niso taki kot jaz,
da zaradi drugih spreminjala bi svoj obraz.
Zavedati bi se tega morali vsi,
zavedati bi se tega moral tudi ti.
Človek je rojen vsak drugačen,
eden je bolj, drug je manj privlačen,
eden se v bogato družino rodi,
eden pa vse življenje na ulici spi.
Nihče ni kriv, da je to, kar je,
in skrivati samega sebe ne bi smel nihče,
a na žalost je resnica taka,
da vsakogar na svetu čaka
to, da ga obsojali in gledali postrani bodo ljudje,
pa ni važno zakaj, kdaj in kje.

Vsak bi moral imeti svoj jaz,
najboljša verzija sebe biti,
svoje mnenje ponosno deliti.
Jaz te obsojala ne bi,
ker imam svoje probleme, v sebi,
ponudila bi ti roko in tvoj dnevnik postala,
ker rada bi tebi in drugim pomagala
izražati drugačnost in svojo z njimi deliti,
upanje jim vliti,
vedeti jim dati, da niso sami v tej zagati,
v zagati sveta in teh razprav,
kaj je narobe in kaj je prav.

Nikoli

Jure Ramšak, 4. f

Nikoli ... pomeni ne danes
in pomeni ne jutri
in ne letos in ne drugo leto,
pa se zdi, da vse je zakleto,
ker nikoli se nikdar ne zgodi.

Nikoli pomeni za vedno ...
Nikoli pozna večnost
in pozna trajanje časa,
ne pozna pa toplega dotika
in ljubečega poljuba.

Nikoli ve, kako upanje ugaša,
ne ve pa,
kako se rdeče ustnice in zlati lasje,
snežna polt in vroče srce
spreminjajo v blede sence bolečine.

Nikoli se nikoli ne uresniči,
zato tava v samoti
in se ne zmeni za žalost,
ampak čaka,
da britve časa prerežejo žile upanja.

Anihilacija* na ravni posameznika

Natan Vovk, 2. a

Kvadrat je pravokotnik,
pravokotnik ni kvadrat.
Kocka je kvader
in kvader nikoli ne bo kocka.

Anihilacija
elektrona in pozitrona –
stik dveh nasprotji
oddaja čisto energijo.

Radio, prižgan,
med dvema postajama.
Beli šum,
nevtralnost.

Evolucija se ne ustavlja
niti se ne človeštvo.
Le posamezniki,
ki se pustijo anihilirati.

* Anihilacija ali izničenje je v fiziki pojav združitve delca in antidelca, pri čemer nastane sevalna energija. Znan primer je anihilacija elektrona in pozitrona.

Pozabila sem

Ines Likar, 3. b

Tako dolgo nisem dihala,
da skoraj pozabila sem živeti.
Med razpoložnji nihala,
skoraj pozabila se ujeti.
Tako dolgo sem med vrati stala,
da skoraj sem pozabila se premakniti,
dolgo človeka za roko nisem držala,
skoraj pozabila sem, kako objeti.
Pozabila sem, kako je biti resničen.
Pozabila sem, kako je biti iskren.
Pozabila, kaj sem naredila, da pozabila sem.
A kako sem se rešila, pozabiti ne smem.
Kako na križišču izbrala sem pot,
kako v temi vedela kam in kod,
svoje betonske noge sem premaknila,
komaj, a to sem naredila.
Odločila sem se, da ostanem na poti,
ker živeti v taki zmoti,
v kakršni jaz sem živela,
je, kot da ptica bi bila s pristriženimi perutmi.
Tega si ne bom dopustila,
ker nikoli več ne bom pozabila.

Droben črni vran

Ana Koprivnikar, 2. a

Preletel moje jasno je nebo
majhen, droben črni vran.

In še eden in še dva,
tam že tretji frfota.

Takoj za tem kar jata cela
vreščočega nemira
zagrnila je nebo,
končala mojo pravljico.

In zdaj čakam,
da moje rosno bo oko
kalil en sam
droben črni vran.

Kam?

Ana Koprivnikar, 2. a

Kam? V katero smer?

S srcem naprej

ali z glavo nazaj?

Če vprašaš, kako,

jaz še vem ne, zakaj.

Niti ne vem, s kom ja in s kom ne,

vem le, da danes želim si vse!

Najvišjih vrhov, najglobljih globin,

presladkih pregreh in kak grenek spomin.

Mudi se na pot, da užijem vse,

preden budilka oči mi odpre.

Tja daleč stran*

Nika Markun, 3. b

Številke ostajajo,
spomini se množijo,
ljudje pa vedno bolj v pozabo bežijo.
Kam? – Tja daleč stran.

Za zaprtimi vrati
hočemo ostati.
Kam se bojimo oditi?
Kam? – Tja daleč stran.

(In navsezadnje, kaj sploh je tam?
– Tam daleč so planjave,
sanjske razsežnosti širjave.
Torej? Se bojimo oditi?
– Nee, šli bomo ...
Kam? – Tja daleč stran.)

* Pesem je na likovno-literarnem natečaju Gre popotnik v novi svet osvojila tretjo nagrado v kategoriji pesmi dijakov, študentov in odraslih.

Gazela življenja

Maša Gomboc, 1. c

Drevo raste v višave, kdo ve kam,
trava pokriva zelene planjave, kdo ve kam,
sončni zahod obsije gozdni rob,
listje pada v goščave, kdo ve kam,
potok se vije v mesečini lune,
pesek se zgublja v puščave, kdo ve kam,
zjutraj sonce roso ponovno posuši –
življenje je kot reka, ki dela rokave, kdo ve kam.

Medtem ko spiš

Nika Markun, 3. b

Vsakič, ko spiš,
delček časa izgubiš.

A vendar ti vsako spanje
ponuja nove sanje,
v katere se vedno znova
in znova vživiš.

Tako medtem ko spiš,
izgubljaš čas in obenem živiš.

Ne skrbi

Monika Seliškar, 2. f

Ne skrbi, otrok, zaradi slabih stvari,
tudi roža kdaj pomečkana stoji,
luna brez svojega soja žari,
del gore kdaj v dolino zgrmi,
sonce pozimi toploto izgubi
in gosenica svoja krila dobi.

Ne skrbi, otrok, zaradi slabih stvari,
saj ti ves svet vedno ob strani stoji.

Kontemplacija o obstoju

Metod Zupan, 4. c

Ko živim, ne živim, obstajam.

Ko hodim, ne hodim, tavam.

Bežim

pred odgovornostjo,

pred realnostjo.

Lebdim

kot nebesno telo

v vakuumu vesolja,

a še kar me težnost obstoja

vleče navzdol,

v globine

bolečine.

Pasivnost

Erazem Baškovec, 2. d

Vsako leto vesna narcise rodi.
Njih cveta ne obide noben par očes,
suša ne stisne njih krasnih teles
in sonce jim toplo svetlobo deli.

A ko napoči čas zimske izmene
in žrtve flore zahteva morana,
zoper cvetlice se kuje nakana:
nebo nanje zlije solze ledene.

Rož mesto je vzela snežna belina.
A zemlja se spet zeleno ogrinja
in pesem narave se znova začne.

In ko bi pomlad ne vedela nežna,
kako je biti dobro – čeprav vsakdo umre –
vsaj še en svit, bi ostala pustinja.

Za vedno

Nika Markun, 3. b

Omamni vonj,
šum kakor nežni valovi,
ki oblivajo plažo.

Čarobnost, ki prenese svoj čar
le ob pogledu redkih,
ob pogledu mnogih zbledi.

Navdihujoča osvoboditev
duha in misli,
naj izlijem na papir vsa svoja hrepenenja,
naj se utopim v svetu poezije –
pravkar na papir prelite
ali v globočinah
še nezapisanih rim.

Daj, naj pobegnem,
naj utopim se v pisanju za vedno.

2

Poljubčki iz Perugie

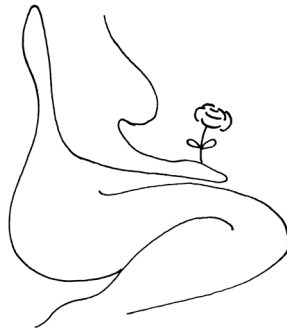
Kdo si?

Sara Maleš, 1. c

Kdo si,
skrivnostnež prelepi?
Predstavi se mi!
Meni, od ljubezni prevzeti.

Ko te ugledam,
kot sonce žariš
in pred očmi mi lebdiš,
ko misli o tebi razpredam.

Ko slišim tvoj glas,
ki je čudovit kot pesem ptic,
rdečica zalije moj obraz.
Z mislimi odplavam stran,
v svoj sanjski svet, ki je pregnan,
ko me zbudi realnosti klic.

Ne poznam nasmeha, ki bi bil kos tvojemu
in bi dal večji smisel življenju mojemu.

Tvoje oči so globina morja,
lepota in skrivnostnost obzorja.
Tako se želim v njih izgubiti
in svojo slabo voljo v njih utopiti.

Ko si nasmejan,
se smejem tudi jaz,
saj iz srca mojega preženeš mraz
in prinašaš toplino v nov dan.

Ne poznam te,
a se počutim, kot da vem o tebi vse.

Bi šel z mano na večerjo?

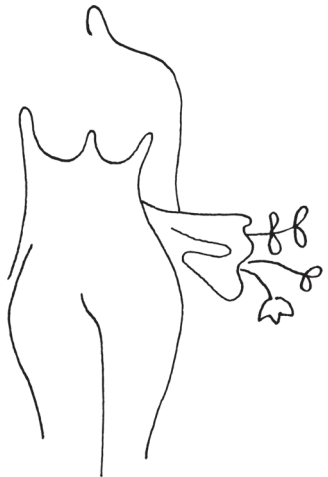
Ana Koprivnikar, 2. a

Ker si slajši kot nutela,
imaš lase kot karamela,
tvoj nasmeh spominja na banana split
in pogovor s tabo je, kot biti z rumom opit.

Ker pravijo, da tvoj poljub je kot piti kabernet
in tvoje oči naj bi bile kot čokoladni sufle.

Ker dišiš lepše kot mleta vanilja
in si bolj zapeljiv kot piščančja tortilja.

Ker ob tebi gorim močnejše kot ocvrti sladoled
in se topim hitreje kot limonov sorbet.
Ker jaz sem od tebe popolnoma drugačna,
sebe sita, tebe lačna.

Ptica

Tadej Rajgelj, 2. a

Zgodaj sonce vzide izza vrhov visokih,
s pogledom tavam tja v daljavo.
In medtem ko pijem prvo kavo,
glava polna misli je globokih.

Imel sem vse, zdaj nimam nič.
Včeraj še letel sem, kot leti ptič.
Danes priklenjen sem na stol,
jezen, zaskrbljen in negotov.

A ona je tak lepa, lahka,
čeprav srce mi obteži.
Je ljubezen ptica plaha,
z veje hitro ti zbeži.

Jaz pa prosim, kličem, vabim,
da poleti mi dol z neba.
To je edino in vse, kar rabim,
le skupaj poletiva oba.

ilustracija: Neža Sodnik, 3. a

Sama

Ana Šuštar, 2. a

Sama sem v vsem tem,
zapustil si me,
zdaj druga greje ti srce.

Sama noč in dan objokana,
čez dan z mislimi ob tebi letim,
zvečer v solzah zaspim.

Upam, da druga tvoja te zapusti,
da še na tvojih licih
se solza zaiskri.

Takrat jaz bom srečna,
tebi pa bo
nesreča večna.

ilustracija: Neža Sodnik, 3. a

Jutranja rosa

Arianda Babić, 1. c

Rosa jutranja kot biser se sveti,
a Pandorina skrinja ne da se odpreti.
Milo sonce je na plano posijalo,
da bi dekletu misli razsvetljevalo.
Le kaj muči to brhko vilo,
kaj hudega se ji je pripetilo?
V zraku čutiti je vonj travniškega cvetja,
nežen vetrič, kot v zraku poletja.
Golob beli nekaj nosi,
dekle čudi se v jutranji rosi,
saj zagleda kos starega platna,
ki ga je golob prinesel,
nekdo nanj s peresom je nekaj natresel.
A to niso le besede prazne,
so tople, sladke in prijazne.
Dekle z roso si je lice umilo
in pismo jo je nadvse razveselilo.
Razprla je svoja krila svilena,
k dragemu odletela vsa medena.
Pandorina skrinja se je ponovno odprla,
mladostna ljubezen se je v zraku razprostrla.
O rosa jutranja,
jutranja rosa,
mladenka ni nič več sama in bosa.

Srečanje

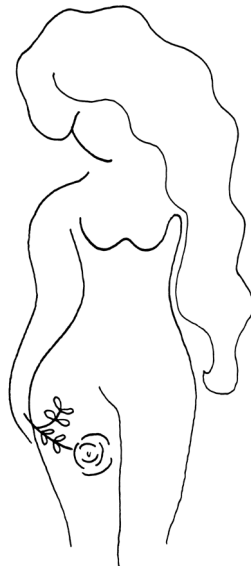
Jure Ramšak, 4. f

Rožnata zarja se dviga,
rosa se lesketa v prvih sončnih žarkih,
potok tiho teče.

Sprehajaš se po cvetočih poljanah
in zelenih pašnikih,
po temnih gozdovih
in zasneženih gorah.

Stopam ti naproti,
sonce zlati pramene las,
bližam se,
slišim tvoj mili glas.

Tople dlani se stikajo druga z drugo,
sijoče oči se ujamejo v pogled,
ustnice se bližajo
in sklenejo v sladkem poljubu.

Črne oči

Monika Seliškar, 2. f

Zdelo se je, kot da hodim po oblakih,
ko šel si mimo mene in se mi nasmehnil.
Tvoj nasmeh še dolgo odseval je v mojih očeh.
Potem pa, kot da naenkrat bi se vreme spremenilo,
sonce posijalo je in oblaki so se razkadili.
Jaz pa nemočna sem padla proti zemlji,
ne da ugledala bi sončne žarke.
Bila sem namreč izgubljena v tvojih črnih očeh.

ilustracija: Neža Sodnik, 3. a

Zaspan dan

Natan Vovk, 2. a

Na meglinem polju
prvič tisti dan odprem oči.
Počakam, da srake utihnejo,
preden kaj spregovorim.

Mimo mene pelje avto,
a v glavi mi reka šumi.
Kjer so ceste razsvetljene,
raste gosti listnat gozd.

In še sanjati ne morem,
ker v krogu plešeš z mano ti,
in še reči nič ne morem,
ker srak kar konca ni.

Deževni dnevi

Natan Vovk, 2. a

Dežuje,
na balkonu
berem in kadim.
Nastopi nevihta,

tekst postane meglen,
vžigalniku zmanjka plina,
ogelj se dotakne filtra
in škatlica je prazna.

V tišini te čakam,
a v resnici
sploh ne vem,
ali se kdaj vrneš.

Beti

Natan Vovk, 2. a

Moja škatlica še ni prazna.
Ostalo je še par cigaret.
Jih bom sploh skadil?

Ugasnil je
plamen, ki oživilja spomine.
A ne bom žaloval,
le našel nekaj novega.
Je to sploh možnost, ne vem.
Ali bodo cigarete še dobre,
če jih ne boš prižigala ti?

Neuspeh, in zakaj boli

Neja Jeraj Sedej, 1. e

Poskušam se te prijeti.
In prijemam se te,
kot veje drevesa prijemajo zrak.
Veje brez listov.
Veje, polne ivja.

Poskušam se te držati.
In držim se te,
kot na vetroven dan poti se prah;
moje poti,
poti brez cilja.

Vendar se te ne morem niti dotakniti,
niti kot lune odseva teh tvojih oči, ko pade mrak.
Oči, ki so luč v mraku.
Njih svetloba me ubija.

Solze

Neja Jeraj Sedej, 1. e

Rodijo se v očesu, s katerim te gledam.

Potujejo po koži, s katero te čutim.

Nato se posušijo.

Solze.

Ne puščajo sledi na licu.

Ne puščajo sporočila na obrazu.

Da bi me prebrali, ne pustijo.

Solze.

Ko se posušijo,

končajo zgodbo.

Zabrišejo trenutek,

hočejo, da pozabimo.

Solze.

V bolečini se spočnejo,

v očesu se rodijo,

brez sledu posušijo.

Solze.

Ne sovražiti, ljubiti

Sara Maleš, 1. c

„Ne da sovražim, da ljubim, sem na svetu,“
Antigona je narekovala Sofoklu, poetu.

In jaz ne morem te prenehati ljubiti,
ne znam zatreti, ljubezni zaobiti.
Za sovraštvo do tebe nimam moči,
ker v meni plamen ni ugasnil, plamen še tli.

Niti ne vem, ali te hočem sovražiti,
morda ja, morda ne.
Vem pa, da želim upanje poraziti,
ker v meni je vihar, v meni vse vre.

Nočem, da trpim vedno, ko te zagledam,
nočem, da se vedno sprenevedam
in se delam, da me ne gane,
ko pa v srcu čutim ostre rane.

Lažje bi bilo tebe sovražiti,
iz keliha sovraštva piti ...

A tudi meni Antigona šepeta:
„Ne da sovražiš, da ljubiš, si na svetu!“
Ta misel dvignila se je iz mojega srca
in dodala nasmeh mojemu portretu.

Antimaterija

Natan Vovk, 2. a

Žal mi je za vse,
česar nisem rekel,
in za lažne znake,
ki jih oddajam s tišino.

Ko se me dotakneš,
eksplodiram
kot antivodik,
ki trči z vodikom.

Ti si krog,
jaz nisem pravokotnik,
 $\alpha = 89^\circ$,
 $\beta = 91^\circ$.

Štirikotnik je včrtan,
v krožnici je onostranstvo,
programirano z možgani,
ki vidijo skozi krožnico.

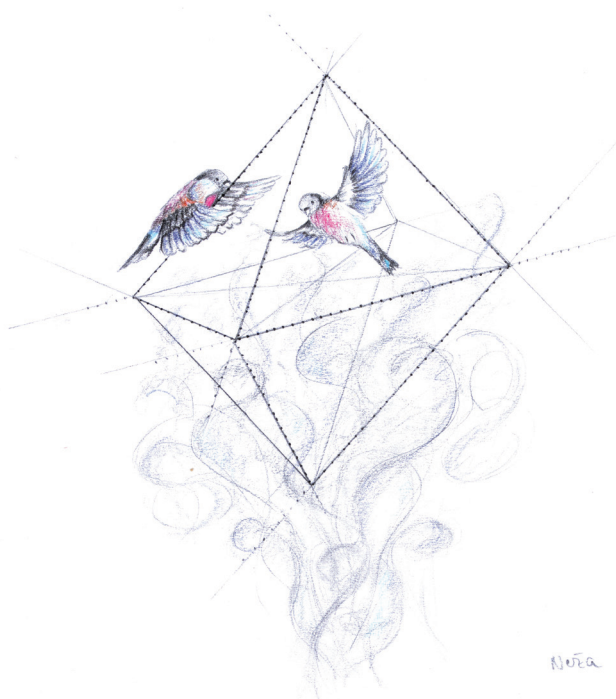
Virtualni svet –
99,9-odstotni
približek realnosti.

ilustracija: Neža Sodnik, 3. a

Oktaeder

Natan Vovk, 2. a

Oktaeder, tvoj oktaeder,
se vrtinči nad menoj
in moj prozorni obraz strmi v nesrečen dim
oktaedra, tvojega, v zraku,
meglene ptice plapolajo po majhnem nebu,
okrog njih pa vedno oktaeder;
ta, ki me ima rad in sem mu odveč,
nepopolni oktaeder, enakostranični konec.

Astrolab

Natan Vovk, 2. a

Vsak korak – nov svet;
paralelna dimenzija,
enak kot prejšnji,
a vendar ne povsem.

Vsako telo – nov planet:
neraziskan, poln skrivnosti,
strupenih plinov, zelenih listov,
oblakov in majhnih živali.

Vsak um – nova orbita.
Za sabo vleče vse svoje
lune in kamnite prstane,
uničene vesoljske ladje.

Vsake oči – nov par zvezd.
Ali je naključje ali usoda,
da sem skozi astrolab
zagledal prav tebe?

3

Haiku

Sonja Debevc, 3. č

Šelestenje me
vedno opomni, da mi
nenehno slediš.

•

Navzgor se ozrem,
zagledam enkrat nebo,
drugič platenko.

•

Dežuje po skalah;
tebe ne bo več domov,
otrem si oči.

•

Raje slišim
kritiko, kot poslušam
tišine odmev.

Anja Jerala, 4. c

Videla sem ga,
kako je odhajal proč,
ni se obrnil.

•

Jutro, dan in noč;
ustavljen v ljubezni
čas mine hitro.

•

Zgodovina je,
zgodovina je bila,
zgodovina bo.

•

Vojna se bije,
ne vemo, kdaj se konča,
ostaja nam up.

•

Brezdomec na tleh,
obrnjeni pogledi,
svetloba povsod.

Tako sem jalov.
Ne premorem več kot pa
tri kratke stihe.

•

Lep svet je majhen.
Do daljnega obzorja
je gosta megla.

•

Ne misli preveč,
beseda je kot kaplja.
Poglej, dežuje.

•

Koliko misli
lahko še nosim, preden
dokončno znorim?

•

Absoluten je
ta vakuum; ni prostora
za moje strasti.

Nad strehami se
v nič razblinja svetel dim
kot moje misli.

•

Preproga belih
cvetlic v sapi gora
mirno valuje.

•

Površni rezi
po podlakti kratijo
ji pritek časa.

•

Ne verujem; strah
polagam v edinega
Boga, Očeta ...

•

Pločevinka na
avtobusnem sedežu –
nova fabula.

Vstani in teci,
da gore postanejo
več kot kulisa.

ilustracija: Neža Sodnik, 3. a

Glava je prazna,
besede izlite in
vozel je trden.

•

V zemljo vsajena
smrt v leseni trugi.
Ave Maria.

•

Občutek krivde
napravi novo žrtev
čustvene temè.

•

Toliko stvari
je, o katerih lahko
napišeš haiku.

•

Kadar ti zmanjka
besed, pusti dejanjem,
da govorijo.

•

Verjemi ali ne,
odsev v zrcalu ima
prav tako čustva.

Če bi bil haiku
vreden evro, bi imel
zdaj dvanajst evrov.

•

Nova zgodba se
rodi šele, ko pustiš
stari umreti.

•

Veter na zemljo
rodovitno odnaša
mlade plodove.

•

Oko ne vidi,
uho ne sliši, srce
bije – le bije.

•

Čistost sončnih
valov s stene prežene
odvečno senco.

•

Deček iz hiše
z okni in vrati v kotu
ždi premišljujoč.

Padlo je listje,
medved padel je že v sèn,
zima se bliža.

Ko bi vsaj lahko
pozabila na mračne
ure večera.

•

Ni mi več dovolj
modric po telesu, zdaj
potrebujem kri.

•

Spomin na tisto
trdo posteljo je ob
meni noč in dan.

•

Nezaželjena.
Stop. To se neha tukaj
in zdaj. Hvala, nož.

•

Njegov pogled, gnus.
Njegov nasmeh, še slabši.
Naj se že konča.

* Avtorica je za haikuje prejela
priznanje na literarnem
natečaju Korenine moje bolečine.

Pogled v nebo,
mrzlo morje,
konec me bo.

•

V šoli dobim cvek,
stok, stok, stok,
Pekarna Orehek.

•

Zemljevid,
prazen obraz,
dimagnezijev karbid.

•

Mačka na drevesu
gasilce pokliče,
res je na psu.

Sinus, kosinus,
fizika gre,
dokler se za cvek ne izve.

•

Mraz zagriže,
topel šal,
kje je poletje?

•

Topel kamin,
ognjeni zublji
me ščegetajo.

•

Pasje oči,
skuštrana dlaka,
pred kaminom zaspi.

Nejc Kosec, 1. c

Temen vrh gora,
na katerih bor raste,
kamor duša gre.

•

Po dolinah gre
odmev voda naših šum,
tu Slovenci smo.

•

Letel je orel,
sameva njiva tiha,
prazna, sama je.

•

Danes se ustavim.
Kaj ta stoji sredi ulice?
Memento mori.

Natan Vovk, 2. a

Pivo v Bosni
stane le eno marko,
tukaj dva evra.

•

Sova skovika;
sistem razpade v rokah,
panker v katrci.

•

Nekoč v življenju
boš stal na vrhu gore
in si ga drkal.

•

Nekoč v življenju
ga boš metal na roke
na vrhu gore.

•

Rdeče so oči,
v sobi je vse tiho,
smeh je pol zdravja.

Marko Zupan, 1. c

Prazna nalivka,
pišem test,
to bo grozljivka.

Metod Zupan, 4. c

Vtise iz kave
dobiš za evro dvajset,
espesionizem.

4

Daljša proza

Aldendore (odlomki iz romana)

Aneja Gros, 4. g

1. Strela, krik in kri

Strela je udarjala po sosednjih vrhovih Nasuna in vsakič znova zasejala strah. Vsaki streli je sledil grom, razdalja med njima pa je bila vedno manjša.

Zunaj so ženske posode, polne vode, zamenjevale s praznimi. Obtežile so jih z večjimi kamni, da jih močan veter ne bi odpihnil z vrha Erondarja dol po pobočjih.

Lilo je kot iz škafa, zato so bile posode hitro polne. Cassie so bile strele všeč, ker so risale neponovljive podobe v temni nevihti. Nejevoljno je pobrala skledo, polno vode, s tal in jo nesla za hišo, kjer je vsebino zlila v velik sod, ki je bil že skoraj poln. Nad njim sta bila dva kola in na enem izmed njiju je bila tesno zavezana velika rjuha, ki je služila za lovljenje vlage.

Vsa premočena je odšla nazaj pred hišo in odložila prazno posodo na tla. Vzela je drugo in ponovila postopek. Njena brata sta pri sosedu pomagala krpati streho, ki ni več zmogla kljubovati nevihtam.

Zabliskalo se je. Debel pas bele svetlobe je prodrl z neba in udaril v tla. Svetloba je bila tako močna, da je zaslepila vse okoli, grom, ki je sledil trenutek za tem, pa glasen, da se ni zdel naraven.

Svetloba je čez trenutek izginila, grom pa ne, le ostal je malce tišji, vendar še vedno glasen. Zarezal je skozi zrak in napolnil ušesa z grozo. Spremenil se je v krik ječanja in joka.

Cassiopeia je odvrгла posodo in stekla naprej. Okoli prostora, kamor je udarila strela, se je poznal širok, temen krog. V zraku se je vil vonj po zažganem in po kovini. Na sredi kroga se je v blatu zvijalo dekle, oblečeno v svetlo obleko z vzorci ob robovih. Gledala je v nebo, zato je Cassiopeia lahko opazila njen obraz. Zaradi umazanije in teme ga ni prepoznala.

Sklonila se je k njej in ji dvignila glavo. Dekle je bilo staro približno toliko kolikor Cassie. Mrmralo je le besedici 'nehaj' in 'ne', dokler ni zaprlo oči in utihnilo. Cassie je upala, da bo deklico prepoznala, če ji očisti umazanijo z obraza, zato je to poskusila. Dotaknila se je njenega obraza in spravila del umazanije z njega. Ni je prepoznala, zato se je ozrla navzgor. Od kod je prišla? Cassiopeia se je zmedla.

Dokler na bližnjem vrhu ni spet udarila strela in razjasnila, da umazanija na dekličinem obrazu ni blato, temveč ... kri.

Zgrabila jo je panika in kriknila je. „Dedi!“ Ni bilo odziva, zato je glasneje ponovila klic. „Dedi!“ Vrata za njo so se sunkoma odprla in Cassiopeia se je ozrla nazaj. „Dedi ...“

„Cassiopeia, kaj je?“ je vprašal Hinad. Cassie je onemela in zmajala z glavo.

„Pojavila se je ... in potem strela in ... Dedi, kri ...“

Hinad je stopil na dež in pokleknil h Cassiopeii v blato. Premeril je dekle in v očeh se mu je zabliskalo. „Odpri vrata,“ je rekel Hinad, ko je dekle vzdignil v naročje. Isti hip se je dekle zbudilo in se zvilo tako, da je padlo iz starčevega naročja na tla. Priletelo je na bok, nato pa se je zvilo v kepo in jokalo.

Hinad se je sklonil na tla, prijel deklico za ramena in jo dvignil. Nekaj ji je rekel, a besed Cassie ni ujela, nato pa jo dvignil v naročje in odnesel v hišo, ne da bi Cassie karkoli rekel. Odnese jo je po stopnicah navzgor, Cassie pa mu ni sledila.

Čez nekaj minut je zaslišala krik, ki je napolnil hišo.

16. Jasa in svetli luni

Alnura naslednji dan nikakor ni znala ponoviti uroka prejšnje noči. Poskusila je že zjutraj, ko je še ležala in je bila najbolj sproščena, a ji ni uspelo. Najbrž je zaradi sanj, je pomislila, čeprav se ni natanko spomnila, kaj je sanjala.

Vrnitev na staro pot je trajala eno uro, nato so nadaljevali po že uhojeni poti, ki so se ji jasno videle udrtine od koles in sledi podkev.

Megla, ki je prekrivala daljavo, je postajala temnejša, dokler ni dosegla temno sive barve. Kmalu se je megla razredčila, vendar barva ni izginila – na njej so se začele pojavljati črte. Ko so to opazili, so ustavili konje in obstali. Zid, ki je bil vse bližje, je bil mogočen in dolg. Vrh so zakrivali oblaki. Zaradi obsežnosti Aldendorja se je zid zdel popolnoma raven.

Ko so proti njemu hodili še eno uro, je zid postajal vse večji in večji. Oblaki na vrhu so se ponekod razpihali in pokazal se je nazobčan vrh. Razložili so lahko ogromne klade, naložene druga na drugo. Klade so bile zaobljene, vendar med njimi ni bilo videti velikih špranj. Kamenje ostalo nepoškodovano. Ponekod je bilo na zidu nekaj zelenega, za kar so sprva mislili, da je mah, kasneje pa so ugotovili, da je to plezalka, najverjetneje bršljan. Kljub

temu da je bil Zid le zid in je bil skupek neuničljivega kamenja, je povzročal občutek čarobnosti. Bil je mogočen in sijoč. Zaradi njega so se vasi okoli Zidu zdele manjše od mravelj.

Ko je bilo sonce visoko, so bili v bližini neke vasi, ki je ležala v uvali. Poskušali so biti čim bolj nepredvidljivi za Oraziona in Velando, zato so zavili proti njej. Stražarji ob vratih v obzidju so bili oblečeni v temno zelene tunike, kot tisti v Sinthanu. Ustavili so jih, nato pa so ugotovili, da niso oboroženi, zato so jih spustili mimo. Če do tega trenutka niso bili prepričani o barvah strani, so bili sedaj. Mirno so zavili v krčmo in plačali sobo za štiri osebe za eno noč.

Kion in Alnura sta odpeljala konje v hlev za krčmo. Dala sta jim seno, nato pa raztovorila Črno mambo. Snela sta jim uzde in sedla, potem pa sta nahrbtnike odnesla v najeto sobo. Zložili so jih ob vrata, da bi jih lahko po potrebi hitro zgrabili in odšli.

Ko je bila ura približno dve, so se prikazali v gostišču. Hrana je bila draga, a celo Cassiopeia se je morala strinjati, da ne morejo živeti samo od kruha in koščka mesa. To bi bilo sicer precej varčneje, vendar so se jim v sanjah vsako noč prikazovale polente, enolončnice, golaž in občasno tudi dedkova zelenjavna juha, čeprav je prej niso marali.

Krčmar jim ni dal veliko izbire glede kosila: golaž ali mleko z jajcem in kruhom. Kion je za vse naročil prvo izbiro in se spraševal, ali kdo naroči drugo.

Alnura je nad vonjem, ki se je dvigal iz skodelice, vihala nos. Igrala se je z leseno žlico, dokler se ni naveličala in je vstala. Odšla je v sobo, gosposinjko krčme pa je prosila, naj ji prinese vodo, da se bo umila v kadi, ki je stala za zavesami v njihovi sobi.

Krčmarica je prikimala in se v sobi prikazala z vedrom vrele vode, ki jo je zlila v kad. Postopek je ponovila še nekajkrat. Alnura se ji je zahvalila in počakala, da je gospodinja odšla, nato pa sedla v kad kar oblečena in gledala, kako umazanija odteka z njenih oblačil. Čez čas se je slekla, oblačila pa je dodatno zdrgnila s sirkovo krtačo in jih obesila na stol poleg kadi.

Nato je sedla nazaj v vodo. Krtačo je zmočila, nato pa se z njo zdrgnila po telesu, po vseh brazgotinah in opeklinah, dokler ni bila čisto rdeča. Lotila se je las, iz katerih je tekla rjava voda. Namilila jih je in si jih splaknila, nato pa umila še krtačo in si z njo dodatno očistila in razčesala lase. Trajalo je dolgo časa, preden ji je uspelo priti skozi lase, ne da bi jo cukalo.

Ko je končala, je legla v kad in naslonila glavo nazaj. Tako dolgo je mirovala, dokler se ni umazanija usedla na tla. Nato je svoj obraz potopila pod gladino vode in uživala v trenutkih. Iz kadi je vstala šele, ko so bila oblačila vsaj na pogled suha, vendar je, ko se je oblekla nazaj vanje, ugotovila, da niso niti približno suha. Odložila jih je nazaj na stol, nato pa gola odkorakala čez sobo do postelje, se ovila v odejo in zaspala.

Zbudila se je sredi noči.

Ker so vsi ostali spali, se je dolgočasila. Vstala je, si obula škornje in se odtihotapila iz sobe. Poskusila je hoditi čim bolj lahkotno, da tla ne bi škripala, in zadovoljno je ugotovila, da ji večino ma uspeva. Za pultom v gostilni ni bilo nikogar več.

Vrata so bila zaklenjena, zato se je lotila iskanja ključa. Našla ga je na pultu pod skledo, ki se je sušila. Odklenila je vrata, nato pa ključ vrnila na njegovo mesto. Zunaj je bilo tiho, nebo je bilo jasno. Bela luna ni bila polna, oranžna pa je kazala svoj levi krajec, kar ji je pomagalo videti hlevska vrata. Tam je poiskala Že-

loda, ga osedlala, nato pa ga odpeljala ven in ga zajahala. Počasi sta se odpravila proti vratom v obzidju.

Imela je srečo. Že od daleč je lahko videla, da stražarja spi, naslonjena na obzidje. Vrata so bila zapahnjena z dolgo in debelo desko, ki je bila zataknjena za dve kljuki, pribiti na vrata. Razjahala je in stopila do vrat. Deska je bila v višini njenih ramen, kar ji je otežilo delo. Čeprav je bila težka, ji jo je uspelo dvigniti tako visoko, da jo je lahko previdno spustila na tla.

Vrata je odprla samo za toliko, da je lahko spravila skozenj sebe in Želoda. Nato jih je previdno zaprla in spet zajahala konja. Usmerila sta se iz uvale navzgor na ravnino in sledila ozki poti. Pot je izginila med drevjem, a kmalu je pripeljala na jaso.

Tam je bila trava visoka njej do pasu. Okoli so bile smreke, breze in hrasti. Sprehodi se je in Želoda privezala k brezi.

Poiskala je luno, ki se je debelila. Osvetljevala je visoko gmo-to za drevesi in celo zdaj, ponoči, se je Aldendorski zid zdel čudovit. Proti vrhu je Zid postajal vse temnejši, dokler ni postal del neba. Le zvezde so izdajale, do kod je segal.

Sedla je na tla v travo, ki jo je skoraj popolnoma skrila, se spro-stila in izpraznila svoje misli. Nič ne obstaja. Samo ona. Čutila je sapo, ki se je ujela v njene skodrane lase. Dišala je po milu. Pod seboj je začutila prelomljeno travo. Dihala je počasi, sklenila roke in se osredotočila na energijo okoli sebe.

„Insinrat,“ je dahnila. Razprla je roke.

Nič se ni pokazalo.

Globoko je zavzdihnila. Zaprla je oči, si predstavljala vso ener-gijo okoli sebe kot modro meglo. Potem si je predstavljala, da to meglo srka vase in jo ima ujeto med svojimi rokami.

„Insinrat,“ je zašepetala. Nekaj trenutkov je še vedno imela roke zaprte, nato pa jih je razprla.

Najprej se med njenimi rokami ni pokazalo nič. Potem pa se je v majhnem krogu začela vrtinčiti svetlo modra megla, ki je na koncu postala čisto modra, prav taka, kakršno si je Alnura predstavljala. Povzročala je valovanje zraka in posledično lahek veter, ki je mršil njene lase in oblačila ter zibal travo. Lunina svetloba se je zrcalila v njej, nato pa preostalo svetlobo metala okoli sebe kot zrcalo. Na travi so se pojavile lise in ko je vstala, so se te svetlobne lise preselile na drevesa. Neprestano so se premikale skupaj s površino megle. Jasi so dajale videz čarobnosti.

Misel, da ji je uspelo, jo je vznemirjala. Strmela je v majhen vrtinec modre megle in svetlobo, ki se je odbijala od nje. Začutila je čuden občutek že videnega in navdal jo je z radostjo.

Čez nekaj minut je sprostila meglo v zrak, da je tam lebdela nekaj trenutkov, nato pa izginila. Veter se je umiril.

Vsa vesela je poskočila na mestu. Nekaj je ustvarila z lastnimi rokami! Zbrala je energijo! Vsa navdušena se je vprašala: Mi lahko uspe še enkrat?

Roke je spet sklenila, na ustnicah pa ji je še vedno igral nasmešek. Ko ji je še enkrat uspelo ustvariti meglo, je v njenih mislih obstala le svetloba, ki je odsevala iz energije, zato si je energijo predstavljala kot nekaj drugega.

„Insinrat!“ je rekla, tokrat glasneje. Razprla je dlani. Med njimi so se prikazale drobne lučke, ki so lebdele v zraku. Svetloba, ki je bila sprva bela, je postala rumenkasta. Izvirala je iz ene točke, nato pa je bilo nekaj praznega prostora. Okoli in okoli lučke se je pojavil okrogel rob, kot da bi svetloba naletela na oviro. Opazila je, da je svetloba pravzaprav ujeta v krogli.

Lučke je spustila v zrak, nato pa je ujela le eno in jo zadržala nad desno roko, z levo pa je s kazalcem dregnila v lučko. Pod blaznicami prstov ni začutila ničesar, zato je nadaljevala s celo roko. Ni se mogla dotakniti središča, saj se je vedno izmaknilo njenim rokam. Ko je lučko spustila v zrak, jo je v prstih nekoliko zaščemelo, vendar je takoj ponehalo. Lučka se je dvigovala in se pridružila ostalim, ki so skoraj že zbledele. Nato je tudi sama začela izgubljati svojo svetlobo. Čez minuto je izginila.

Na glas se je zasmejala, nato pa je utihnila. Spreletela jo je misel.

„Ne obstaja, ne obstaja,“ si je prigovarjala, ne meneč se za to, da govori sama sebi. „Tega se ne da storiti.“

Ampak kaj pa, če bi? Saj je lahko in tako ali tako se energija na koncu vrne v svojo prvotno obliko oziroma na svoje prvotno mesto. Vsaj mislila je tako. Zavzdihnila je.

„Dobro, poskusila bom samo enkrat in nikoli več,“ si je obljubila, nato pa se dotaknila debela visokega hrasta na robu jase. „Insinrat!“

37. Vodna plesalka

Stala je na sredini fontane. Njene oči so bile zaprte in oblečena je bila v veliko manj razkošna oblačila kakor običajne plesalke. A v njeni pojavi se je kazala eleganca, tiha in mirna. Dlani je imela pred seboj dvignjene in obrnjene navzgor, kakor da bi v rokah kaj držala.

Ostale plesalke so okoli fontane prinesle sveče in jih razporedile v dva koncentrična kroga. Pozornost gledalcev se je prevesi-

la k njej in skušali so se premakniti bližje, da bi boljše videli. Kar bodo videli, je eden redkih prizorov v Halgori.

Ko je bila zadnja sveča položena na tla in sta bila oba kroga sklenjena, se je dekle premaknilo. Razprla je prste in dlani pričela razmikati. Voda v fontani se je pričela dvigovati. Dvigovala se je v ducat drobnih curkih, enakomerno razporejenih v krogu, vse dokler plesalka ni ustavila rok v višini ramen.

Sama se je pričela zibati in kakor hitro se je premaknila, je njenim gibom sledila tudi voda, ki je med svoje vrtince lovila svetlobo ognja. Plesalka se je pričela vrteti in dvigovati roke, okoli nje se je pojavila zavita vodna kupola in jo ločevala od ostalega sveta.

Nato je voda uplahnila in padla na tla. Dekle je stalo na fontani s spuščeni rokami. Odprlo je oči in nadaljevalo.

Njen ples je bil eleganten ples rok in nog s počasnimi premiki. Svetleča tekočina jo je ubogala, plesala z njo, ustvarjala imenitne zapletene oblike, kakršnih najboljši kiparji na svetu ne ustvarijo v desetletjih. Spremljala jo je tiha glasba violin, harfe in ropotuljic.

In tam je bila, kača, ki se je z razširjenim vratom šopirila okoli plesalke, jo obkrožala, ji grozila z zobmi in dvignila svojo glavo nad njeno ter zrla v osuple gledalce. In naenkrat je ni bilo več, postala je le skupek kapelj, nič večjih od konice palca, a v krogih zbranih okoli dekleta.

Gibi so se zdeli tako spontani, a prefinjeni, da je bilo težko verjeti v vse oblike, ki so jih ustvarili.

Naenkrat je voda objela plesalko. Ta je spustila zvok nemoči, a še vedno je plesala, ko jo je voda zajela do pasu in jo pričela dvigovati in dvigovati, dokler ni bila več kot pet čevljev v zraku. Pojavilo se je pet lovčev, ki so krožile okoli dekleta, se plazile po

njeni koži, vse okoli nje in po njej, dokler je voda dokončno ni pogoltnila in je bilo dekletu skoraj nemogoče videti skozi vse odseve svetlobe.

A bila je tam, v vodi, še vedno je plesala; voda se je pričela spuščati vse nižje in nižje, dokler ni bila spet na sredini fontane. Plesalka ni bila mokra. Klečala je na tleh, s pogledom, spuščanjem v tla, a s še kar plešočimi rokami je zbrala še več vode iz fontane, da je krožila okoli nje.

Kakor da ne bi imelo teže, je dekletu vstalo in vodeni obroč se je dvignil z njim. Večal se je in večal, dokler je dekletu vrtelo svoje roke okoli svoje glave in telesa. In potem je dvignila eno visoko v zrak in obroč se je prekinil; v obliki spirale se je curek ovijal okoli nje. Počasi se je iz enega konca izoblikovala glava morske kače, velika in prefinjena v vsej grozovitosti, kakršno izkusi nekaj nesrečnih mornarjev. Hrbtne plavut in stranski so se pojavile izoblikovane do potankosti. Vrsta lusk se je izoblikovala po vsem njenem telesu in se zaključila v plavut. Razprla je svoje čeljusti in upočasnila kroženje okoli dekleta.

Kačje telo je počivalo zvito na tleh okoli svoje gospodarice. Pošast je na ukaz dekletovih rok zaprla svoje žrelo in svojo glavo premikala vse bližje in bližje dekličini. Glasba je bila na vrhuncu in med množico se je širila napetost. V trenutku, ko sta se njuni čeli srečali, je kačina glava zamrznila, prav tako pa vse njeno telo; vse podrobnosti so se videle le še lepše, ko je bil to led.

In šele takrat, ko je zamrznila tudi kačina plavut, je dekletu izmučeno prenehalo plesati. Množica, ki ga je opazovala, je očarana zamrznila skupaj z morsko kačo. Zbudilo jih je ploskanje iz ozadja in kakor odmev se je aplavz razlegel skozi vso množico.

Zion je sedel pri miru. Niti aplavz ga ni mogel predramiti iz

zamišljenosti, ki jo je povzročil dekličin ples. Šele ko se je slednja premaknila in ji je neki gospod pomagal stopiti iz fontane, se je predramil, sledil aplavzu, a ga je večino zamudil. Segel je po kozarcu in izpraznil njegovo vsebino. Vstal je in se ni menil za Velando, ko ga je ta z besedami poskušala posesti nazaj na njegov stol.

Služabniku je s pladnja vzel dva kozarca šampanjca in stopil nekaj korakov naprej. Vodna plesalka je sprejemala pohvale gledalcev in jim segala v roko z nasmehom na obrazu. Zion se je postavil obnjo in ji ponudil kozarec.

„Hvala,“ je rekla in sklonila glavo v zahvalo.

„Izjemen nastop,“ je rekel Zion. S svojim kozarcem je trčil ob njenega, da sta nazdravila. Spraznil ga je do polovice, medtem ko je ona le srknila tekočino.

„Hvala,“ je ponovila. V glasu ji je igral naglas, kakršnega Zion še ni slišal.

Preprijel je kozarec v drugo roko. Iztegnil je desnico predse. „Zion.“

Sprejela je roko. „Mayra.“ Nasmehnila se je in povabila pogled. Temni lasje so ji padli na obraz.

„Žal mi je, vendar moram oditi. Moj gospodar me pričakuje.“ Pogledala ga je še enkrat, se narahlo priklonila, nato pa odšla. Izognila se je množici stolov in ljudi ter se ustavila na drugem koncu prostora ob sedečem starcu.

Iz ust si je vzel pipo, prikimal Mayri, nato pa ji pokazal, naj sede. Sklonila je glavo in ga ubogala. Vzel ji je kozarec in zlil vsebino na tla, Mayro pa klofnil po temenu. Vodna plesalka je sključila postavo in strmela v mizo, nato jo je še enkrat klofnil. Trenutek kasneje je dvignil roko strežaju, da je stopil do njiju. Izrekel

je nekaj besed, pokazal na Mayro in ju s prstom odslovil.

Zion ni razumel odnosa med starcem in dekletom, dokler se mu ni posvetilo, da je verjetno Mayra njegova sužnja, starec pa izkorišča njen talent. Zavihal je nos. Sužnja. Seveda.

Ozrl se je za strežajem in dekletom, ki mu je sledilo. Šla sta ob obzidju in na koncu izginila za gradom. Orazionove oči so obstale na skulpturi, ki jo je Mayra pustila za seboj.

Ni ga zanimala sama skulptura – čeprav je bil precej presenečen, kako hitro ji je uspelo sestaviti vse podrobnosti. Tudi sam bi jo lahko naredil, če bi se tako odločil. Verjetno bi mu vzelo ogromno energije in veliko, veliko časa. Vendar mu ne bi uspelo tako preoblikovati tuje vode – z energijo bi moral ustvariti svojo.

Sledili bi veliki izbruhi magije, ki bi jih lahko čutili vsi meneženi v dvorani. A sam ni čutil nobenega izbruha in bil je prva generacija; moral bi ga čutiti. Ni razumel. Kako lahko komurkoli uspe kaj takega, ne da bi uporabil magijo? In porajalo se mu je še drugo vprašanje. Zakaj bi plesalka hotela ostati sužnja – ali njeni starši – ko pa je imela takšno moč?

/.../

Odkorakal je med množico, ki je opazovala plesalke. Te so po zraku v vzorcih metale prah in Zion je moral priznati, da so lepe. A niti približno niso imele takega udara nanj kakor vodna plesalka. Hotel jo je povprašati, kako ji nadzorovanje vode uspeva brez ogromne porabe energije. Ali je bilo to ali pa to, da je hotel biti v njeni prisotnosti. Hotel jo je videti in se pogovarjati z njo.

Morda je bila res sramežljiva, a stavil je, da je to le posledica dejstva, da si jo nekdo lasti. Sam bi si jo lahko lastil, a ko se je zavedel, o čem premišljuje, je njegov obraz postal rdeč. Stisnil je pest, nato pa se je skušal umiriti.

Ne. Opustil je idejo. Vstal je, a ni vedel, kam naj se napoti. Spet je sedel, nato pa se obrnil na stran in zagledal strežaje s pladnji, polnimi kozarcev. Z alkoholom. In vse, kar je počel to noč, se je vrtelo okoli kozarcev, dokler mu okoli njih ni začela plesati vodna kača.

64. Zeliščno žganje

Ko se je zbudila, je bil Orazion že buden. Ležal je na sosednji postelji, z rokami za glavo, in strmел v strop. Odpiral je usta, kakor da bi nekaj govoril, vendar iz njegovega grla ni prišel noben glas. V trenutku, ko je slišal, da se je Sina premaknila, se je dvignil s postelje. Nataknil si je škornje.

Slabo se je spomnila, kdaj in kako sta prišla v to sobo. Proti večeru sta prišla v neko vas. Orazion je najel sobo ter obema naročil topel golaž in kos črnega kruha – prvi obrok po dveh dneh. Pa ne, da bi o čem spregovorila.

Ni bila zvezana. Verjetno je Zion ugotovil, da je bilo kaj takega brez pomena. Jasnovidka je tako ali tako vedela, da jo bo v vsakem primeru izsledil. Poleg tega se ga je še vedno bala.

V krčmi sta pojedla kos sira in kruh. Zion si je želel, da bi imel dovolj denarja za vino. Namesto tega je naročil zeliščno žganje, vendar ga je pustil stati na mizi. Naslanjal se je na roko in si okoli prsta navijal pramen las. Strmel je v mizo in se dolgočasil. Misel, da bi vstal, se mu je upirala.

Sina je sedela nasproti njega. Ko je Zion že zdavnaj pojedel, je Sina pojedla le polovico svojega obroka. Orazion je videl, da jasnovidka o čem premišljuje ali pa gleda v prihodnost. Občasno

je nehala premikati čeljust, nato pa po pol minute spet začela.

Pojedla je do konca in se zazrla v zeliščno žganje na mizi, nato pa po ljudeh, zbranih v krčmi. Večina jih je bila popotnikov, beguncev, nekaj mimoidočih vojakov in trije kvartopirci, ki so svojo igro začeli zgodaj, da jih žene ne bi dobile.

Presedla se je na mestu, nato pa resno dala roke na mizo in si nadela vsevedni obraz, kakršnega so jo učili doma. Ne, ne doma – na Zahodu.

„V redu, nekaj stvari je, ki ti jih bom povedala, in ti me boš poslušal do konca,“ je rekla. Zion je dvignil pogled in se odlepil od naslonjala. „Priskrbela nama bom dva konja, da ne bova zares pešočila. Tu nimajo nobenih ognjenih ptic ali navadnih golobov pismonoš, da bi jih lahko poslal svoji sestri. In čeprav me hočeš odpeljati v Cint, boš poskrbel, da pridem v Dinon.“

Orazion je prhnil. „Pozabi,“ ji je odvrnil.

Sina ga je srepo pogledala. „Trenutno je v tej krčmi šest ljudi, veš, ki te bodo ubili, če se mi tako zazdi. V vasi jih živi osemintrideset, ki so na strani Dinona, in sedemnajst takih, ki vedo za tvojo izdajo Nerana. Le polovica od njih nima želje, da bi te videli mrtvega.“ Naredila je premor in se naslonila nazaj. „To je moje okolje, Zion, ljudi tu lahko pripravim do skoraj vsega, kar si zaželim.“

„In zakaj tega ne poskušaš na meni, kaj?“

„Ker s teboj nočem manipulirati, veš, Orazion. S tabo bi rada sklenila pošten dogovor. Vedela bom, ali se ga boš držal, tako da si me ne upaj pretentati.“ Prekrižala je roke na prsih. „Hočeš neranski prestol. Moja ponudba ti ga bo na koncu omogočila. Ampak če je ne sprejmeš, v trenutku, ko stopiva skozi tista vrata,“ pomignila je proti vhodnim vratom, „ponudbe ne bo več, veš.“

Počakala je, da so se besede usedle in naredile vtis.

Zion je še vedno strmela vanjo s kamenim obrazom, a Sina je vedela, da ga zanima, kaj ima povedati.

„Najprej bova šla v Cint. Priskrbela nama bom konja, kakor sem rekla, in do jutri zvečer bova tam. Ko pa bo prišel čas, me boš spravil v Dinon. In ko ti bom rekla, me boš osvobodil.“

Dvignil je tisti kozarček žganja. „Mogoče bi naslednjič morala najprej razmisliti o tem, da zahtevaš malo preveč,“ ji je odvrnil. Zvrnil je žganje.

„Nisem še končala,“ je nadaljevala Sina. „Ko ti bom rekla, se boš ponovno vključil v Armado ... – Brez ugovorov, Orazion.“ Prekinila ga je, preden bi lahko ugovarjal. „Vzameš lahko celo ponudbo ali pa nič. Če izbereš slednje, bom vseeno poskrbela, da se izpolnijo moji načrti, veš. Najdlje, do koder boš prišel, je do vaškega obzidja, preden ti kdo pošlje puščico v hrbet.“

Spet je naredila premor. „V Armadi boš naredil, kar ti bom rekla. Če se boš držal dogovora, boš na koncu dobil neranski prestol. In imaš mojo besedo, da ti bom pomagala, ko boš v težavah in boš kaj zares močno potreboval.“

„In kdaj in kaj naj bi bilo to, kaj?“

„Veš, ne bom ti povedala,“ ga je zavrnila. „Dala pa ti bom odličen nasvet, ko bom svobodna.“

Orazion je zmajal z glavo. „Ne bo dovolj.“

Sina se je nasmehnila. „Prav, Jurin bo mrtev, ko se vse skupaj izteče. Si srečen?“ Postrani jo je pogledal, Sina pa se je premaknila na mestu. „To je vse, kar ti ponujam, veš. Vzemi ali pusti. Popolnoma tvoja izbira, Orazion.“

„Res ni veliko izbire,“ je odvrnil. „Zdi se mi, da bi bolj naredil jaz tebi uslugo kakor pa ti meni.“

„Povem ti, da ti ne morem narediti več, kakor sem ti ponudila. Že samo to, da od tebe želim, da nekaj narediš ob določenem času, je samo po sebi usluga. Poskrbela bom, da se zate izteče tako, kot hočeš, ti pa boš poskrbel, da se vojna konča. Preprosto.“

„Preprosto, kaj?“

„Ja, preprosto,“ je ponovila Sina. Zion se ni zganil in Sina se je nagnila naprej. „Glej, ne vlečem te za nos, veš? Dejansko lahko naredim vse, kar sem ti rekla, in še pol več. In veš kaj? Potrebujem te živega. Večje stvari bodo prišle kakor pa tole. In le malo nas ve za to.“

„Potrebuješ me živega?“ Prhnil je. „In vseeno mi groziš, da me bodo tile ljudje ubili.“

Skomignila je z rameni. „Veliko načinov je, da se na koncu izteče, kot hočem, da se, veš. Ampak ti si najlažji način. Več plusov kot minusov je v tem za oba.“ Zmajala je z glavo in se vrgla nazaj na naslonjalo. „Glej, ne bom dolgo čakala. Vem, da me hočeš za vsako ceno odpeljati v Cint, kar me žene v to, da ljudi prisilim, da ...“

„V redu, prav,“ je odvrnil Zion. „Dojel sem. Manipuliranje, bla bla bla.“ Praktično vse, kar počne moja sestra. In zaradi tega je nevarna.

„V redu,“ je rekla Sina in se nasmehnila. Vstala je. „Zanimivo bo sodelovati s tabo, veš.“

„Ja, stavim.“

„Priskrbela nama bom konja.“ Obrnila se je proti vratom, vendar je pogledala Ziona. „Mimogrede, ime mi je Sina.“

Zgodba o avtu in še marsičem

Ajda Markič, 4. a

Avto je v tišini drvel skozi večerno sivino. Bil je čudovit siv športen avto in je zgolj tiho predel. Njegov voznik se ni zmenil za omejitve, kot profesionalnega voznika ga nesreča ni skrbela. Svojega sopotnika je moral čim prej dostaviti na cilj, vse stroške pa je krila organizacija. Stresel je glavo, saj so mu zlati lasje silili na oči, in pogladil temno armaturno ploščo. Avto je bil čisto nov.

Sopotnika je živčno ošinil. Zaradi hitrosti vozila si ni mogel privoščiti več kot samo nekaj prikritih pogledov. Spraševal se je, ali se tako počuti nekdo, ki v prtljažniku prevaža bombo, toda dozdevalo se mu je, da je shinigami na sopotnikovem sedežu nevarnejši. Ker je ta gledal skozi okno, voznik ni mogel videti njegovega obraza, vendar si je lahko predstavljal temne sence, ki so jih metali njegovi črni lasje, in hladne, nečloveške oči. Zmrazilo ga je.

„Osredotoči se,“ si je ukazal. „Ni važno, koga prevažaš, pa naj bo bog, demon ali pa shinigami.“

Z očmi se je prilepil na kroga svetlobe, ki so ju risali žarometi, in trdo stisnil volan. Zdelo se mu je, da je pomagalo. Počasi se je pomiril.

Svet okoli njega ni bil nič več kot meglica in žarometi avtomobilov, ki jih je prehiteval, nič več kot drobne svetle lise. Nebo je še zmeraj razsvetljevalo nekaj pozabljenih sončnih žarkov že

* shinigami – božanstvo smrti v japonski kulturi

izginulega sonca, ki so svet obarvali v sivino. Znova je ošinil shinigamija. Želel je nekaj reči, vendar se je opominjal, naj bo tiho. Bodi profesionalen, si je govoril.

Nato pa je zaslišal tih zvok in pred njegovim obrazom se je znašlo rezilo.

„Pas,“ se je zavedel v nekem majhnem delčku možganov. „Pre-rezal je pas, ne mene.“

Potem ga je shinigami potegnil iz avta in potem ni bilo ničesar več.

Ko se je zavedel, je najprej ugotovil, da leži na tleh, ki niti približno niso bila udobna. V hrbet, rame in desno koleno ga je nekaj žulilo. Z glavo je slonel na boleče ostri skali. Nenadoma se je spomnil, kaj se je zgodilo. Sunkovito je odprl oči in rekel:

„Moj avto.“

Nad seboj je opazil krošnjo drevesa, torej je bil v gozdu. Še vedno je bila noč in luna se je komaj začela dvigati, kar je pomenilo, da ni bil dolgo nezavesten. Čez nebo se je vlekle nekaj oblakov, ki jih je luna pobarvala v blede belo, listi dreves pa so se svetili z lahno srebrno barvo.

S koticom očesa je zaznal gibanje in zgrabila ga je panika, preden je prepoznal shinigamija.

„Moj avto?“ je rekel tokrat kot vprašanje.

Shinigami je malo pomislil.

„Ne vem,“ je reke, „če lahko tistemu še rečemo avto.“

Voznik je zastokal.

„Je zdrvel s ceste?“ je vprašal obupano.

„Ne,“ je odgovoril shinigami. „Trenutek za tem, ko sem te potegnil ven, ga je nekaj zmečkalo.“

Sklonil se je in ponudil vozniku roko.

„Mislim, da bi se bilo bolje premakniti,“ je rekel. „Preden tisto, kar je zmečkalo tvoj avto, pride še po naju.“

Voznik je sprejel roko in se začudil nad shinigamijevo močjo, ko ga je ta potegnil pokonci. Po drugi strani pa je bil shinigami bitje, ki je pravkar z voznikom čez ramo skočilo iz avta s hitrostjo dvesto kilometrov na uro in iz tega prišlo popolnoma nepoškodovano.

Voznik se je previdno odmaknil, kar mu je omogočalo, da je opazil postavo, ki se je naslanjala na bližnje drevo.

„Že gresta?“ je vprašala s sladkim, pojočim glasom.

Ko se je premaknila, jo je obsijala mesečina in razkrila najlepšo žensko, kar jih je voznik kdaj videl. Imela je dolge, črne lase, temne oči in popolno postavo.

„Nama lahko pomagaš?“ jo je vprašal voznik. „Popolnoma sva izgubljena, počakaj, ne boš verjela, kaj se nama je zgodilo ...“

Shinigami se je odhrkal in se postavil med lepotico in voznika.

Ta se je nasmehnila in razkrila vrsto ostrih zob.

„Oh,“ je rekel voznik.

„Teci,“ je rekel shinigami. V tistem se je bitje pred njima pogrnalo naprej in voznik je tekkel.

Ker je bila noč, se je spotaknil čez skoraj vsako vejo in tiho preklinjal svojo službo. Ni se drznil ustaviti, saj je sklepal, da najbrž ni sama.

„Ghoul,“ je zasopihal. „Bitja, ki izvirajo iz Azije in jedo človeško meso. Najpogostejša so v velemestih, redka v gozdu. Zelo redka. Zelo močna, hitrejša od človeka. Kadar lovijo, so najbolj ranljiva. Kaj je delala v gozdu? Mislim, da ne bi smela biti tako daleč od civilizacije!“

Ustavil se je. Okoli njega je bil gozd, v katerem je prežalo veliko stvari, ki jim kot voznik ne bo kos. Njegova edina zaščita je bil shinigami. Poteg tega ni vedel, kje je, in njegov avto ni bil več v voznem stanju. Ob zadnjem je skoraj zajokal.

Veter je zapihal in okoli njega so zaplesali listi, njihovo nale-tavanje je oznanjalo jesen. Ko so v tišini padali okoli njega, so se nepovabljeni priplazili njegovi spomini. Na sneg, ki je padal na zasneženo cesto. Na utripajoče luči brez zvoka. Ko je stal tam, ni slišal ničesar in vse se je upočasnilo. Lahko je vonjal smrad bencina in čutil hlad, vendar se ni zavedal, kaj se je dogajalo. Vse je bilo tako ... oddaljeno. In potem je ležal na postelji, ob kateri je stal mož v črnem. Ničesar ni rekel. Ni mu bilo treba, saj on tako ali tako ni poslušal. Mislil je na svoj novi športni avto, ki ga ni bilo več.

„Ne bi smel preživeti,“ je rekel mož. „Ko se športni avto zaleti s tako hitrostjo v tovornjak, ponavadi ni možnosti. Toda ti si.“

Postrani ga je pogledal.

„Bi prišel delat za nas?“ je vprašal.

„Kdo ste vi?“ je odgovoril voznik, takrat še skoraj otrok.

Mož mu je povedal. Voznik je prikimal. Tudi ko je mož odšel, je še zmeraj nepremično ležal in premišljeval. Potem pa se je sklonil do gumba in poklical zdravnika. Povedal mu je, da ima pretres možganov.

Kljub temu je bil naslednji teden, ko so ga spustili iz bolnice, na naslovu, ki mu ga je dal mož v črnem. Zdaj si je želel, da ne bi bil.

„Preklete,“ je zaklel. „Naj gredo k vragu.“

Obrnil se je in stekel nazaj proti glasnemu trušču, od katerega je prej bežal. Ker je bila luna še nizko, mesečina ni dosti poma-

gala. Dolge sence debel so gozd napolnile s srhljivimi postavami, ki so begale med drevesi.

Kmalu je prišel do novo nastale jase, polne podrtih dreves. Sredi nje je na tleh ležal shinigami. Na njem je sedela lepotica, katere čekani so hlastali za shinigamijevim vratom, hkrati pa se je poskušala izogibati njegovemu rezilu. Nekajkrat jo je že oplazil, saj so bile na njej sledi krvi.

Voznik je potegnil na plano telefon in začel snemati.

Nenadoma je planila bolj divje kot prej in to je dalo shinigamiju priložnost, da jo je zbil s sebe. Vrgel jo je v bližnje drevo, ki se je prelomilo in padlo čeznjo. Zakotalila se je in se nemudoma postavila pokonci. Nečloveško je zarenčala. Potem se ji je telo napelo in naslednji trenutek je bila za shinigamijem, vihteč vejo kot orožje. Glede na hitrost njenih udarcev je bilo to orožje smrtonosno. Shinigami se je v trenutku odzval s svojim rezilom in nekaj časa je bilo videti, kot da plešeta. Od hitrosti udarcev je valovil zrak, njune pesti so pokale kot biči. Čez jaso je odjeknil tresk kot strel iz pištole, shinigami je namreč z levico srečal ghouline vejo. Počila je in ghoul jo je nemudoma odvrгла. Shinigamiju je za vrat planila hitreje, kot je vozniku utripnilo srce. Toda shinigami je bil še hitrejši, s pestjo nizko spodaj jo je zadel v trebuh, da so se ji na ustnicah pokazale kapljice krvi, in nemočno je zarenčala. Opotekla se je nazaj, potem pa je počasi spet dvignila glavo.

Voznik ni vedel, ali je bila hujša, ko je bila nadčloveško hitra ali ko je bila srhljivo počasna.

Njene oči so bile v barvi krvi, ki ji je tekla iz ust.

Počasi je stopila naprej. Kjer je položila stopalo, so tla razpokala. Nato pa se je premaknila tako hitro, da je voznik ni niti vi-

del. Shinigami pa je samo stegnil roko in jo klofnil. Zasukalo ji je glavo in vrat ji je grozljivo počil. Toda shinigami ni čakal, njegov drugi udarec jo je vrgel nazaj na obronke jase, v skalo. Ko je priletela vanjo, je skala razpokala v obliki pajkove mreže. Ghoul je počasi zdrsnila na tla, nato pa negibno obležala.

„Misliš, da je mrtva?“ je vprašal voznik in naglo pospravil pametni telefon.

„Preveri,“ je ukazal shinigami in začel čistiti rezilo noža.

Voznik se ji je previdno približal. Predvideval je, da je mrtva, drugače ga shinigami ne bi poslal bliže.

Stegnil je roko, da bi se je dotaknil.

Planila je pokonci, njeni ostri zobje so podivjano zahlastali. Potem se je sredi skoka ustavila in obmirovala, sredi čela ji je namreč štrlel nož. Počasi se je sesedla nazaj.

Voznik je ugotovil, da je v šoku. Tako kot se je ghoul malo prej zgrudila, se je zdaj še on.

„Vaba?“ je zašepetal. „Bil sem vaba?“

„Ko lovijo, so najbolj ranljive,“ je odgovoril shinigami.

„Je tole uničilo moj avto?“ je voznik vprašal šibko.

„Mogoče,“ je odgovoril shinigami z ne kaj dosti upanja v glasu. Sklonil se je nad ghoul, da bi iz njenega telesa potegnil svoje orožje.

Naj je bil trzljaj mrtvega telesa ali pa poslednje dejanje obupanega bitja, ghoul je nenadoma odprla usta in ugriznila v shinigamijevo desno roko. Ta se je nemudoma odzval, v enem potegu je izvlekel nož in ji prerezal grlo. Glava ji je zanihala na stran in temni lasje so se počasi obarvali rdeče.

Voznik je hlastlel za zrakom. Postalo mu je slabo in bil je hvalen, da se ni takoj tam poslovil od večerje. Zvil se je v kepo in

opazoval, kako je na nenadno poškodbo reagiral njegov sopotnik.

Shinigami je odtrgal nekaj trakov z njenih oblačil, ki še niso bila premočena s krvjo, in si začel povijati roko. Nato se je ustavil, tiho zastokal in iz rane potegnil dva zoba. Voznik je prebledel. Pod enim izmed njih je videl kost.

„Bo šlo?“ je previdno vprašal, ko je videl, da si shinigami roko povija s pomočjo leveice in ust. V odgovor je ta le pokimal.

„Greva,“ je rekel, ko je še zadnjič zategnil zasilne povoje. Voznik se je postavil pokonci in se opotekel, ko se mu je zavrtilo.

„Kam?“ je vprašal. Vedno bolj se je zavedal, kako obupna je njuna situacija. Bila sta sredi ničesar, od njunega avta ni kaj dosti ostalo in na avtocesto nista mogla. Z malo upanja je preveril mobilni telefon, vendar ta ni imel signala. Za sabo je zaslišal šum in poskočil, toda bil je le ptič, ki se je prestavljal po grmovju. Voznik je pogledal shinigamija. Ni bil prepričan, ali se sploh lahko še bori. Tega vprašanja si ni drznil vprašati na glas.

„Kaj bova pa zdaj?“ je vprašal namesto tega.

„Poiskati bova šla samoroga,“ je odgovoril shinigami, kot da bi bila to najbolj logična možna rešitev.

„Kaj?“ je zinil voznik.

„Samoroga,“ je ponovil shinigami. „Saj veš, tisti beli konj z rogom. Nečloveška bitja ga imajo za sveto žival. Še ghouls se ga ne drznejo dotakniti. Če ga poiščeva, si zagotoviva prevoz in zaščito.“

Popravljal si je temne lase s preznojenega čela in njegove črne oči so za trenutek pomotnele. Nato pa se je zbral in pričakujoče pogledal voznika, a ta je ostal malo negotov.

„Prav,“ se je končno strinjal. „Tako ali tako nimam boljše ideje.“
In sta šla.

Spreadaj je samozavestno hodil shinigami, zadaj pa se je plazil voznik in poskočil ob vsakem šumu. Z lučjo na telefonu si je svetil pot. Skrbelo ga je za baterijo, vendar so se mu ob občutku, da ga opazujejo, ježili lasje.

„Z lovцем na nadnaravno lovim samoroga,“ je pomislil. „To pa je nekaj za moj blog.“

Pomisлил je na trenutek, ko je prvič oblekel svojo uniformo. Takrat je stal pred ogledalom in kar ni mogel verjeti, kako lahko preide cestni dirkač v urejenega mladega gospoda v črni obleki. Ko se je takrat gledal, je opazil še nekaj. Njegove običajno zelene oči so bile zdaj čisto črne barve. Šarenici sta bili še temnejši od zenic. Začudeno je strmел v ogledalo, ki je nenadoma razpokalo. Voznik je odskočil in ogledalo je razneslo. Takrat se je počutil prav tako negotovo kot zdaj.

Trznil je, ko se je shinigami nenadoma ustavil. Pred njim je, obsijana z mesečino, stala lepotica. Imela je rdeče lase, ne krvavo, temveč ognjeno rdeče, in zelene oči so se ji svetlikale v mesečini. Luna je bila zmeraj višje na nebu.

Vozniku je padlo srce v hlače. Ni bil prepričan, da bi lahko ponovno tekел, in še manj, da bi to sploh kaj pomagalo. Ona pa ju je le gledala.

„Čakala sem vaju,“ je rekla. S človeškimi zobmi.

Voznik se je zatresel v olajšanju. Shinigami ni bil videti presenečen.

„Kaj se dogaja v tem gozdu?“ je vprašal resno.

Njen pogled je potemnel.

„Nekaj slabega,“ je odgovorila.

Potem ju je bolje pogledala, shinigamijevo povito roko in voznikov prebledeli obraz.

„Saj sta tukaj, da pomagata, ne?“ ju je vprašala rahlo dvomeče.

Shinigami je pogledal voznika. Ta je skomignil.

„Ja, zato sva tukaj,“ je odgovoril shinigami.

„Dobro,“ je rekla. „Potem vama bom povedala, kaj se dogaja. Kot čarovnica sem tukaj, da vaju vodim.“

„Čarovnica si?“ jo je prekinil voznik.

„Ni to očitno?“ je odgovorila, nato pa nadaljevala. „Sta že slišala za Xiuhtecuhtlijevo mesto?“

„Ja,“ je rekel shinigami.

„Ne,“ je rekel voznik.

„Dobro,“ je rekla čarovnica.

„Kot vesta, v njem kraljuje bog Xiuhtecuhtli, pri katerem se zbirajo ghouli. Iz meni neznanega razloga se je ustalil tukaj in sedaj v tem gozdu mrgoli ghouli.“

Voznik je poskočil. Njegov občutek, da ga zasledujejo, se je vrnil. Zavrtel se je naokoli in poskušal s pogledom prodreti skozi temne sence dreves, ki so ločevale jaso od preostalega gozda.

„Vem, kje je,“ je nadaljevala čarovnica. „In z vajino pomočjo ga bomo ustavili. Najprej njegovo pomožno trdnjavo, ki jo vodi njegova desna roka, Xuit... Xuitdr ...“

Namrščila se je, ko ji ni uspelo izgovoriti imena.

„Nato pride na vrsto še Xiuhtecuhtli. Bog.“

Sledil je trenutek tišine. Voznik je odprl aplikacijo z Wikipedijo.

„Lahko ponoviš ime, prosim?“ je rekel.

„Azteški bog ognja,“ je rekla hladno. „Ne prav prijeten tip.“

Žrtvovali so mu srca ljudi, katerih trupla so nato sežgali. Mislim, da lahko razumeš, zakaj je vseč ghouli.“

„Boga,“ je rekel voznik šibko. „Napasti nameravamo boga?!“

„Lepo, da se razumemo,“ je rekla z nasmehom. „Zdaj pa gremo.“

In je šla. Potem je šel še shinigami. In čez nekaj trenutkov je šel še voznik, ko je ugotovil, da gre raje izzivat boga, kot pa da ostane sam v gozdu, polnem ghouli.

„Me lahko počakata, prosim?“ je zaklical.

Nista ga.

Pohitel je naprej, da je lahko držal korak s čarovnico.

„Živjo,“ ji je rekel. „Moje ime je ...“

Z nenadno kretnjo ga je shinigami ustavil.

„Sploh veš,“ je rekel, „kaj vse lahko naredi čarovnica s tvojim imenom?“

Voznik je odkimal in shinigami je začel razlagati. Nekje na sredi razlage ga je voznik ustavil, popolnoma pripravljen, da ostane sam v gozdu. Čarovnica se je začela smejati.

„Moje ime je Agnes,“ je rekla.

„To ni tvoje pravo ime, kaj, Agnes?“ je rekel shinigami.

„Ne, ni,“ je rekla čarovnica, po novem Agnes.

„Počakajta tukaj,“ je rekla. Ustavila sta se, ona pa je odšla naprej. Stali so sredi gozda in veje so se sklanjale nadnje kot kremplji velikanskih zveri. Občasen veter je okreplil nočni hlad ter s seboj prinesel ječanje in stoke, ki so zveneli skoraj človeško. Voznik se je stresel. Z nostalgijo je razmišljal o avtu in o toplem zatočišču, ki ju je čakalo na cilju.

„Kaj pa najina prvotna destinacija?“ je nenadoma zaskrbelo voznika. „Kaj če je pošast v tisti vasi že napadla?“

Shinigami je zmajal z glavo. „Zmeraj pošljejo dva.“

„Zakaj pa se ni še drugi peljal z mojim avtom?“ je vprašal voznik.

Shinigami je razširil roke. „Ni očitno?“

„Ah,“ je rekel voznik. Potem pa si je končno drznil vprašati: „Pa se boš lahko boril?“

„Shinigamiji se lahko borimo, dokler dihamo,“ je odgovoril shinigami. „Poleg tega pa ... Poglej.“

Iztegnil je desnico in si odvil povoj. Rana je že nehala krvave-
ti in se je zmanjšala na polovico prvotne velikosti. Vozniku se je zdelo, da lahko vidi, kako zunanja robova dela, na katerem je ghoulska odtrgala del roke, lezeta skupaj.

Shinigami si je roko povil nazaj, tik za tem pa se je vrnila čarovnica.

„Pridita,“ je tiho rekla Agnes.

„Kaj?“ je vprašal voznik. „To je to? Kar napadli bomo? Brez kakšnega načrta ali strategije? Pa sta prepričana, da je to pametno? Mislim, sploh veš, ali jim bo shinigami kos? Ker sem slišal, da ste čarovnice bolj pasivne, saj veš ...“

Živčno si je mel roke. Na svojo prvo bitko se ni želel odpraviti nepripravljen. Prav tako ni želel, da bi bila njegova zadnja.

Čarovnica se mu je smejala. „Ne skrbi,“ je rekla. „Z ghoulsko lahko shinigami opravi brez težav, Xuit pa, no, pri njem se zna malo zaplesti. Vendar sva tukaj še midva, ne? Poleg tega sva se s shinigamijem zmeraj čisto dobro borila tudi brez načrta.“

Pomežiknila je shinigamiju in ta je pokimal.

„Čakaj,“ je izjavil voznik. „Vidva se poznata?“

„Seveda,“ mu je odgovoril shinigami. „Misliš, da bi sledil kar komurkoli?“

„Ah,“ se je posvetilo vozniku. Na to prej ni pomislil.
Agnes se je obrnila k shinigamiju.
„Pripravljen?“ je vprašala.
„Ne še,“ je odgovoril.
„Pohiti,“ ga je spomnila. „Kmalu bomo tam.“
Voznika je zmrazilo. „Kam točno pa gremo?“ je vprašal.
„V podzemlje,“ je odgovorila.
„Ne grem,“ se je voznik v trenutku odločil.
„Ne misli dobesedno,“ mu je razložil shinigami. „Nobeden izmed živih ne more vstopiti v pravo podzemlje.“
„Prav ima,“ je odgovorila čarovnica. „Xiut Karkoliže ima bazo v rovih. Podzemne poti prepletajo območje pred nami in nekaj jih je najbrž neposredno pod nami.“
„Rovi,“ je rekel voznik in se izmaknil nizkim vejam. „Oh, krasno.“
„Točno tako,“ je se strinjala čarovnica, imuna na sarkazem.
„Odlično delujejo v našo korist. Ghoul imajo prednost v številu, mi pa v moči. Zdaj nas ne bodo mogle naskočiti, kosili jih bomo eno po eno.“
Veselo se je zasmejala. „To bo zabavno!“
„Slabo mi je,“ se je pritožil voznik.
„Ah, ne bodi tak,“ ga je bodrila Agnes in ga trepljala po rami.
„Saj ni tako ... shimigami?“
Ustavila sta se, ko sta opazila, da jima ne sledi več. Stal je nekaj metrov za njima. Bil je popolnoma negiben, z levo roko na rezilu. Oči je imel zaprte in mišice napete.
„Ghoul?“ je zablejal voznik.
„Ne,“ je odgovorila čarovnica. „Samo pripravlja se.“
V tistem trenutku je njegovo rezilo začelo žareti temno mod-

ro in se daljšati. Hkrati se je rezilo posvetlilo, postajalo je vedno bolj belo. Nazadnje je bilo daljše od meča in v barvi ledu, tako svetlo modro, da je bilo skoraj prozorno.

„Lahko gremo,“ je rekel shimigami, čigar glas je postal globlji. Vozniku so se v začudenju razširile oči, ko je opazil še eno spremembo. Čez levo stran shimigamijevega obraza je tekla tanka črna razpoka.

Ošinil je čarovnico, toda ona ni bila videti presenečena, zato je molčal. Namesto tega je znova vklopil telefon, in ker ta še zmeraj ni imel signala, ga je ugasnil. Predvideval je, da ga ne bo potreboval kar nekaj časa. To ga je spomnilo.

„Kako pa bomo kaj videli v tunelih?“ je vprašal. „Vem, da imajo ghouli odlični vonj in sluh, toda kaj pa mi?“

„Resno?“ je vprašala Agnes in pokazala na shimigamijev meč.

„A,“ je rekel voznik.

Shimigami se je zasmejal. Vozniku je bil takoj bolj domač.

„V notranjosti imajo razsvetljavo. Ghouli zmorejo marsikaj, ne morejo pa videti v temi. Vendar ne pričakujta nič več kot baklo na vsakih nekaj metrov. Precej so ... staromodni.“

„Razumeva,“ je rekel voznik.

„Potem pa vstopimo,“ je svečano rekla Agnes.

„Kam?“ je vprašal voznik. Zmedeno se je razgledoval po prazni jasi.

„Vhod je neviden, seveda,“ se je posmehnila. „Kdo pa bi pustil vidna vrata?“

„Kdo le?“ je zagodel voznik. „Tole mi je vse manj všeč. Pa se niti strinjal nisem!“

Čarovnica je pogledala shimigamija.

„Ga lahko pustiva tukaj?“

Zmajal je z glavo. „Samo odpri vhod. Se bom jaz pogovoril z njim.“

„Slišim te,“ ga je opomnil voznik.

Shimigami se je odmaknil od čarovnice, ki je izvajala nenavaden ritual, in voznik mu je sledil. Skupaj sta gledala, kako je Agnes počasi dvignila roke. Okoli njih so zaokrožili rdeči simboli, ki so se za trenutek izoblikovali iz megle, nato pa takoj zbledeli. Neviden veter je začel krožiti okoli nje. Dvigal se je izpod njenih stopal visoko v zrak.

In takrat jih je voznik zagledal. Temne sence, ki so plesale okoli jase. Shinigami mu je pokrtil usta, da s krikom ne bi zmotil obreda.

„Duhovi zemlje,“ mu je zašepetal v uho. „Kliče jih, da razkrijejo, kar je skrito. Zemlja zmeraj govori resnico in njeni duhovi pomagajo pri odkrivanju nevidnega. Veter je čisto nasprotje zemlje. Zdaj, ko se zbirajo duhovi, beži stran.“

Voznik je pokimal, še zmeraj s shinigamijevo roko na ustih. Zdaj je razumel pomen senc, vendar se še vedno ni dobro počutil, ko je ena izmed njih zdrsnila navzdol proti jasi. Stisnil se je k shinigamiju, ki je v neverjetno kratkem času postal iz grožnje najvarnejše zavetje.

Toda duhovi se zanju sploh niso zmenili. Zdrsnili so mimo in se ovili okoli Agnes. Obkrožali so jo kot svilnata zavesa. Nprestano so valovali in krožili, saj so bili za razliko od večne zemlje nesnovni. In zdaj so svojo moč prelivali skozi čarovnico, ki ni bila nič več kot silhueta na sredini tega rituala.

Nekaj je kričala, toda skozi sence ni prišel noben zvok. Voznika je začelo skrbeti in le prisotnost shinigamija ga je ohranja-

la mirnega. Pogoltnil je slino, ko so stvari postajale vedno bolj divje in grozljivo jih je bilo gledati brez kakršnega koli zvoka. Nato pa so duhovi nenadoma potonili v zemljo na tleh prav tako neslišno, kot so prišli. Na tleh jase so se pojavile črte; najprej le razpoke, te pa so se kmalu razširile v nekaj centimetrov široke kanale, ki so žareli z nežno rdečo svetlobo.

„Prehod je odprt,“ je rekla čarovnica in se sesedla na tla. S prsti je zdrsnila po kanalih, kot da preverja, ali so res tam.

„Torej,“ je rekel voznik suho, „zdaj gremo noter?“

„Te je strah?“ ga je vprašal shinigami.

„Seveda ...,“ je začel voznik, potem pa se je ustavil. Pogledal je Agnes, ki je čepela na tleh, se gugala naprej in nazaj, si naslanjala glavo na roke in težko dihala. Pogledal je še shinigamija, ki je stal poleg njega kot trdna, nepremostljiva ovira.

„Seveda me je,“ je nadaljeval s tihim glasom. „Vendar bom vseeno šel. Ker ti zaupam, shinigami. In ker je tudi vaju strah, pa vseeno gresta.“

To ni bilo vprašanje, ampak shinigami je kljub temu pokimal. Počasi se je odpravil proti delu, na katerem so bili kanali najbolj skupaj. Voznik mu je sledil in bi se skoraj zaletel vanj, ko se je shinigami nenadoma ustavil. Obrnil se je proti vozniku. Nekaj je rekel. Potem pa je nadaljeval svojo pot.

Postavil se je na tisti predel. Čarovnica, ki se je z nekaj truda postavila na noge, se mu je pridružila. Čez nekaj trenutkov je tam stal tudi voznik. Pogled, ki mu ga je poslala Agnes, je bil nenavaden. Pravil je, da mu bo mogoče nekoč lahko zaupala. Potem pa so padli v notranjost zemlje. V črnino.

Vozniku je nekaj pravilo, da bi ga morale skrbeti trajanje padevanja, a so mu v glavi odmevale shinigamijeve besede.

„Veš,“ je rekel, „moje ime je Gene.“

Pristali niso prav trdo. Je pa vseeno bolelo. Ko so se skobacali na noge (shinigami je moral pomagati Agnes), so že lahko videli mežikanje bakle v rovu.

„To je to,“ je rekla čarovnica, rahlo nepotrebno.

Voznik je začutil, kako sta se mu stisnila želodec in požiralnik. V glavi mu je začelo kljuvati in srce mu je udarjalo neznosno hitro, kot da bi želelo skočiti ven in pobegniti s tega kraja. Potne dlani je stisnil v pesti.

„To je torej strah,“ je pomislil. „Tisti pravi strah, ki pravi, da je tvoje življenje ogroženo.“

Globoko je vdihnil.

„Pravi pogum temelji na premagovanju strahu,“ se je opomnil. Počasi je stopil proč od Gena in Agnes ter se napotil proti bakli.

„Luč pomeni varnost,“ si je govoril. „Luč pomeni zavetje. Slabe stvari se ne dogajajo pod lučjo.“

Potem pa je zagledal silhueto za baklo. Počasi se je obrnila in ga pogledala z rdečimi očmi. Stopil je nazaj, prav na kost, ki se je hrešče zlomila. Človeško kost.

Zasukal se je in stekel.

Za sabo je začutil piš vetra. Na rami je začutil rahel dotik in krik mu je ostal v grlu. Nato pa ga je nekaj odrinilo, da se je zvrnil po tleh in nad njim je stal shinigami. Ghoul je pokončal z enim samim udarcem.

„Si v redu?“ je voznika vprašala Agnes in mu pomagala vstati.

Ta je v odgovor le pokimal, še zmeraj preveč pretresen, da bi lahko govoril. Previdno se je pregledal. Bil je poln pajčevin in vejic še iz gozda. S strganimi oblačili na kolenih in rami je dajal

vtis, kakor da bi pravkar preživel bitko.

„Pa se še začela ni,“ je bridko pomislil. Njegov novi pogum ga je zelo naglo zapuščal. Obrnil se je, da bi pogledal, kako je z Genom. Namerno se je s pogledom izogibal truplu pod sabo. Mrtva lepoticica ga je bolj pretresla kot mrtva pošast.

„Zakaj jo je lahko pokončal s tako lahkoto?“ je vprašal Agnes. „S tisto v gozdu je imel več težav. Je to zato, ker je lovila?“

Zmajala je z glavo.

„Tista podoba shinigamija je bila njegova človeška,“ mu je povedala. „Ta prav zdaj pa je podoba polboga.“

Pokazala je na razpoko na Genovem obrazu in voznik je opazil, da se je spremenila.

„To je ...“ je začela čarovnica, potem pa se ustavila. „Ni ti treba vedeti,“ se je odločila. „Pridi že!“

Sledila sta shinigamiju, ki se je spustil v tek. Vedel je, da je čas ključen.

Njihove oči so se poblisknile vsakič, ko so tekli mimo bakle. Shinigamijeve črne, Agnesine temno zelene in voznikove svetlo zelene. Poblisknil se je tudi Genov meč vsakič, ko je zabodel ghoula. Agnes je imela prav, res jih je kosil brez večjega napora. Toda črna razpoka na njegovem obrazu se je daljšala in voznik je opazil še več čisto majhnih.

Pogledal je Agnes, a je dvomil, da bi odgovorila na njegova vprašanja. In razen tega shinigamijev voznik ni mislil, da bi bila Wikipedija kaj koristna. Odločil se je, da bo o tem vprašal kar Gena, ko bodo končali s svojim lovom.

Shinigami je tekel spredaj. Ghoula je bilo vse več, pa tudi rovi so bili zmeraj bolj zapleteni. Čarovnica jih je usmerjala s preprostimi ukazi „levo“, „desno“ ali „naravnost“.

Voznik ni vedel, kako je poznala pot, toda upal je, da je imela prav.

Ghoul so jih začele napadati iz rovov, mimo katerih so tekli, in po še nekaj zasedah so bili vsi trije živčni. Ko pa se je Gene utrujeno naslonil na steno, je začelo vozniku podivjano biti srce. Popolnoma so bili odvisni od shinigamijeve zaščite.

Tudi čarovnica je postajala vedno bolj nervozna.

„Ni več daleč,“ je rekla in tlesknila s prsti. „Xuit je tik pred nami.“

Takoj, ko je izrekla njegovo ime, so vse bakle ugasnile in ostali so le s svetlobo meča. Voznik je pridušeno kriknil, Agnes pa je zastokala.

„Za boj ne potrebujemo luči,“ je rekel sladek glas daleč preblizu. „Naš vonj bo dovolj.“

Vozniku so klecnile noge, a ga je Gene ujel.

„Skloni se,“ mu je zamrmral v uho. „Ko vidiš znak, teci.“

Spustil ga je, da je padel na tla.

„Kakšen znak?“ je zamrmral v pesek.

Ravno prav je dvignil pogled, da je videl bel blisk, ki je treščil na vse strani rova in se naglo širil tako naprej kot tudi nazaj. Pri tem je pometel z vsem, kar mu je stalo na poti.

Opazil je še nekaj. Agnes je že tekla.

„To je bil torej znak,“ je pomislil. „Lahko bi bil očitnejši.“

Kljub bolečemu zbadanju v mišicah se je pognal na noge in začel teči za izginevajočo lučjo. Zdrsavalo mu je na pesku, ko je tekel, kakor hitro je lahko. V boku ga je žgalo in skoraj bi obupal, ko je nenadoma zagledal luč na koncu predora.

Z novim zanosom se je opotekel še zadnjih nekaj metrov do prehoda in se pognal v dvorano na koncu rova. Kar je videl, mu

je vzelo še tisto malo sape, ki si jo je prihranil. Vir svetlobe, ki je sijala v rov in ki je razsvetljevala vsak kotiček dih jemajoče velike sobe, je bil za desno in levo steno ter pod tlemi. Od daleč je bil videti kot večno spreminjajoče se morje, le da je bilo ognjeno rdeče barve in je žarelo z neznansko svetlobo. Stene in tla, ki so bile iz neke vrste stekla, so to svetlobo umirile ter jo pretvorile v vir veličastne luči. Ta je še poudarila pompoznost okrašenega stropa in dolge vrste stebrov, predvsem pa je osvetlila prestol na drugem koncu dvorane. Okoli njega se je kar zbirala, kot svetleča reka je krožila pod njim.

Na prestolu je sedela nekaj deset metrov velika postava, v primerjavi z dvorano je bilo njeno velikost težko oceniti. Voznika je ob pogledu nanj obdalo strahospoštovanje. Nosil je starodaven oklep, čudovito okrašen, katerega barva se je prelivala med črno in temno sivo. Na ramenih je imel pripeto ogrinjalo v barvi bronca, ki sta ga na mestu držala dva volkova. Padal je čez strani prestola do tal in nežno valovil. Obraz bitja je pokrivala čelada, ki se je začela nad rameni in končala visoko nad njegovo glavo v obliki dveh ravnih rogov, oblitih z zlatom. Nazadnje je voznikov pogled zdrsnil k velikanovim rokam, ki so držale črno sekiro. Na rokah je imel nekakšno zmes usnjenih rokavic in kovine. Pod prsti se je videl zlizan črn les, obrabljen v stoletjih uporabe. Kovinski del je bil svetlejši od temnega lesa in je bil večji od voznika. Tudi rezilo je bilo videti dovolj ostro, da bi presekalo karkoli nesrečnega, kar bi se postavilo na pot lastnika sekire.

Ta se je ob pogledu na voznika vzravnal in vstal s prestola. Počasi se je odpravil čez dvorano. Ko so njegovi okovani škornji zadeli tla, so se ta zatresla. Kljub ogromnim korakom, ki jih je delal, se je v primerjavi z velikansko dvorano premikal počasi.

„To je torej tisti Xuit?“ je vprašal voznik. „Je pa velik. Torej, družba, načrt je?“

Edini zvok za tem je bilo topotanje Xuitovih korakov. Voznik je pogledal desno. Potem je pogledal še levo. Nato se je obrnil. Nikjer ni bilo nikogar.

„Gene?“ je zablejal. „Agnes?“

Znova se je zavrtel naokoli. Bil je sam v dvorani z desno roko ljudožerskega boga.

Pogledal je proti vhodu v rov, iz katerega je prej prišel. Šele sedaj je opazil, da so bili podobni vhodi v rove razporejeni po vsej steni. V enem izmed njih je opazil postavo. Potem pa še eno in še eno. Rovi so bili polni ghoul, ki so strmele vanj. Vse so bile videti enako, bile so tako moški kot ženske. Imele so dolge črne lase, blede obraze in črne oči, ki so lačno strmele v voznika. Stresel se je.

Počasi je v njem panika začela izpodrivati šok, zato ni bilo čudno, da se je, ko ga je nekaj prijelo za ramo, pognal meter visoko in zakričal.

„Tepec,“ je od nikoder priplaval Agensin glas. Voznik se je ustavil, preden bi začel panično tekati naokoli. Nekaj mu je prijelo glavo in jo zasukalo proti Xuitu. Ta se je ustavil in voznik bi lahko stavil, da je skozi reže v čeladi videl zbežan pogled.

„Torej sem bil spet vaba?“ je ogorčeno vprašal voznik.

„Si dober še za kaj drugega?“ mu je ob desnem ušesu odgovoril Agnesin glas.

Nato pa se je za velikanom pojavil Gene in prava bitka se je začela.

Shinigami je zamahnil s svojim mečem proti Xuitovemu vratu. Ko je žareče rezilo srečalo temno kovino čelade, je zamolklo

zadonelo in v zrak se je pognala ploha isker, vendar je bil velikan nedotaknjen in manjši borec se je moral umakniti. Pristal je več metrov proč od Xuita, ki je medtem počasi dvignil svojo sekiro.

„Vsaj počasen je,“ je pomislil voznik. „Vsakdo ima slabosti.“

Potem je počilo in sekira je bila v tleh. Gene je tekel med dvema vrstama stebrov. Voznikov obraz se je izoblikoval v nemi „KAJ?“, ko je poskušal slediti bitki. Xuit ni bil samo hiter, bil je tako hiter, da mu voznikove človeške oči niso mogle slediti.

Velikan je zamahnil s sekiro, zopet počasi, in podrl enega izmed stebrov. Nato je ujel Gena, še preden so kamniti ostanki stebra prileteli na tla. Znova je zamahnil proti tлом in shinigami se je ponovno umaknil. Toda tokrat je velikan uporabil svojo moč in sekira se je zapičila v stekleni pod kot nož v maslo. Udarec je povzročil sunek vetra in ta je vrgel shinigamija iz ravnotežja ter ga vrgel po tleh. Zakotalil se je, da se je umaknil, saj je medtem Xuit izvlekel svojo sekiro in jo ponovno uporabil. Gene je planil nazaj proti sredini sobe, Xuit pa mu je sledil s svojo hitrostjo, ki je popolnoma nasprotovala zakonom fizike.

„Se mi samo zdi,“ je začel voznik, „ali pa je to res zelo neena-kovreden boj? Ker če je, potem mi ne zmagujemo.“

„Vem,“ je rekla Agnes, ki se je materializirala poleg voznika. „Tista svetloba je kriva.“

Voznik je sledil njenemu pogledu in opazil, da je svetleča se reka svetlobe, ki je bila prej pod prestolom, sledila Xuitu.

„Xiuhtecuhtli je kriv,“ je ugotovila. „Vse to okoli nas je njegova moč. Varuje Xuita. Če bi jo lahko nekako ustavila ...“

Zamišljeno je grizla konico palca. Njen pogled je krožil po dvorani, dokler ni nečesa zagledala.

„Hej,“ je rekla s tako nedolžnim glasom, da je takoj vedel, da je v težavah. „Mi lahko prineseš nekaj kamnov tistega podrtega stebra?“

„Koliko?“ je vprašal voznik in presojal, kako daleč od kupa kamnov je potekala bitka.

„Kolikor jih lahko neseš,“ je odgovorila. „Ni treba, da so veliki, vendar moram napraviti krog.“

„In ne skrbi,“ je dodala, ko je videla, kako zelo ga skrbi Xuit, „neviden boš.“

Nasmehnila se mu je in ga potrepljala po rami. Kar se je nato zgodilo, je bilo precej nenavadno, čeprav je bil voznik že kar navajen na vse mogoče. Z njegove rame je začela bledeti barva, dokler ni ostalo ničesar. Podoben pojav se je začel dogajati še povsod drugod po njegovem telesu, dokler ni popolnoma izginil.

„Grozljivo,“ je komentiral, nato pa je poskusil malo hoditi naokoli. Takoj se je spotaknil ob lastne noge. Ko je priletel na tla, je lahko začutil tresljaje bitke več sto metrov stran.

„Previdno,“ je malo pozno rekla čarovnica.

Znova se je postavil pokonci in tokrat poskusil hoditi, ne da bi gledal v svoje noge oziroma njihovo pomanjkanje. Tako je nekako šlo.

„Počasi se daleč pride,“ si je ponavljal. Z odločnimi koraki se je napotil proti podrtemu stebri. Tako bi tudi prišel do tja, če ne bi nekaj pritegnilo njegove pozornosti. Xuit je pravkar zagrabil Gena in ga vrgel čez pol dvorane v steno. Ni kaj dosti pomagalo, da je med letom podrl dva stebra. Ko je priletel ob steklo, shinigami ni niti pisnil, temveč se je takoj pognal proti velikanu in ga napadel. Toda kot prej so se tudi sedaj njegovi napadi odbijali od Xuitovega oklepa.

Voznik se je pognal v tek. Nekaj v njem je želelo pomagati Genu, vendar je vedel, da bodo kamni najboljši način. Odločil se je, da bo zaupal bojevniku in ne bo več spremljal bitke, ki so jo, več kot očitno, izgubljali. Imel je srečo, da je bil Xuit popolnoma zatopljen v ponovno lovljenje shinigamija in ni opazil kupa lebdečih kamnov, ki so, še preveč vidni, tekli nazaj proti Agnes.

Ta je bila pripravljena. Klečala je na tleh in z zaprtimi očmi izgovarjala besede, ki jih voznik ni razumel. Roke je držala pred seboj v nekakšni čudni kretnji. Prsti so se dotikali, mezinca in palca iztegnjena, ostali pa skrčeni. Kamne je najprej stresel na tla pred njo, ker pa se ni odzvala, jih je začel zlagati v krog okoli nje. V trenutku, ko je končal, je svetloba zdrsnila izpod Xuita in se zaletela v steklena tla pod njima. Voznik je kriče odskočil, Agnes pa se je samo zdrznila. Svoj urok je nadaljevala še hitreje in bolj divje.

To je bilo spodbudno, toda svetloba pod njima se je zbirala vedno hitreje in žarenje tal ni obetalo nič dobrega. Voznik se je umaknil še v ravno pravem trenutku, da se je izognil svetlobi, ki se je nenadoma dvignila iz tal in planila proti Agnes. Iz kamnov okoli nje se je dvignila senca in ustavila rdečo svetlobo.

„Duhovi zemlje,“ se je spomnil voznik, ko je opazoval senčne postave, plešoče na kamnitem krogu. Čeprav so bili več kot očitno preobremenjeni, so odločno branili gospodarico in nasprotovali moči Xiuhtecuhtlija. Voznik se je ritensko odmikal od čarovnice in ga je zato še toliko bolj pretreslo, ko je za seboj nekaj zaslišal. Odmev je krik okrepil in voznik je mislil, da kriči nekdo tik za njim. Toda ko se je obrnil, je videl Xuita, ki je kričal daleč stran od njega. Gene je stal tik poleg njega in voznik je lahko razločil, kaj se je zgodilo.

Xuitov oklep je izgubil svojo zaščito in shinigami ga je uspel raniti v nogo.

„To!“ je nemo praznoval voznik. Obrnil se je proti Agnes.

„Zdrži!“ ji je poskušal telepatsko dopovedati. „Deluj!“

Zdelo se mu je, da se je nasmehnila. Potem pa so se tla odprla in svetloba jo je pogoltnila.

Odprl je usta v nemem kriku in otrpnil v šoku. Potem pa je stekel proti mestu, na katerem je bila prej Agnes. Tla so se zaprla in edina sled dogajanja je bil kup počrnelih kamnov.

„Ne,“ je zamrmral voznik, ko so se pred njim kamni sesedli v prah. Nato pa je zaslišal smeh. Odmeval je od sten dvorane in se pomnožil. Lahko je videl ghoule, ki so se privoščljivo smejale. Obrazce so namakale v svetlobo in ta se je odbijala od njihovih ostrih zob. Potem pa jih je nekaj splašilo in kot eden so poniknili v sence rovov. Te so se začele daljšati in kriviti. S stropa so se začele zlivati po stenah ter z vhodov in stebrov po tleh. Vijugale so po prostoru, kot da bi bile žive, nato pa so se združile v eno samo dolgo senco. Razlila se je po dvorani in rdeča svetloba se je umikala proč od teme. Voznika je plašila, dokler se ni razlila tudi pod njim in on je bil ... no, tak kot prej. Senca ni spremenila ničesar, razen tal pod njegovimi nogami. Ta so se ohladila in postala so bolj neskladna, kot da bi stal na kamnu in ne na steklu. Spraševal se je, ali to počne Agnes ali kdo drug. Senca je prišla do konca dvorane in ves kraj se je pogreznil v temo. Voznik je imel občutek, da sta edina zvoka v sobi dvorane njegovo dihanje in bitje njegovega srca. Tako Xuit kot shinigami sta bila popolnoma tiho.

Potem pa se je zaslišalo na stotine korakov in vzdolž vseh sten so se začele prižigati bakle. Ghoul so jih prižigale, eno za drugo, potuhnjeno so se plazile ob stenah.

Xuit je stal sredi dvorane kot okamenel. Velikan je bil prestrašen.

Preden bi voznik začel ugotavljati, kaj bi lahko prestrašilo boga, je na tleh blizu sebe zagledal postavo. Agnes je ležala, zvita v klobčič, in se ni premikala. Stekel je do nje. Vidno ni bila poškodovana in ko je pogledal res od blizu, je opazil, da diha. Oddahnil si je. Nagnil se je nadnjo in jo stresel, da bi se zbudila. Enkrat, dvakrat ... Ni pomagalo.

„Agnes,“ je zasikal z nujno v glasu. „Daj no, ne vem, kaj je bila tista čudna temna stvar, zbudi se že ...“

Udarec je bolj čutil, kot pa slišal. Še preden se je obrnil, je že vedel, kaj se je zgodilo. Dvorana je bila polna drobnih zvokov ... Slišalo se je prasketanje ognja na baklah, tiho dihanje bitij in curljanje krvi. Še en zvok je bil, kot tiho sikanje.

Poleg Xuita je stal Gene, katerega meč se je ponovno spremenil, postal je še daljši in širši, skorajda prozoren, okoli njega pa se je zrak zvijal kot kačje gnezdo.

Z bogom sta se spogledala, neskončno presenečeni pogled enega je srečal hladno zbranost drugega. Tega boja je bilo konec.

Xuit, ki mu je shinigami odsekal prej poškodovano nogo, se je sesedel na tla. Vse je za trenutek onemelo v šoku, nato pa je velikan zatulil. Njegovi kriki so odmevali po dvorani, stebre je razneslo enega za drugim, Gene je padel ter se ni več pobral in Agnes se je začela zvijati v bolečini.

Voznik je lahko čutil, da mu bo zdaj zdaj razgnalo glavo. Vse se je zameglilo, noge ga niso več držale. Nečloveški zvok ga je ubijal. Potem pa je vse ponehalo. Kot bi odrezal, je bolečina izgini-la in zvok je bil nemoteče brnenje v ozadju. Dvorana se je znova oblikovala pred njegovimi očmi.

Dvignil je pogled in poleg sebe zagledal osebo, ki mu je na desno ramo položila roko. Visok moški je zrl naravnost naprej, ne da bi voznika sploh ošinil. Oblečen je bil v dolg temen plašč, katerega desni rokav je mlahavo mahedral ob njegovem telesu. Videti je bil kot moški tridesetih let, z dolgimi temnimi lasmi in sokolje sivimi očmi. Opazoval je Xuita, ki se je vlekel nazaj na prestol. Za seboj je puščal dolgo sled rdeče krvi. Posmehljivo se je zarežal in se sklonil k Agnes. Karkoli je že naredil, je povzročilo, da je odprla oči. Voznik je zavzdihnil v olajšanju. Prišlek je uprl svoje oči vanj.

„Spravi jo ven,“ je rekel tiho in gladko vstal. Voznik ni vedel, kaj ga je tako zmotilo pri njegovem glasu, bil pa je prepričan, da je nekaj narobe.

Toda tujec se ni več zmenil zanj, temveč je sledil Xuitu proti prestolu.

„Kje je?“ je vprašal s krutim glasom, v katerem se je jasno slišal ponos nekoga, ki je pomemben in se tega dobro zaveda. „Kje je tvoj gospodar?“

„Ne on,“ je voznik zaslišal droben glasek. „Ne on, samo ne on, prosim, prosim, ne on.“

Agnes poleg njega se je tresla, objemala je svoja kolena in se gugala naprej in nazaj. Oči je imela uprte naravnost v prišleka.

„Pohiti, fant,“ se je znova oglasil ta. Njegov glas je usekal kot bič in voznik se je zdrznil.

„Pridi, Agnes, iti morava,“ je zamrmral in jo stresel. „Daj no, vstani.“

Tresoče je pustila, da jo je potegnil pokonci. V tistem se je oglasil Xuit, voznik je takoj vedel, da je glas njegov. Zvenel je mogočno in starodavno, pa vendar zlomljeno.

„Prosim,“ je rekel, „samo ukaze ubogam, nič nisem ...“

„Tiho, izdajalec,“ ga je prekinil tujec. „Nekaj sem te vprašal.“

Velikan se je začel tresti.

„Ubil me bo,“ je zamrmral.

Prišlek se je začel smejati, da so se vozniku postavili pokonci vsi lasje.

„Povej mi, dokler imam še nekaj potrpljenja, ti pa še vse štiri ... tri ... okončine.“

Voznik je začel vleči Agnes proti izhodu, saj se mu je zdelo, da se to ne bo dobro končalo. Vseeno je slišal, ko je Xuit rekel:

„Ko rdeča svetloba posveti na kamen, se vhod odpre, in ko bo naslednja umirajoča svetloba šla čezenj, bo kamen uničen ... To je vse, kar vem. Prosim, gospod, govorim resnico.“

Tujec se je za hip zamislil.

„Verjamem ti,“ je rekel. Potem je dvignil levo roko in tlesknil s prsti. Voznik je prebledel, ko je videl, da se je Xuit sesedel na tla pred prestolom. Iz rež v čeladi je kapljala kri.

„Rdeča svetloba, kaj,“ je zamrmral tujec, nato pa skomignil in izginil.

V tistem je voznik dosegel enega izmed izhodov.

„Teci,“ je zamrmrala Agnes v njegovo ramo.

„Zakaj?“ je vprašal. Nekaj za njo je pritegnilo njegovo pozornost. Sobo so začele polniti postave, ki so tekle proti njima. Ghoul. Na stotine ghoul.

„Ah, zato,“ je rekel in se pognal v dir. Agnes mu je sledila in kričala napotke za smer. Večkrat sta se morala obrniti, ker sta naletela na ljudožerske prebivalce rovov. Še sama nista vedela, kako jima je naposled le uspelo priti ven, v gozd.

Tam sta popadala po tleh in Agnes mu je zagotovila, da sta za vse ostale popolnoma nevidna.

Takrat pa se je voznik nekaj spomnil. In sodeč po izrazu na Agnesinem obrazu čez nekaj trenutkov tudi ona.

„Kje je shinigami?“ sta vprašala v en glas.

„Kaj bova zdaj?“ je že desetič vprašal voznik. Čepel je na tleh na sredini jase, kjer so bila še pred nedavnim vrata v podzemne rove.

„Sem rekla, da bodi tiho,“ je zavzdihnila Agnes. „Motiš me.“

Že nekaj časa je krožila okoli njega v vedno večjih krogih. Pred sabo je po tleh drgnila s palico, ki jo je prej odtrgala.

„Misliš, da je še živ?“ je vprašal.

Čarovnica se je ustavila na obronkih jase in pogledala nazaj, kot da bi ocenjevala svoje delo.

„Kdo?“ je vprašala, za hip popolnoma zmedena. „Oh, Gene? Seveda.“

Voznik jo je zabodeno pogledal.

„Lahko čutim, da je še živ,“ je rekla z vzdihom. „Nimam pa časa, da ti vse razložim. Pripravljen?“

„Na kaj?“ je vprašal presenečen. Ponovno je s pogledom obkrožil jaso. In kroge, ki jih je narisala Agnes. Med njimi je celo prepoznal nekakšne like in črke. Potem pa se mu je posvetilo. To sploh ni obetalo nič dobrega.

„Agnes?“ je vprašal s šibkim glasom. „Kaj je tole?“

Ko ni odgovorila, je poskušal vstati, le da je ugotovil, da ne more. Počasi ga je začela grabiti dobro znana panika.

„Pomiri se,“ je končno rekla Agnes, varno zunaj vseh krogov. „Želiš rešiti Gena?“

„Kaj pa vem,“ je zastokal. „Če me misliš žrtvovati, potem prav gotovo ne.“

Zavila je z očmi.

„Želiš biti uporaben?“ ga je vprašala. „In dovolj močan, da se lahko boriš proti komurkoli?“

Voznik je pogoltnil slino. To že ni zvenelo dobro. Z roko, ki jo je še lahko premikal, je pomahal proti črtam na tleh.

„Kaj je to?“ je vprašal.

Niti trenila ni.

„Priprava na ritual,“ je odgovorila.

„Ritual?“

„Za nastanek shinigamija.“

„Aha ... Kako pa nastanejo?“

„Sklenejo dogovor z bogom smrti,“ je razložila. „Čim pomembnejši in močnejši je bog, tem več moči prejme shinigami. Večinoma se ta ritual izvaja, ko so še otroci, zato se morajo pogajati s šibkejšimi bogovi. Vendar midva nimava časa, da se tvoje moči razvijejo. Torej potrebujeva res res močnega boga.“

Nasmehnila se mu je.

„Zdaj moraš samo še ...“

„Počakaj samo malo,“ jo je ogorčeno prekinil. „Zakaj misliš, da bi rad postal shinigami?“

„Ker si trenutno sicer popolnoma neuporaben,“ je odgovorila brezčutno.

Zdrznil se je, kot da bi ga udarila. Sicer je imela prav, a vseeno ... To ni bila odločitev, ki bi jo sprejel zlahka.

Agnes je lahko videla, da se obotavlja. Odločila se je, da bo malo pritisnila nanj.

„Se še spomniš, kaj je Gene rekel, da lahko čarovnice naredi-

mo z imeni oseb?“ je nedolžno vprašala.

„Ja?“ je odgovoril.

„Ni pa ti povedal, da lahko beremo misli,“ je nadaljevala v enakem tonu, a je ta počasi prešel v nekaj krutejšega. „Tako da bolje, da me ubogaš, Leo.“

Na njegovem obrazu je bila prava paleta čustev, vse od strahu do jeze.

„Tole ti bom vrnil,“ je zasikal in vanjo vrgel pest zemlje.

„Ko boš shinigami,“ je dokončala in se še naprej nasmihala. „Dobro me poslušaj ... imam načrt.“

Ko mu ga je razkrila, je mislil, da bo nehal dihati.

„To je noro,“ je osuplo dejal.

„Znalo bi delovati,“ je skomignila čarovnica.

„In če ne bo?“ jo je vprašal.

„Potem boš umrl,“ je rekla brez kanca obotavljanja v glasu.

„Ne, hvala,“ je odvrnil skoraj refleksivno.

„Lepo prosim, Leo?“ je vprašala. Ni zvenelo kot vprašanje.

„Kaj moram narediti?“ je vprašal Leo, popolnoma poražen. Dobro je vedel, zakaj je uporabljala njegovo ime.

„Samo pritisni roko na sredino kroga za svojim hrbtom,“ je rekla. „Ostalo pa prepusti meni.“

Tiho je zagodel. Zdaj je vedel, zakaj še zmeraj lahko premika roko. Toda ni mu preostalo kaj dosti drugega, kot pa da uboga, in tako je naredil, kar mu je velela. Zaslišal je Agnesino mrmranje, hkrati pa so se črte na jasi začele svetiti. Njegovo srce je divje bilo. Vušesih mu je šumelo in meglilo se mu je pred očmi. Človek bi si mislil, da se je po vsem tem, kar se mu je že zgodilo, navedil na možnost, da bo umrl. Toda njegovo telo je pravilo, da ne. Trznil je, kot da bi se poskušal osvoboditi vezi, ki so ga držale.

Imel je občutek, da ga ne bo nič več zadrževalo, če to stori ponovno. Prepozno. Agnes je urok dokončala z grlenim vzklikom in potegnilo ga je v temo.

Ni vedel, koliko časa je potreboval, da se je znova ovedel. Njegove dlani so zdrsele po tleh in čez nekaj trenutkov je ugotovil, da se lahko ponovno premika. Osredotočil se je na tla. Bila so groba in hkrati gladka, kot da bi ležal na deskah. Prav gotovo ni bil več na jasi.

Odločil se je, da bi bilo počasi dobro odpreti oči. Najprej je zagledal grobo stesane deske temno rjave barve. Uprl se je na roke in na tisti, s katero je prej pritiskal na tla, je zagledal neverjetno nadroben črn tatu, ki ga je spomnil na kroge in znake z jase. Ni se zmenil zanje, saj je postajal navajen na vse možno. En trenutek na jasi, naslednji ... v koči sredi gora? Saj, zakaj pa ne.

Njegov pogled je potoval še više. Po tleh do lesenih nog mize in stola ter naprej navzgor po nogah ženske, vse do njenih oči. Tako tuje in hladne so bile, da ga je zmrazilo. Napel se je, ko je del njegovih misli začel kričati, naj pobegne. Njen obraz mu je bil kruto znan in docela enak tistim, ki jih je prej opazoval na ghoul. Imela je dolge črne lase, visoke ličnice in mačje oči. To je bil obraz boginje. Kali.

Voznik se je stresel. Ni vedel, kaj naj reče. Noben izraz spoštovanja se mu ni zdel dovolj za boga. Toda še preden se je odločil, je zamahnila z roko.

„Ne bodi trapast,“ je rekla. „Samo obnašaj se, kot da sem ... kaj pa vem ... tvoj delodajalec, na primer.“

„Seveda, gospa,“ je rekel vljudno. „Mi lahko berete misli?“

Ker, po pravici povedano, ga to ne bi niti malo presenetilo.

„Seveda jih lahko,“ je rekla in se zasmejala. „Saj sva v njih!“

Znova se je razgledal.

„Zakaj so moje misli videti kot švicarska kočča?“

„Tega pa ne bi vedela,“ je rekla lenobno. Vse njeno obnašanje ga je spominjalo na elegantno mačko, ki se sprehaja okoli prestrašene miši.

„Tvoj um je, ne moj. Če vidim tvoje misli, to še ne pomeni, da jih tudi razumem.“

Potegnil se je na kolena in najprej nameraval vstati, toda nekaj ga je ustavilo. Znova je pomislil, nato pa se dvignil na eno koleno, da je klečal, in sklonil svojo glavo pred boginjo.

„Potemtakem najbrž tudi veste, zakaj sem tukaj,“ je rekel in pazil, da se mu glas ni tresel. Tako dolgo ni odgovorila, da je dvignil pogled, kar je bila napaka. Bila je mnogo bliže kot prej in njuna obraza sta se skoraj dotikala. Z močjo volje se je moral prisiliti, da ni odskočil.

„Tvoje oči,“ je dahnila.

„Sovražiš ga, kajne?“ je poskusil z Agnesinim načrtom. Pre-senečeno je pomežiknila.

„O čem govoriš?“ je vprašala previdno.

„O Xiuhtecuhtliju,“ je nadaljeval. Sunkovito se je odmaknila, kar mu je dalo vedeti, da deluje.

„Sploh ne vem, o čem govoriš,“ je rekla.

„O ghou,“ je odgovoril preprosto. „In o tem, da so videti kot ti.“

Zamahnila je z roko, njena dlan je bila stisnjena v pest, in mizo je razgnalo. Tokrat si ni mogel pomagati, da se ne bi zdrznil.

„Bili so darilo!“ je zasikala. „Darilo! Te gnusne pošasti z mojim obrazom, ki so jedle ljudi! Poslal jih je na meje mojega kraljestva, da sem jih morala gledati vsak dan! Kako si drzne!“

Oh ja, je pomislil voznik. Sovraži ga.

Počakal je, da se je malo pomirila.

„Če mi daš moč,“ je rekel počasi in previdno, „se bom bojeval proti njim. In proti Xiuhtecuhtliju.“

Znova je siknila in utihnil je.

„Moč?“ je rekla s posmehom v glasu. „Oh ja, lahko ti jo dam! Kolikor je hočeš!“

Zamahnila je z rokami proti vozniku.

„Na!“ se je zasmejala. „Vzemi!“

Zdaj je res imel zelo slab občutek.

„Sta ti povedala?“ je vprašala s smehom v glasu. „Tista mala čarovnica in vojaček? Kako boli?“

Dih mu je zastal v grlu.

„Boli?“ je vprašal.

„Kaj? Nisi videl razpoka na shinigamiju, ko se je boril?“ je vprašala. „Ali ti samo nista povedala, kaj so?“

Njegov pogled ji je povedal odgovor.

„Shinigamiji so napol mrtvi, fant! In ko se borijo, jih smrt kliče! To so te razpoke! In vsaka boli ... Oh, kako bolijo ...“

„Ne verjamem,“ je rekel trdno. Videl je, kako se je Gene boril. Če bi ga vse bolelo, to ne bi bilo mogoče.

„Prav,“ je rekla. „Naj ti pokažem. Če boš potem še zmeraj želel postati polbog, te ne bom ustavila. Toda dvomim o tem.“

Pomignila je proti njegovi roki in iztegnil jo je. Tudi sama je iztegnila svojo, še zmeraj sedeč na stolu, in se dotaknila voznikove kože s svojim nohtom. Srce se mu je za hip ustavilo, ko se je na njej pojavila razpoka. Od nje se je širil hlad skozi njegove žile, mišice in kite vse do kosti. Kot si je mislil, sploh ni bilo tako slabo.

Naslednji trenutek je ležal na tleh in njegovo celotno telo je trzalo. Noge so mu brcale skozi zrak in grlo ga je peklo, kot da bi kričal. Z eno roko je potiskal drugo ob tla. Imel je občutek, kot da bi se mu pod razpoko na njegovi desni roki zdrobila kost. Razpoka se je širila in z njo občutek.

Ne da bi se zavedel, se je prikotalil do stene in vanjo brcnil. Čutil ni ničesar. Vanj se je prikradel strah. Gene je imel razpoke povsod. Na obrazu. Po nogah. Po trupu.

Koča se je rušila okoli njega. Stene so padale in izginile, prav tako stol, na katerem je sedela Kali, ki je vstala ravno pravi čas.

„Kako nenavadno,“ je zamrmrala in tlesknila s prsti. Občutek bolečine je izginil hkrati z razpoko. Znova je bil na tleh. Toda tokrat je vstal in se spogledal s Kali. Stala sta na črni prostrani ploskvi, ki je bila na videz neskončna.

„Ne bom obupal,“ je rekel tako njej kot sebi.

„Seveda ne boš!“

Zasmejala se je in razširila roke.

„Udobna gorska koča? Kako naj bi se boril, če se tvoj um oklepa varnega zavetja! Toda, poglej, ta kraj je že boljši.“

Skorajda navdušeno si je ustnice prekrila z roko.

„To je kraj, vreden boginje. Samo malo bolečine te je pripeljalo tako daleč ... Oh, kako rada bi te videla pokritega z brazgotinami smrti!“

Voznik ni prepoznal samega sebe. Nekaj v njem se je prebujalo kot pozabljeni spomini, ki se nepovabljeni priplazijo nazaj. Nekaj se je dogajalo z njegovim vidom, a ni vedel, kaj.

Kali je stopila čisto do njega.

„Mala čarovnica tilaže,“ je zamrmrala v njegovo uho. „Povprašaj jo po njenem pravem načrtu.“

„Kaj ...“

„Pripravljen?“ ga je vprašala in prijela za roke.

„Ne ...“

Sledila je samo še bolečina.

„Si končno buden?“

Dvignil je glavo, ki ga je bolela, kot da bi ga povozil avto.

„Agnes?“ je vprašal utrujeno.

„Vstani,“ je zasikala. „Čestitam in vse, ampak sva pozna.“

„Pozna ...“ Ni se mogel spomniti, zakaj je ležal na tleh. Kaj je že počel? Oh. Kali.

Tako hitro se je dvignil, da je Agnes vrglo nazaj.

„Koliko časa me ni bilo?“ je vprašal in skočil na noge. Počutil se ni nič drugače. Vse skupaj bi lahko bile tudi sanje.

„Dobri uri,“ je odgovorila. „Toda pozna sva.“

„Pozna?“ je ponovil.

„Rdeča svetloba je jutranja zarja, umirajoča svetloba je sonč-ni zahod.“ Pomignila je naravnost. „Uspelo mi je izslediti kamen, toda pohiteti morava. Prehod bo odprt samo nekaj minut. Imela bova en dan, da najdeva Gena in se spraviva ven. Še kakšno vprašanje?“

„Kali je rekla, da mi lažeš,“ ji je rekel. „Je to res?“

„Ne,“ je odgovorila nemudoma.

„Še zmeraj laže,“ je zaslišal voznik v svoji glavi.

„Kaj pri vseh ...!“

„Ja, še zmeraj sem v tvojih mislih,“ je rekla Kali. „Ima pa dekle prav glede kamna, pohiteti morata.“

„Zakaj si še zmeraj ... Prav. Pozabi.“

Agnes je začela hoditi, kot da se Leo ne bi začel prepirati sam s sabo. Po nekaj trenutkih ji je sledil.

„Kali pravi, da še zmeraj lažeš,“ jo je obvestil.

„A tako,“ je rekla, ne preveč presenečeno.

„Zakaj?“ je vprašal in se ustavil. Agnes je naredila še nekaj korakov, nato pa se je ustavila tudi ona.

„Ne morem ti povedati,“ je rekla, ne da bi ga pogledala. „Toda je razlog, da ti je dala Kali svojo moč. Zato sem vedela, da ti bo uspelo. Ne morem ... Vprašaj kaj drugega. Karkoli.“

„Kdo je bil tisti moški, ki je ubil Xuita? Zakaj si se ga tako bala?“

„Ha!“ se je oglasila Kali, nato pa utihnila.

Agnes se je nenadoma napela.

„To ...“ je začela in se ustavila, ko je videla voznikov obraz.

„Prav. Povedala ti bom. Toda najprej morava najti prehod, prav?“

Za hip se je obotavljal.

„Prav,“ je končno pritrdil.

Zavzdihnila je, nato pa se je zasukala in začela hoditi globlje v gozd. Leo ji je sledil.

„Kali?“ je vprašal v mislih.

„Ja?“

„Zakaj si mi dala svojo moč?“

Glas v njegovem umu je utihnil.

„Ne povem. Toda zdaj sem se spomnila, kaj sem ti pozabila povedati. Ko bog smrti sklene dogovor s shinigamijem, mu ponavadi obljubi eno uslugo. Lahko me nekaj prosiš, ko boš pomoč res potreboval.“

Med njunim pogovorom se je nebo začelo barvati v sivo. Sonce je začelo vzhajati.

„Še malo,“ je rekla Agnes in pokimal je.

„Torej lahko rešiš Gena, če te prosim?“ je vprašal Kali.

„Lahko,“ je odgovorila. „Toda kdo bo potem ustavil Xiuhtecuhtlija?“

„Lahko povzročiš, da bo povsod po svetu mir?“

„Seveda lahko. Toda res želiš prositi kaj takega boga smrti?“

V mislih je zastokal. Zaradi tega je preslišal Agnes, ki je rekla, da sta prispela, in se zaletel naravnost vanjo. To jo je potisnilo naprej na požgano zemljo. Javknila je in ga ostro pogledala, toda on ni gledal nje. Njegov pogled je počival na sredini novo nastale jase, kjer je stal dobrih deset metrov visok kamen, podoben starodavnim obeliskom.

„Ja,“ je zavzdihnila Agnes. „Po pravici povedano ga ni bilo težko najti.“

„Še malo, pa bo zora,“ je rekel voznik. „Agnes?“

Postala je pepelnato siva, ko se je ozrla čez njegovo ramo. V tem trenutku je tudi sam začutil ali – boljše rečeno – zaznal nekoga za sabo. Prišlek je šel mimo njega, še preden bi se lahko obrnil. Moški, ki je ubil Xuita, ga je za hip ošinil z očmi, ki so voznika spomnile na Kali, nato pa nadaljeval svojo pot, kot da ju sploh ne bi bilo tam. Agnes ni niti ošinil. V tistem trenutku se je po gozdu razlila rdeča svetloba. Če čarovnica in voznik ne bi stala kot okamenela, bi lahko občudovala, kako so se drevesa obarvala in kako so oblaki postali ognjene rdeči. Toda lahko sta le gledala, kako je svetloba oblila tudi veliki kamen sredi jase. Na njem so se pojavili rdeči simboli, podobni tistim, ki jih je Agnes poklicala na začetku njihove odprave.

„Kaj ...“ je začel Leo, potem pa utihnil, ko se je v temni plašč oblečeni bog premaknil. Voznik je bil popolnoma prepričan, da je bil bog, in Kali je to potrdila s tihim mhm.

Ne da bi se ozrl, je stopil naravnost v kamen in izginil.

„Za njim?“ je vprašal Leo.

„Seveda,“ je rekla Agnes. Odšla sta preko jase, ki se je kopala v svetlobi. Čarovničini rdeči lasje so zažareli kot ogenj, ko je hodi-la. Njene zelene oči so se srečale z njegovimi črnimi.

„Pripravljen?“ je vprašala.

Zasmejal se je.

„Ne,“ je rekel in stopil skozi kamen.

Njegove oči nekaj trenutkov niso videle ničesar, vendar je lahko čutil močan veter, ki je pihal vanj in ga potiskal nazaj. Z vsemi svojimi močmi se mu je voznik uprl.

„Daj ... no ...“

Po nekaj trenutkih, ki so se mu zdeli dolgi celo večnost, se je prebil skozi. Vrglo ga je naprej in vdihnil je polna pljuča svežega zraka. Šele tedaj se je zavedel, da ima zaprte oči, in jih odprl.

Prvo, kar mu je padlo v oči, je bilo sonce. Bilo je že visoko na nebu, prav nad njegovo glavo, in ni si mogel pomagati, da ga ne bi zagrabila groza. Je mar toliko časa potoval skozi, da je bilo že poldne?

„Pomiri se,“ je zaslišal Kalijin glas. „Minilo je največ nekaj minut.“

„Toda zakaj je pa potem ...“

„Ker nisi več na istem kraju.“

„Oh.“

Zamežikal je, da ga je nehalo slepiti sonce, in se razgledal. Stal je na visoki pečini, pod njim pa se je raztezalo eno izmed najbolj nenavadnih mest, kar jih je kdaj videl.

Videti je bilo, kot da bi ga vzeli iz nekega drugega veka. Hiše so bile nizke in kamnite, ceste so bile posute s peskom, v središ-

ču mesta pa je stala orjaška terasasta piramida. Zrak je bil vroč in vlažen.

„Lepo, kajne?“ se je za njim oglasila Agnes.

„Kje pa si bila?“ jo je vprašal.

Zardela je.

„Hodila sem skozi,“ je siknila. „Ne pomaga vsem bog!“

Obrambno je dvignil roke in se usedel na tla.

„Kaj delaš?“ ga je vprašala. „Naprej morava!“

„Ne, dokler mi ne razložiš,“ jo je zavrnil.

Zavzdihnila je in se usedla poleg njega.

„Prav,“ je rekla jezno. „Samo potem bodi tiho in me ne prekinjaj, da bova prej končala.“

Popravila si je lase za uho in skorajda živčno grizljala konico prsta.

„Kaj veš o nordijskih bogovih? Prav, ne glej me tako, saj vem, da ničesar. Bog, ki sva ga srečala, se imenuje Tyr, in je nordijski bog vojne. Tam je bil najbrž, ker je bil Xuit, nordijski bog, eden izmed nepomembnih. Ja, bil je, verjemi na besedo. Kakorkoli, Tyr ponavadi kaznuje izdajalce. Ni mi sicer čisto jasno, zakaj je tukaj, toda to je dober znak. Močan je in lahko zagotovo porazi Xiuhtecutlija.“

Nehala je govoriti in si okoli trupa ovila roke.

„Zdaj pa k razlogu, zakaj se ga bojim. Ko sem bila majhna ... Ne, to ni dovolj. O čarovnicah najbrž ne veš ničesar. Moja mati je bila čarovnica, ki se je zaljubila v navadnega človeka in se z njim tudi poročila. Imela sta štiri otroke, tri dekleta in enega fanta. Toda nihče izmed njih ni imel daru, kot ga je imela ona. Bila je obupana, želela je komu prenesti svoje znanje. Dovolj obupana, da je začela delati poskuse na lastnih otrocih. Ko je to zvedel

Tyr, je prišel do nje, kar se je redko zgodilo, mislim, da bog obišče smrtnika, in ji je razložil, da ima lahko čarovniškega otroka le z bogom. To si je dovolj želela, da ga je zapeljala, in potem, no, sem se rodila jaz. Vidim tvoj pogled, Leo, počakaj, da povem do konca. Nikomur ni povedala, kaj je storila. Mislila sem, da je njen mož moj oče in bila sem ponosna, da sem imela izmed vseh samo jaz dar. Strašno ponosna. Tudi ona je bila. Hitro sem se učila in bili smo srečni. Toda ni trajalo. Moj človeški oče je zbolel in nič, kar smo storili, ni pomagalo. Moja mati je krivila sebe, dovolj si mu je želela pomagati, da je prelomila vsa pravila in posegla v delovanje smrti. Po vsem tem se najbrž že zavedaš, kaj se je zgodilo. Torej, na kratko, Tyr je prišel in vse pobil. Mojo mater, seveda, pa tudi očeta ter moje sestre in brata. In potem mi je, ko je stal nad trupli mojih staršev in me je bilo na smrt strah, ker sem mislila, da me bo ubil, povedal, da je moj oče. Tako me je bilo strah, da se še premakniti nisem mogla. On je samo izginil. Po tistem sem sedela v luži krvi in čakala. Še zdaj ne vem, zakaj, toda nisem se premaknila. Mislim, da se nisem mogla. Umrla bi tam, ne da bi se premaknila, če ne bi prišel Gene, takrat še otrok, in me odnesel stran ... Zdaj veš, zakaj Tyra sovražim in se ga bojim. In zakaj želim na vsak način rešiti Gena.“

Utihnila je in sklonila glavo.

Leo je zavzdihnil.

„Greva,“ je rekel in vstal.

„Si pripravljena?“ je vprašal Kali. Po njegovih mislih je odmeval njen smeh.

„Vedno bolj si mi všeč,“ je rekla.

„Nimaš nobenih vprašanj?“ je vprašala Agnes presenečeno ter pogledala gor proti njemu.

„Eno,“ ji je rekel. „Imaš načrt?“

„Seveda,“ se je zdaj zasmejala tudi ona, ko je skočila na noge. Prejšnji pogovor je bil pozabljen.

„Ga že kdaj nisem imela?“

Spustila sta se po pobočju, kolikor hitro sta lahko. Nobenega zavetja ni bilo, ki bi ju skrilo pred pogledi ghoul.

„Pazi,“ ga je opozorila Agnes. Približevala sta se ulicam in v sencah stavb je videla postave.

„Ne skrbi, vidim jih,“ ji je rekel. „To bo še zabavno!“

Pretreseno je vdihnila.

„Kaj pri vseh bogovih je Kali naredila s tabo?!“

„Tole,“ je odgovoril z globljim glasom, v katerem je bil skrit smeh.

Zadnjo razdaljo do najbližje stavbe je preskočil. V njegovi roki se je za hip zabliskalo bodalo, nato pa ga je premaknil tako hitro, da se ga ni več videlo. Prva ghoul je padla, še preden bi se lahko ostali obrnili.

„Uf,“ je rekla Kali. „Kako čuden občutek.“

„Te moti, da imajo tvoj obraz?“ jo je vprašal Leo. Le delno se je nadzoroval, saj je Kali povečini prevzela nadzor nad njegovim telesom, dokler se še ni navadil na nove sposobnosti.

„Sanja se ti ne,“ je zastokala, ko je še enega posekala z njunim bodalom. „Toda kaj misliš z mojim obrazom? Niti pol tako čedne niso kot jaz.“

„Seveda ne,“ ji je zagotovil. Njegov pogled se je za hip ustavil na razpokah, ki so se pojavile po njegovem telesu, preden ga je Kali prisilila, da je pogledal drugam. Bolečine je bilo toliko, da je sploh ni več čutil. Namesto tega je imel občutek, kot da se premika skozi vodo. Večina njegovih čutil je otopela, le vid je bil

oster kot le kaj in njegov šesti čut, ki se ga prej sploh ni zavedal, je zamenjal vsa ostala čutila.

Za hip se je ustavil, da ga je Agnes lahko dohitela, in pogledal rezilo v svoji desni roki. Bilo je črno kot noč in dolgo za njegovo podlaket.

„Genovo je bilo drugačno,“ je omenil.

„Drug bog, drugo rezilo,“ je pojasnila Kali. „Samo nekaj sem želela omeniti. Tudi če počneva tole cel dan, nama ne bo uspelo ubiti vseh ghouls.“

„Imaš boljše ideje?“ jo je razdraženo vprašal.

„Se spomniš božje podobe, ki jo je za trenutek uporabil Gene?“

„Kaj se dogaja?“ je vprašala Agnes, ki ga je končno dohitela.

„Kali bi rada, da uporabim božjo podobo,“ je rekel voznik.

„Nemogoče,“ je dahnila. „Shinigamiji potrebujejo leta, preden lahko preživijo uporabo česa tako nevarnega.“

„Kali,“ je zarenčal Leo v mislih.

„Meni lahko uspe,“ je rekla.

„Si že kdaj poskusila?“

„Hm, ne,“ je priznala. „Vendar sem prepričana, da bo delovalo. Če mi dovoliš, da spustim skozi tebe vso svojo moč, lahko očistim celotno mesto v petih minutah.“

„In če ne bo delovalo?“ je bil skeptičen.

„Se po vsem tem začneš obotavljati zdaj?“

„Po pravici povedano se obotavljam že od začetka, zato sem pa še živ,“ ji je razdraženo odgovoril. „Toda prav, naredi kar hočeš.“

Agnes, ki je do prej tiho stala poleg njega, se je zdaj premaknila.

„Kaj nameravaš?“ ga je vprašala.

„S Kali bova nekaj poskusila,“ ji je rekel. „Dobiva se čez pet minut pod tisto veliko piramido.“

„Nemogoče,“ je rekla.

„Mislim, da mi lahko uspe.“

„Leo, ne ...“

„Agnes, to moram storiti,“ je rekel odločno.

„Utihni, bedak,“ je rekla in zavila z očmi. „Nemogoče je, da pridem do piramide v petih minutah.“

„Oh.“

„Ja. Pohitela bom in se dobiva, ko pridem tja,“ je rekla. „Prav?“

Pokimal je, nato pa se mu je svet zatemnil pred očmi.

Ležal je na tleh in vse ga je bolelo.

„Uh,“ je zastokal in odprl oči. Njegovo celotno vidno polje je zapolnjeval velik kamen.

„Ha?“

„Velika piramida,“ se je oglasila Kali.

„A tako,“ je rekel. Ni bil preveč navdušen.

„Počil bom, ko čakam na Agnes,“ je zavzdihnil. Res ga je bolelo.

„Pravzaprav je že tukaj,“ ga je obvestila Kali. „Sedi zraven tebe. Poglej na levo.“

Leo je pogledal na levo.

„V petih minutah?“ je vprašal pretreseno.

„Prav si imel,“ je rekla Kali. „Res mi nadzorovanje moje moči skozi tebe ne gre najbolje.“

„Kaj?“

„Minile so tri ure. Bi rekla, da si zato tako utrujen.“

„Kaj?!“

„Ne znaš reči nič drugega? Kaj pa Kali, hvala, ker si počistila mesto zame?“

„Kali, hvala, ker si počistila mesto zame.“

„Hm. Ni zvenelo iskreno.“

„Se ti zdi?“

„Še se spomnim časa, ko kar nisi mogel biti dovolj vljuden.“
Leo je zavzdihnil.

„Ag...“ je začel, ko mu je usta prekrila roka.

„Ššš!“ je zašepetala Agnes.

„Utihniti!“ je hkrati zakričala Kali v njegovih mislih.

Utihnili je in prisluhnil. Agnes je pomignila s prsti gor, zato je počepnil in previdno pogledal čez vrh kamna pred njimi. Nad njim se je razprostirala največja ploščad na piramidi. Toda bolj kot razgled sta ga presunili dve postavi, ki sta stali na ploščadi.

Prvi je bil temnolasi enoroki moški v plašču, ki je bil nedvomno Tyr. Drugi ni bil oblečen tako neopazno. Bil je pokrit z zlatim okrasjem, ki je še poudarilo njegovo kot kri rdečo kožo. Polovico obraza mu je prekrivala zlata maska, okrašena z dolgimi zelenimi peresi, ki so se nadaljevali po njegovih črnih lasih vse do tal.

„Xiuhtecuhtli,“ je rekla Kali po nepotrebnem. „Ko smo prišli sem, sta se že pregovarjala. No, boljši opis bi bil, da sta se pogovarjala, kako rešiti tole brez tega, da se pobijeta med sabo.“

„Pa jima je uspelo?“

„Ne. Xiuhtecuhtli je pravkar oznanil, da bo ubil Tyra.“

Leo je želel vprašati še nekaj, a je njegove misli prekinil hladen smeh, ob katerem so mu šli pokonci vsi lasje.

„Res misliš, da lahko ubiješ mene?“ je vprašal Tyr. „Boga vojne?“

„Tvoja aroganca te bo pokončala,“ je rekel Xiuhtecuhtli. Ni zvenel niti malo zaskrbljen. Počasi, kot da bi imel ves čas na svetu, se je obrnil proti oltarju na sredini terase.

„Kako da ga razumem?“ se je vprašal Leo.

„Zaradi mene,“ je preprosto rekla Kali, nato pa je nekaj pritegnilo njen pogled. Za oltarjem se je pojavila senca.

„Enega sem zgrešila,“ je presunjeno rekla boginja. V tistem pa se je ghoul vzdignila in Agnes je zakričala.

Tyr se je zasukal proti njim. Leo se ni mogel skloniti, toda ni bilo več važno. Videl je, kar je prej opazila Agnes. Xiuhtecuhtli je izkoristil Tyrovo pomanjkanje pozornosti in se nepredstavljivo hitro premaknil do oltarja. Iztegnil je roki in ghoul iz ramen iztrgal telo ter ga vrgel na kamnito strukturo. Pogledal je Tyra, katerega pozornost se je usmerila nazaj nanj. Oči boga ognja so se temno zalesketale pod masko.

„Žrtev,“ je rekel in v enem potegu s črnim nožem iz obsidiana Genu prerezal vrat.

Agnes je ponovno zakričala. Skočila je na teraso, Leo pa za njo, toda preden bi lahko storila karkoli, je vso okolico oltarja razgnalo in zrak je zapolnil dim. Tudi skozi dimno zaveso sta lahko videla podobo orjaškega ptiča, ki se je pojavila.

„Tole je uničilo moj avto,“ je pomislil voznik.

Ptič se je manjšal in se spreminjal. V trenutku, ko je močan veter počistil dim, je postal podoben visokemu moškemu z olivno kožo in sokolje sivimi očmi.

„Horus,“ je dahnila Kali.

Xiuhtecuhtli se je krohotal.

„Pozdravi boga vojne in neba, Tyr!“ je zaklical.

Zdelo se je, da bo Tyr nekaj rekel, toda ni mogel. Horus je treš-

čil vanj in oba sta poletela stran eden od drugega dlje, kot je Leo mislil, da je možno. Mogočen pok se je razlegel skozi mesto. Bog neba je bil v trenutku v zraku, poletel je skozenj in po tleh mu je sledila sokolja senca. Poslal je sunek vetra, katerega se je Tyr obranil, a komajda. Horus je bil v premoči, pa se Xiuhtecuhtli še premaknil ni. Toda nihče ni dvomil, da se bo. In kmalu.

„Kali,“ je dahnil Leo, ko ga je Agnes zagrabila za roko.

„Počakaj,“ je rekla.

V tistem se je zaslišal oster žvižg.

„Fenrir!“ je zakričal Tyr.

„Požiralec bogov!“ je vzkliknila Kali in Xiuhtecuhtli je zajechal.

„Kje?“ je vprašal Leo. Njegov pogled je sledil Agnesini iztegnjeni roki. In nato se je tisto, kar je imel za senco oblaka, premaknilo. Ostal je brez besed. Na drugi strani piramide je bil volk, ki je bil daljši od polovice mesta. Njegova glava se je dvigala visoko nad piramido. Hlastnil je in sokolji bog se je komajda izognil njegovim čekanom, toda na drugi strani ga je pričakal Tyr. V njegovih rokah se je zalesketalo nekaj jeklenega in Horus je zakričal.

Agnes je zakričala urok. Leo je lahko čutil, kako so se okoli njih dvignili nevidni ščiti, naslednji trenutek pa je čez vse mesto pridrvel veter, dovolj močan, da je dvigoval hiše. Horus še zdaleč ni bil poražen in Fenrir se je umikal. Velikanski volk se je bojeval proti neurju in končno se mu je uspelo pognati bliže. Skorajda je že imel Horusa, ki je čakal na Tyrov napad, na dosegu čekanov, ko se je pred njim pojavila stena iz ognja.

„Ne!“ je kriknila Agnes. Xiuhtecuhtli se je pridružil boju.

Horus je ujel Tyra in ga zagnal v tla s silo, ki je stresla vse mes-

to. Na drugi strani je orjaška zverina nemočno renčala, ko se ji je vnela dlaka na glavi.

„Kali!“ je kriknil Leo v mislih in naglas. „Moja želja!“

„Vem,“ je rekla mirno.

Stekel je naprej, ven iz Agnesinih ščitov, da je čarovnica zakričala za njim, toda njene besede je odnesel veter. Ni imel časa, da bi šel po daljši poti, zato je zakorakal naravnost za Xiuhtecuhtlijem. Bog ognja se sploh ni zmenil zanj.

„Kdo je zdaj aroganten?“ je vprašal Leo. Njegove besede so se izgubile v vetru.

Bil je prav tam, kjer ga je pričakoval. Ghoul se je prestrašeno stiskala ob kamne, ki so ostali od oltarja.

„Tvoj je,“ je rekel novi shinigami v mislih.

„Moj,“ je ponovila Kali. Roka, ki se je iztegnila, je pripadala njej, ne vozniku. Zagrabila je ghoul za vrat in jo potisnila ob tla.

„Ne boj se, mali,“ je zamrmrala, toda njene misli so bile rdeče. Potegnila je njuno bodalo in ji prerezala vrat.

„Žrtev,“ je rekel shinigami s Kalijinim glasom.

Segla je globoko v brezno, ki se je nenadoma pojavilo v njenih mislih.

„Pridi!“ je zaklicala.

In je. Pred njima se je pojavil, s prav toliko, če ne še več, dima. Njegovi ognjeni lasje in koža so razsvetlili okolico, kot da bi bil sonce. Njegove črne oči brez beločnic so prestrelile Xiuhtecuhtlija.

„Bori se, Agni,“ je rekla Kali.

In se je. Bogova ognja sta se srečala na sredini ploščadi, ki jo je razneslo v ognju. Vozniku je zastal dih, ko je opazil ognjeno zaveso, toda pred njem se je postavila Agnes in ogenj se je razpršil.

Visoko nad njimi sta Fenrir in Tyr uspešno obvladovala Horusa, ki je besno mlatil vse naokoli, da je mesto trgalo na kosce.

„Ne!“ je nenadoma zrak prestrelil obupen krik. Agni je Xiuhtecuhtliju sedel na prsih in mu vanje zaril svoje prste kot skozi maslo. Še malo, pa bi mu zdrobil srce. V zraku se je Fenrirjev gobec zaprl okoli Horusa. Leo si je končno dovolil upati.

„Vrnita se,“ je zadonel skozi mesto nepoznan, starodaven glas. In Xiuhtecuhtli je izginil.

„Ven moramo!“ je zaklicala Kali. „Xiuhtecuhtlijev svet bo izginil!“

Leo je pokimal in Agnes ponovil njene besede.

„Samo malo,“ je rekla čarovnica.

„Agnes ...“ je zastokal.

„Prosim,“ je dahnila Agnes. Po licih so ji tekale solze.

Pokimal je. Hvaležno se je nasmehnila in zamahnila z rokami. Iz tal so se dvignili duhovi zemlje in nežno umaknili kamene pred njimi. Ovili so se okoli trupla, ki je ležalo pod njimi, in ga odnesli. Agnes in Leo sta jim sledila. Tekla sta skozi podrto mesto, ki je izginjalo. Ko sta prišla do zadnjega vzpona, je Agnes padla in se ni več pobrala. Leo jo je vzdignil in jo nesel. Na vrhu pečine je bila velikanska razpoka. Ne da bi pomislil, je stopil naravnost vanjo. Tokrat ni bilo nobenega vetra, le še nežen klic njegovega sveta. Sledil mu je. Ko je začutil trdno zemljo pod svojimi nogami, je odprl oči. Za njim se je v prah sesedel kamen.

„Kako žalostno,“ se je oglasil nenavaden prasketajoč glas. Leo je dvignil pogled z Agnes, ki mu je ležala v rokah, in pogledal Agnija.

„Ne moreš ničesar storiti?“ je vprašal.

Agni je zmajal z glavo.

„Le bogovi smrti lahko,“ je pojasnil.

„Kali?“ je upajoče vzkliknil voznik.

„Ne,“ je odgovorila ta. „Mojo uslugo si porabil.“

„Prosim,“ je dahnil Leo v mislih. „Kali? Kali?!“

Njena prisotnost v njegovih mislih je izginila. V tistem je tudi občutil vso svojo utrujenost in se sesedel.

„Pazljivo,“ je rekel Tyr, ki se je pojavil od nikoder in se usedel poleg njega.

Pred Agnesinim obrazom je tlesknil s prsti in začela je mežikati.

„Oditi moram,“ se je oglasil ognjeni bog ter njihovo pozornost preusmeril nazaj nase.

„Spoštoval bom najin dogovor, Tyr,“ je rekel. „Nekaj pa imam tudi zate, mladi bojevnik, ker se slabo počutim ob tem, da ne morem izpolniti tvoje želje.“

Leo se je ozrl.

„Govoriš meni?“ je vprašal, ko ga je Tyr butnil v ramo. Ne preveč nežno. Agni se ni zmenil zanj.

„Pokliči moje ime,“ je rekel. „In ogenj ti bo pomagal. Tudi če bom ...“

Utihnil je in izginil.

„Gene?“ je vprašala Agnes čisto tiho.

Tyr je zavzdihnil. Vstal je in pokleknil ob truplo starejšega shinigamija. Zaprl je oči, kot da moli.

„Hel. Ni nas veliko ostalo. In oba veva, da bomo potrebovali vse. Zato nam ga vrni, če želiš zmagati,“ je rekel tiho. In Gene se je premaknil.

Agnes je kriknila. Pognala se je iz voznikovega naročja in objela svojega prijatelja.

„Kaj se dogaja?“ je vprašal ta, še malo omotičen.

„Ni važno,“ je zamrmrala čarovnica. „Sploh ni važno.“

„Agnes,“ jo je nežno poklical Tyr.

Ker se ni želela premakniti, je pokleknil k njej. Gene se je vljudo malo umaknil. Ošinil je Lea. Potem je ponovno pogledal.

„Ti si shinigami?!“ je pretreseno rekel.

„Veliko si zamudil,“ se je zasmejal Leo.

Jaso je napolnil smeh. Voznik najprej ni vedel, komu pripada. Tyr se je namreč smejal popolnoma drugače kot prej, njegov smeh je postal vesel in nežen. Leo je imel slab občutek, tako bog vojne kot čarovnica sta gledala njega.

„Kaj se dogaja?“ je vprašal.

„Vojna med bogovi,“ je odgovoril Tyr. „Ko se boste morali odločiti, se odločite prav.“

In nato je izginil kot že prej Agni.

„Gre to še komu na živce?“ je vprašal Leo.

„Dobrodošel v naš svet,“ je rekel Gene, Agnes pa je dvignila roko.

„In kaj je bilo s tistim smehom prej?!“

„Ti pokažem,“ je rekla Agnes. „Sledita mi, prosim.“

Čeprav utrujena, sta jo ubogala. Niso hodili dolgo, ko so zagledali cesto in na njej ...

„Moj avto!“ je kriknil voznik.

„Tyrovo darilo,“ se je namuznila Agnes.

„Glede na njegovo osebnost pričakuj prazen rezervoar za gorivo,“ je pripomnil Gene.

Leo se je samo zasmejal in Agnes odprl zadnja vrata.

„Izvoli, Syn,“ je rekel.

Agnes je ostro vdihnila.

„Kako?“ je pretreseno rekla.

„Kali bere misli,“ je rekel in ji pomežiknil.

Gene se je zasmel in se usedel spredaj.

„Slej ko prej bi izvedel, Syn,“ je rekel.

„Toda ...!“

Leo je vžgal motor. Goriva je imel še več kot prej.

„Si predstavljata,“ je smeje rekel. „Da nam sploh ni treba naj-ti samoroga?“

Syn je za hip ostala brez besed.

„Ti naivni bedak, samorogi sploh ne obstajajo!“ je vzkliknila.

„Prav res,“ je pristavil Gene. „Ne vem, kje si dobil to idejo.“

„Hej!“

„Ššš!“ je zasikala Syn. Na zadnjih sedežih se je oglasil pozivnik. Nekaj časa je poslušala.

„Druga skupina je ostala brez goriva! Takoj moramo v tisto vas, sredi nje se je utaboril zmaj!“

„Tokrat lahko Leo ostane v avtu,“ je rekel Gene.

„Nikakor!“ se je uprl mlajši shinigami. „Da bi zamudil vso zabavo?“

Gene ga je pretreseno pogledal.

„Kaj so naredili s tabo?“ je vzkliknil.

Leo se je zarežal in usmeril črne oči, okoli katerih so se pojavile razpoke, na cesto. Pedal za plin je potisnil do konca.

„Sanja se ti ne,“ je rekel. Njegov avto je kot srebrna puščica švignil naprej. Temni gozd so kmalu pustili za sabo.

Ne da bi se zavedali, so na njih počivale oči vseh božanstev. Njihovo potovanje se je šele začelo.

5

Novele ter fantazijske in kriminalne zgodbe

Morska deklica

Ana Humerca Šolar, 2. f

Pristanišče je bilo polno ljudi. Kričali so, se zaletavali drug v drugega, kradli in prodajali pokvarjene školjke. Visoki gospodi bi bilo odveč priti v ta umazani predel mesta. Drugače je bilo za tiste, ki so tu prebivali. Mornarji, brezdomni otroci, trgovci, krčmarji, pocestnice – to je bilo njihovo kraljestvo. Tega se je zavedal tudi Mark. Ni vedel, kdo je, kaj je, koliko je star in ali ima družino. Vse, kar je bilo v njegovem življenju kristalno jasno, je bila njegova želja, postati mornar, in k temu cilju je stremel, že odkar je prvič videl ladjo. Od takrat je pogosto posedal na pristaniškem obzidju ter kot spužva vpiljal vase poglede in zvoke pristanišča. Celo zdaj, ko je bil že kolikor toliko odrasel, je to rad počel. Vendar je vedel, da bo to naporna pot. Bil je otrok brez staršev, vzgajala ga je kurtizana in vsaj dvakrat je že bil priprt zaradi kraje. Poleg tega mu je njegova krušna mati vedno govorila o nevarnostih na morju in o vseh mogočih nezgodah, vse samo zato, da ne bi postal mornar. Vendar ga je vse to le še podžgalo in zdaj je samo še prežal na priložnost.

Mark je nestrpno čakal ladjo, ki naj bi sicer prispela šele proti večeru, vendar so sli sporočili, da bo prišla prej. Ta ladja je bila zanj pomembna, saj je bil na njej njegov dobri prijatelj. Medtem ko je sedel na zidu, ga je zmotil šum za njegovim hrbtom. Sunkovito se je obrnil in se znašel iz oči v oči s Saline. To je bila upokojena pocestnica, ki je Marka nekega zimskega večera našla na ulici. Vzela ga je k sebi in ga vzgojila skupaj še z nekaterimi drugimi

otroki. Dokler so bili še majhni, je zmogla Saline služiti kruh za vse, saj je bila znana tudi po drugih mestih, svojo obrt pa je širila med obupana pristaniška dekleta brez družine in premoženja. Ko se je upokojila, so bili njeni varovanci že dovolj odrasli, da so skrbeli drug za drugega in zanjo.

„Zamudil si kosilo,“ je dejala Marku. On je samo skomignil. Saline se je z vzdihom obrnila in se počasi napotila proti temnim pristaniškim ulicam. Dobro je vedela, da pri Marku ne bo ničesar dosegla. To s kosilom je bil zadnji obupan poskus. Vseeno mu je, preden je odšla, brez besed ponudila steklenico. Čeprav je kot ženska svojega stanu in poklica sodila med nečastne, je svoje posvojence ljubila in zanje skrbela, kot bi bili njeni lastni. Nekateri so pravzaprav tudi bili. Mark jo je opazoval, dokler ni izginila med hišami, nato pa se je spet posvetil morju. Čez nekaj časa je odprl steklenico in izpil nekaj požirkov. V njej je bilo neverjetno okusno in močno vino, zato je vse skoraj na dušek izpil. Kmalu je svet okrog njega postal prijetno zamegljen. Stresel je z glavo in še enkrat obrnil svoj pogled k morju.

Phil je tako nestrpno pričakoval svojo vrnitev domov, da skoraj ni opazil čeri, ki se je nenadoma pojavila pred ladjo.

„Čer!“ je zakričal. Ampak kako? Zakaj je ni že prej opazil? Zdaj ni bilo časa. Ker je tako pozno povedal za čer, se je moral podvizati in pomagati pri jadrih.

„Ne! Spravi se nazaj na kljun, ti nekoristni ščurek! Samo v napoto si!“ mu je zakričal eden od starejših mornarjev.

Ko je bil spet ubogljivo na kljunu, se je Phil zaskrbljeno zagledal v vodo, iščoč še kakšno prikrito čer. Nenadoma je v vodi zagledal zelen odblesk. Sledil mu je na levo stran kljuna. Pri tem ni opazil, da so čer že obšli in da ga mornarji precej grdo gledajo

zaradi poznega signala. Preveč je bil zaposlen z opazovanjem temnih oči prelepega bitja, ki je vstalo iz vode pred njim.

Lora mu je brez besed ponudila roko. Mornar jo je prijel in se nagnil bliže, tako da je njen šepet udušil svarilne in že skoraj panične krike njegovih prijateljev s krova ladje. Zavedel se je šele, ko so ga zgrabile močne roke. Zmedeno se je stresel in odmaknil svoje oči od Lorinih. Ne da bi vedel, je tako zlomil urok, s katerim ga je imela v primežu. Lora pa še ni nameravala odnehati. Bila je razjarjena, ker je bila tako blizu, zato se je besno zagnala v vrat mladega mornarja. Nato je začutila močan udarec v glavo in omahnila v morje. Vendar je celo medtem, ko je tonila v globine, čutila na ustnicah vročo, sladko kri. Od užitka se ji je skoraj zmešalo. Kako lepo je biti morska deklica. Kako lepo je živeti življenje plenilca.

Mark je hitro videl, da z njegovim prijateljem nekaj ni v redu. Že takoj po pristanku sta mu morala z ladje pomagati dva mornarja. Srajco je imel premočeno od krvi, ki mu je tekla iz rane na vratu.

„Phil!“ je prestrašeno zaklical in stekel proti njemu. Phil ga je opazil in se mu blede nasmehnil. „Poljubila me je morska deklica,“ je ponosno naznanil.

Ob tem se je vrvež pristanišča ustavil, kot bi odsekal. Nekateri ljudje so ob teh besedah jadrno obrnili in odhiteli domov, drugi so pristopili k skupinici in začeli postavljati vprašanja, tretji so se začeli tiho pomenkovati med sabo.

Moški v črni kapuci se je prerinil iz množice in se povzpел na zid. „Fanta moramo ubiti!“ Njegov gromki glas je spet umiril pristanišče. Ljudje so se zazrli vanj, zgroženi, prestrašeni, odločeni. „Vsi veste, kaj se je zgodilo nazadnje, ko je nekoga poljubila

ilustracija: Manca Jenko, 3. h

morska deklica!“ Iz množice se je slišalo pritrdilno mrmranje. Nekateri so se že začeli obračati proti Philu in Marku.

„Ne hodite blizu,“ je svareče rekel Mark. Vendar je tudi on vedel, kaj se bo zgodilo, če Phila takoj ne ubijejo. Vedel pa je tudi, da obstaja možnost to izničiti. Pograbil je Phila za roko in stekel.

„Hranila si se s človeško krvjo,“ je z neberljivim izrazom na obrazu rekla Mir.

Loro je kar razganjalo. Smejala se je, čofotala in skakala iz vode. Človeška kri!

„Hej, s tabo govorim,“ je spet rekla Mir. „Saj si ga ubila, kaj ne?“

„Ne,“ je živahno rekla Lora. „Samo ugriznila sem ga.“ Ko se je obrnila proti Mir, jo je zaradi izraza na prijateljičinem obrazu dobra volja takoj zapustila.

„O ne, pa nisi.“ Lora je sklonila glavo. „Kaj si neumna? A sploh kdaj poslušáš? Zdaj sta vajini življenji zavezani! Če ga bodo ubili – in če so pametni, ga bodo – boš umrla z njim!“

Mark in Phil sta sedela v čolnici v popolni tišini. Phil se je že dovolj ovedel, da je lahko Marku pokazal smer, kjer je srečal morsko deklico. „Zakaj greva nazaj tja?“ je nenadoma Phil prekinil tišino.

„Morska deklica ti je spila nekaj krvi. Zdaj sta zavezana. Če ona umre, umreta oba, razen pod pogojem, da jo ti ubiješ. Zato greva tja, da te spraviva iz te godlje.“

Temu je sledil trenutek tišine. „In zakaj točno misliš, da se bo spet pojavila?“

„Ker zanjo veljajo isti pogoji kot zate. Poleg tega, če te ne ozdraviva, bo strup začel širiti nevarno okužbo po celem mestu. A se ne spomniš dogodka izpred dveh let?“

Phil je pokimal. Ampak v tem trenutku se ni mogel prepričati, da bo moral ubiti tisto lepo bitje, ki je bilo povrh vsega še nadnaravno močno. In oči. Bal se je njenih oči.

Mir in Lora sta iz vode oprezali za čolničkom. Obe sta vedeli, kdo je notri. „Končajva že enkrat to!“ je rekla Lora. Mir je prikimala in skupaj sta se še bolj približali čolnu. Lora si je dobro ogledala razdaljo. Nato se je potopila pod gladino morja, se odgnala in skočila mornarju za vrat. Globoko je zagrizla v njegov vrat in pri tem ujela presenečen „Oh!“ Ampak v trenutku, ko je začela njegova kri prodirati v njena usta, se je počutila, kot bi jo nekdo globoko brcnil v trebuh. Odrkala se je od njega in padla v čoln. Najprej je močno zaklela, nato pa jo je popadel smeh.

Marku se je že zdelo, da vidi v vodi nekaj sumljivega, ko je na vratu začutil mrzle roke in potem močan ugriz. Nasproti njega je Phil v strahu razširil oči in prijel za meč. V tistem trenutku se je morska deklica odlepila ob njegovega vratu in padla v čoln. Pri tem se je ... smejala? Phil je še trdneje prijel za meč in se ji približal.

„Ne moreš me ubiti.“ Njen melodični glas je prodril skozi Markove omotične možgane in ga priklical v realnost. „Če me eden od vaju ubije, bo s tem ubil tudi drugega.“

„Premeten načrt,“ je zamrmral Mark, „in kaj boš sedaj? Midva sva dva, ti pa si sama.“ Morska deklica je z nasmeškom razkrila vrsto ostrih zob. Takrat je Mark začutil neverjetno močno željo, da bi se ji približal. Tudi Phil je očitno čutil enako, saj sta se premaknila oba hkrati. Morska deklica je najprej planila na Phila. Urok se je prelomil in Mark se je zavedal, da je življenje njegovega prijatelja v nevarnosti.

Ko se je hotel približati, ga je od zadaj nekaj zgrabilo. „Še ena?“ je panično izdaval.

„Lora, dokončaj to,“ je siknila druga morska deklica.

Mark je nenadoma začutil, kot da bi ga nekaj zapustilo. Takrat se je zavedel, da je Phil umrl. Marka je prevzel občutek krivde. Lahko bi ga rešil. Lahko bi mu pomagal. Spomnil se je vseh Salininih svaril. „Nikoli ne bi smel iti na morje,“ je šepnil sam pri sebi. Iz oči mu je stekla solza. Morska deklica se je obrnila proti njemu in iz ust ji je tekla kri. Mark ni mogel drugega, kot da je glasno zakričal ...

... in se zbudil v travi za pristaniškim zidom.

„Misliš, da je mamilo delovalo?“ je tiho vprašala Saline. Skupaj s še eno postavo je opazovala Marka, ki je ležal v travi, se tresel in kričal. Njena kolegica je pokimala. „Mislim, da so mu njegove sanje pravkar sporočile, naj ne hodi na morje.“

Saga

Ajda Markič, 4. a

Gozd iz betona in jekla je zapolnjeval pogled skozi prašno okno. Na steklenih površinah stolpnic New Yorka je odsevalo popoldansko sonce. Daleč spodaj se je premikala zmešnjava avtomobilov in ljudi.

Odsotno je zrla skozi okno in le napol poslušala čebljanje svoje mame, katere angleščina je imela močan naglas bolj grobega jezika, kot ga je navadno uporabljala. Zdravnikova grmeča angleščina je pripadala domačinu. Pravkar je pripovedoval o svojem obisku Evrope, na katerega je bil strašno ponosen, in njena mati je občasno kaj dodala.

„Ste živeli v Oslu?“ je nenadoma vprašal ter pretrgal Ashino sanjarjenje.

Njena mati je zmajala z glavo.

„Nekaj milj proč v manjšem mestu blizu gozda. Res lepa lokacija. Hišo nameravamo prodati, trenutno zanjo skrbi možev brat.“

„Ni se lahko navaditi na življenje v mestu, kajne?“ je vprašal njen novi zdravnik s primerno količino sočutja v glasu.

„Res ne,“ je pritrdila gospa Nygård. Njen pogled je sledil hčerkinemu skozi okno. „Toda napredovanje je bilo preprosto predbro, da bi ga mož zavrnil.“

To je rekla z določeno ostrino v glasu, ki je povedala, da se ona zlepa ni strinjala s tem. Toda njene oči so se kmalu otoplile in položila je hčerki roko na ramo.

„Morda pa se bodo tvoje nočne more končno nehale, zdaj ko nas ne obkroža več gozd,“ je rekla zamišljeno.

„Nočne more?“ je z zanimanjem vprašal zdravnik.

„Mami,“ je jezno rekla Ash. Njene oči so se opozorilno zabliskale. To je bila njena stvar in ni je bilo treba povedati polovici mesta.

Njena mati jo je seveda ignorirala.

„Ko je bila še majhna, jo je v gozdu prestrašil volk,“ je razložila. „Za njo je tekel, vse dokler ni prišla do roba gozda. Od takrat naprej skoraj vsako noč sanja, da jo po gozdu lovi volk. Bomo videli, kakšna bo njena prva noč v mestu.“

Ash je zavila z očmi.

Zdravnik je odprl usta, da bi nekaj rekel, a je mati takrat na srečo pogledala na uro.

„Kako pozno je že!“ je vzkliknila. Opravičujoče se je nasmehnila. „Iti morava ...“

Zdravnik je pokimal. Preden sta zapustili sobo, jima je le še rekel: „Dobrodošli v New Yorku, gospa Nygård in Ashild.“

Vrata iz kontinuirano stiskanega laminata so se zaloputnila za njima.

Sami sta vstopili v dvigalo in se v tišini spustili v klet, kjer je bilo parkirišče. Tam ju je čakal temno modri najeti honda accord, ki je začasno nadomestil njihov avto.

Telefon gospe Nygård je zazvonil. Vedeli sta, kdo kliče, njeno novo številko je poznal le njen mož. Oglasila se je in hkrati iz žepa potegnila ključe ter jih vrgla Ash.

Ashild je odklenila avto in opazovala svojo mater, ki je nemo poslušala.

„Toda obljubil si,“ je ta nenadoma rekla jezno. Ob odgovoru je zavzdihnila.

„Prav, pa jutri. Se vidiva,“ se je poslovila in pospravila mobilni telefon.

„Spet ne pride domov?“ je ugibala Ash.

Mati jo je prestrelila s pogledom in sedla v avto. Motor je prižgala, še preden ji je Ashild lahko sledila. Znova je nejevoljno zavzdihnila, ko je segla po menjalniku in se spomnila, da ga ni. Ash si ni upala spregovoriti, le tiho si je pripela varnostni pas. Dokler sta bili še pod zemljo, je iz radia prihajalo nadležno šumenje, ko pa sta se priključili dolgi vrsti avtomobilov, ki so poskušali zapustiti mesto, se je zaslišala pesem Happy. Gospa Nygård je treščila po stikalu in do doma sta se vozili v tišini.

Ker so še iskali stanovanje na Manhattnu, so najeli hišo v soseski New Dorp Beach. Ash je potihem upala, da stanovanja sploh ne bodo našli. Upirala se ji je že sama misel na življenje v nebotičniku, polnem drugih ljudi, stran od česarkoli zelenega. Njihova trenutna, sicer pritlična hiša je vsaj imela svoj vrt. Ko je njena mati odklepala vrata, se je ozrla na cesto. Za razliko od tistih v središču New Yorka je bila ta mirna, po njej se je le na vsake toliko časa pripeljal kakšen avto. Na drugi strani je stala vrsta zanimivih trgovinic – od ene, ki je obljubljala čudežno ozdravitev s pomočjo akupunkturo, pa do trgovinice s pripomočki za vedeževanje.

„Ash!“ je zaslišala iz hiše in pohitela je za mamo.

Njena mati se ji je opravičujoče nasmehnila. Očitno je obžalovala svoje prejšnje obnašanje.

„To noč imava očitno samo zase,“ je rekla. „Bi šla rada malo naokoli? Pogooglala sem bližnje restavracije in mislim, da bi ti bile nekatere všeč. Ali pa, če bi šli pogledat tvojo novo srednjo šolo? Ker so počitnice, tam sicer najbrž ni nikogar, ampak, saj veš, za vtis ...“

Utihnila je, ko od Ashild ni dobila odziva.

„Mislim, da bom šla spat,“ je rekla Ash. „Utrujena sem od deseturnega poleta in časovne razlike.“

Njena mati se je prisiljeno nasmehnila.

„Potem se pa vsaj najprej stuširaj, kopalnici sta čudoviti.“

Obe sta vedeli, da nista bili niti približno tako veliki ali udobni kot prejšnja kopalnica na Norveškem, a nista rekli ničesar.

Ko je Ash kasneje ležala v postelji, je z odprtimi očmi strmelela v strop. Spomnila se je, kaj je njena mati rekla pri zdravniku. Mogoče ne bo več imela nočne more ...

Zaspala je, še preden bi se ta misel zares usidrala v njeni glavi.

Temen gozd povsod naokoli. Kraj, ki ga je tako dobro poznala. Med drevesi je zagledala zlate oči in vdana v usodo je začela teči. Volka se že dolgo ni več bala, a je še vedno tekla. Njena glava jo je silila, naj teče, a njeno srce je govorilo, naj se ustavi. Občutek je bil tako močan, da skoraj ni mogla dihati. Listje jo je udarjalo v obraz in zdrsavala je na koreninah in kamenju. Za sabo je slišala udarjanje tac ob tla. Ozrla se je čez ramo in zagledala temno sivo senco, ki je drsela za njo. V tistem jo je nenadoma oblila svetloba in zaradi presenečenja se je zvrnila po tleh. Toda to niso bila gozdna tla, ležala je na travniku. Počasi je dvignila glavo in v daljavi je lahko videla mesto. Stolpnice so se dvigale vse do neba. V njih so se odsevali oblaki, ki so lenobno plavali čeznje.

Zaslišala je renčanje in ozrla se je. Na meji gozda je stal volk, a si ni upal za njo. Videti je bil besen, kazal je zobe in kremplje. Šele zdaj si ga je lahko dobro ogledala, čudovito bitje temno sive barve z globokimi zlatimi očmi. Nenadoma ni bil več jezen, le še žalosten. Njegove oči so se ji zdele skoraj človeške. Zamahnil je

z repom, zacvilil, se obrnil in vse prehitro izginil v gozdu.

Ko so ga prekrile sence, je Ashild začutila nenavadno bolečino izgube in obupa. Imela je občutek, da ji bo razgnalo prsni koš. Obupano je zahlastala za zrakom in se prebudila. Nad njo se je v svetlobi mesečine svetlikal neznani strop. Pograbila jo je panika. Njen prsni koš je tako bolel, da je mislila, da ga bo razgnalo. Ugriznila je v vzglavnik in zakričala. Po tem se je počutila malo bolje. Zvila se je v klobčič in utonila v globok spanec brez sanj.

Zbudilo jo je sonce, ki je sijalo na njen obraz. Prespala je jutro in se zbudila v dopoldnevu. Ker je bilo stanovanje čisto tiho, je predvidevala, da njena mati še spi. Oblekla se je in ugotovila, da ni lačna, le žejna. Ko je preiskala police omar v kuhinji, je začutila oster zbodljaj domotožja. Na Norveškem so imeli vedno zeliščni čaj, a tukaj ni bilo niti navadnega sadnega. Vseeno je zavrela vodo in brskala po policah, da bi našla kavo ali kakav ali kaj drugega toplega. Pomislila je, da bi obiskala bližnjo trgovino. Nenadoma jo je prešinila boljša ideja. Spomnila se je, da je prejšnji dan med sosednjimi trgovinicami videla tudi eno z zelišči. V njej imajo gotovo tudi čaj.

Tiho si je obula čevlje, ki jih je iz navade pustila ob vratih. Vze-la je rezervni ključ, ki ga je mati pustila na mizi, in z njim zakle-nila vrata.

Preverila je cesto in ob spoznanju, da nikjer ni nikogar, ste-klja čeznjo.

Svojo trgovinico je našla takoj, bila je najstarejša in najmrač-nejša od vseh. Velika izložbena okna so bila zagrnjena s temno zelenimi zavesami. Zagrabila je za kljuko, nato pa opazila napis, ki je visel na vratih.

Do nadaljnjega zaradi obnove zaprto.

„Faen,“ je zaklela po norveško. Očitno je bil njen kratki izlet zaman.

Zdrznila se je, ko je slišala odpiranje vrat v ulici. Gospa iz oddaljene izložbe je pogledala ven. Ash je zardela, čeprav je vedela, da je ne more razumeti.

Gospa ji je pomahala. Bila je že starejša, s sivimi lasmi, speti mi v figo. Okoli vratu je nosila rdeče zlato ruto, ki je popestrila njena poslovna črna oblačila.

„Kaj bi rada?“ je zaklicala in Ash je v njeni angleščini presenečeno prepoznala domači naglas.

„Zelišča za čaj,“ je rekla Ashild ter se sama pri sebi počutila malo neumno.

„Pridi sem,“ je rekla gospa. „Jaz ga imam nekaj. Ste vi naši novi sosedje?“

Ash je pokimala in ji z mešanico negotovosti in radovednosti sledila. Pomišljala je, ali je pametno iti z neznancem, pa čeprav s staro gospo. Presenečeno je ugotovila, da je zadnja trgovina prav tista s pripomočki za vedeževanje.

Ko je vstopila, je gospa že grela vodo.

„Ime mi je Ashild Nygård,“ se je predstavila. Sivolasa gospa kot da je ni slišala.

„Ste jasnovidni?“ je vprašala Ash, ko se je razgledala. „Res lahko vidite v prihodnost?“

Tokrat se je gospa odzvala in Ashild je presenečeno ugotovila, da ima zlate oči.

„Jasnovidnost ni isto kot prekognicija,“ je rekla malo strogo. „Ne vidim v prihodnost, a sem jasnovidna.“

Pokazala ji je tri vrečke z različnimi čaji, a ker Ash ni poznala angleških imen zelišč, je preprosto pokazala na srednjo.

Znova si je dala opravka s čajem in se ni zmenila za novo sosedo.

„Ta čaj je za težave s spanjem,“ je nenadoma izjavila. „In s sanjami.“

Ash se je zdrznila. Gospa jo je znova ošinila z zlatimi očmi.

„Povej mi,“ je preprosto ukazala.

Ash ji je na kratko opisala svoje sanje, vključno s sinočnjimi. Sploh ni vedela, zakaj je popolnemu tujcu govorila s tako lahkoto.

„Veste, kaj pomenijo?“ je vprašala previdno. V prsih je še zmeraj čutila bolečino in osamljenost.

„Seveda,“ je odgovorila gospa med nalivanjem čaja. „Veš, kdo je Saga?“

Ashild, ki vprašanja ni pričakovala, je morala malo pomisliti.

„Mislim, da smo jo omenili v šoli,“ je končno rekla zamišljeno. „Boginja zgodb, kajne?“

Gospa je pokimala in nadaljevala z naslednjim vprašanjem.

„V kakšnih podobah se nordijski bogovi ponavadi pojavljajo?“

„Kot krokarji ali kot ... volkovi.“

Ash ni točno vedela, kam vse to vodi.

Starejša gospa je nagnila glavo, kot da se zabava. Pa vendar je bila videti žalostna.

„Izbrala te je. Saga. Kot volk te je zaznamovala,“ je rekla. „Tako dolgo te je lovila v sanjah v upanju, da boš sprejela njen dar. Toda ti si bežala in bežala ... Zdaj si končno predaleč, zunaj njenega vpliva. To noč je še zadnjič poskusila in obupala nad tabo.“

Ash se je zasmejala.

„To je neumnost,“ je rekla. „Če bi me lovila nekakšna boginja,

potem bi mi to lahko preprosto povedala.“

„Stara pravila vežejo moči bogov v norveških gozdovih,“ je zavzdihnila vedeževalka. „Tako stara, kot je čas. Toda tukaj, v novem svetu ...“

Pustila je, da so njene besede izzvenele.

„Pojdi nazaj,“ je rekla tiho. „Saga te čaka.“

Ash ni hotela verjeti, a nekaj v njej je že verjelo. Bolečina in praznina, ki ju je čutila, sta postali še hujši.

„To je neumnost,“ je končno izbruhnila. Pustila je čaj in stekla ven. Povsod naokoli je bilo sivo mesto, ki jo je dušilo. Pokleknila je. Poskušala je urediti vsa čustva, ki so se bojevala v njeni glavi. Končno je prevladala vljudnost. Odločila se je, da bo šla nazaj in popila čaj ter se zahvalila gospe, ne glede na to, ali ji je verjela ali ne.

Počasi je obotavljivo se vstopila. Plašno je pogledala gospo, ki se je zazrla nazaj vanjo.

„Oh, stranka!“ je zaklicala. „Pa ravno sem naredila čaj za dva! Upam, da imaš rada zeliščnega.“

Nagnila je glavo in sivo modre oči so se ji zalesketale. „Kako vam je ime?“

Smrt je slepa

Ajda Markič, 4. a

James William Dawson je zapustil pub Dear Irving in si zrahljal kravato. Dear Irving je bil najboljši pub v Flatironu, enem izmed okrožij New Yorka. Stal je na križišču cest E17 in Park Ave. S svojimi odličnimi koktajli je privabljal stranke iz vsega mesta in občasno, kot v Jamesovem primeru, je bil prizorišče pomembnih poslovnih sestankov, pri katerih je drago pijačo krilo podjetje.

To je bil razlog, da je James, ko si je odpel gumb na suknjiču, stal malo postrani. Ker je vse videl zabrisano in se mu je vrtelo, je raje kot svoj dragi avto izbral taksi. Ko se je sprehodil mimo dveh starejših stavb, je bil z mislimi že pri naslednji zabavi, ki mu jo je obljubil Robert, njegov najboljši prijatelj. Skoraj bi se zaletel v svetilko in ulični grafiti so mu zaplesali pred očmi. Rdeče-zelena lobanja mu je skočila v pogled. Odmajal se je naprej. Rdeča. Zelena. Rdeča. Zanimalo ga je, ali je bila med dekleti, ki jih bo Robert tokrat privlekel s seboj, tudi mala Katie, Jamesova naslednja tarča. Ni vedel, ali je že polnoletna, in ni nameraval vprašati.

Zaslišal je zvoke ceste in ugotovil, da stoji ob hrupni Park Ave. Na drugi strani so stali taksiji, zato se je premaknil k prehodu za pešce in iz žepa potegnil nov Samsungov Galaxy. Barve so mu še zmeraj plesale pred očmi.

Telefon je pritisnil ob uho in počakal, da se je sogovornik oglašil. Zelena. Rdeča. Zelena? Stopil je na cesto.

„Robert?“ je začel James. Belo se je zabliskalo.

ilustracija: Manca Jenko, 3. h

„Dogovor je sklenjen, prihajam,“ je mirno nadaljeval, popolnoma trezen. To ga je osupnilo, kakor tudi dejstvo, da v roki nima več telefona. In da je visoko v zraku. Presenečeno se je razgledal. Pod njim se je razprostiral svet, ves v črno-beli barvi. Vse barve so se zlile v belo, le še obrisi so ostali črni. Prav tako je bilo črno nebo, saj na njem ni bilo ne sonca ne zvezd.

James se je presenečeno vrtel okoli svoje osi in poskušal dojeti, kaj se dogaja. Nenadoma je za seboj zagledal nenavadno osebo. Zlila se je z okolico, bila je bela, njena obroba črna. Prestrašil se je, njene oči so bile namreč čisto črne, kot dve luknji, in čeznje so se vlekle dolge, davno zaceljene črne brazgotine. Izraz na njenem obrazu ni bil strašljiv. Pravil je: ne že spet.

Z rahlim vzdihom mu je postava ponudila roko.

„Pridi,“ je rekla.

„Ne,“ se je trmasto uprl James, ki se mu je začelo svitati, kaj se dogaja.

„Ja, mrtev si,“ je rekla smrt z naveličanim glasom. „Kako grozno.“

Jamesu je prekipelo.

„Zakaj?“ je zatulil. „Zakaj jaz? Star sem petindvajset let, prekleto! Šele začel sem živeti! Ne moram kar umreti, vzemi namesto mene raje kakega starca, saj vsi vemo, da jih je preveč!“

Zajel je sapo. Smrt ga je še zmeraj opazovala z istim skrajno zdolgočasenim pogledom. Potem pa se je ta izraz nenadoma spremenil. James je lahko videl, da je dobila odlično idejo.

„Prav,“ je rekla. „Pa skleniva dogovor, imam občutek, da ti to gre. Pustila te bom živeti, in ne samo to! Umrl boš od starosti, ne iz kakšnega drugega razloga. V zameno zahtevam dvojce – da o tem nikomur ne poveš in da za en mesec prevzameš moje delo.“

Zadovoljno se je nasmehnila. To je bil grozljiv prizor, kot mačka, ki se nasmehne miši. James ni niti pomislil.

„Sprejem!“ je rekel. Še dobro, ga je prešinilo, da sem se uprl!

„Še enkrat premisli,“ ga je opozorila smrt. „Ko boš enkrat sprejel, si za vedno zavezan dogovoru.“

„Ja, ja,“ je zavzdihnil James. „Saj sem rekel, da sprejem, ne?“

„Prav,“ je pokimala smrt. „Tvoja naloga bo preprosta – pobiral boš duše vseh, ki bodo umrli naslednji mesec. Čas tukaj teče drugače, zato se ti bo mogoče zdelo, kakor da je minilo več let, čeprav se boš zbudil čez en mesec. In še nekaj. Moram te opozoriti, da boš, ko boš pobral duše, videl njihove zadnje spomine. Njihova dolžina je odvisna od dolžine umiranja. Se še zmeraj strinjaš?“

„Seveda,“ je pritrdil James. „Potem pa, James William Dawson,“ je rekla smrt, „izberi med umom in očmi. Začneš zdaj.“

Pomahala mu je in padel je kot kamen.

Zdelo se mu je, da je dolgo padal, toda preprosto ni bil več zmožen čutiti strahu. Svet, v katerem je pristal, je bil nenavaden, poln beline in obrisov. Lahko je slišal šibke zvoke, kot da bi imel v ušesih vato. Klici oseb poleg njega so zveneli neznansko daleč.

„Kako grozno!“

„Spravite fotografе stran! Presneti mrhovinarji!“

„Kaj se je zgodilo?!”

„Tukaj je nekdo še živ!“

„Neki tepec je stopil na cesto.“

James se je pri tem nezavedno zdrznil.

In nato jo je zagledal. Svetleča luč, ki je oddajala svetlobo v

vseh barvah in vendar v nobeni. Bila je duša. Napotil se je proti njej in skozi materialni svet prehajal brez težav. Ljudje so hodili skozenj in on skozi njih, ne da bi se zmenili eden za drugega.

„No, pa dajmo,“ je zamrmral James in zagrabil luč. Ko ga je potegnilo noter, je bil tako presenečen, da se ni niti upiral. Prihajal je iz sveta brez čustev, zato ga je zadelo kot val mrzle vode.

Sreča, upanje, nestrpnost, komaj opazna nejevolja. Na splošno čustva nekoga, ki je obtičal v prometnem zastoju sredi New Yorka.

Mlada ženska je poskusila hkrati voziti in zreti v visoke stolpnice okoli sebe. To je bil njen prvi obisk New Yorka. Bilo je neverjetno, da je našla službo po več letih iskanja. Začela si je mrmrati v ritmu popevke, ki je donela iz radia. Opazila je, da se njena hčerka naslanja na zadnje okno.

„Lepše se usedi!“ je zaklicala, a ne neprijazno. Bila je preveč vesela, da bi se lahko zares jezila. Zasukala se je naprej. Imela je občutek, da se suka proti srečni prihodnosti, toda vse, kar je lahko videla, je bil tovornjak.

Lučka je zbledela in za seboj pustila prazno črnino. James je padel po tleh. Divji občutki in bolečina so odmevali v njem. Če bi še imel telo, bi bruhal. Toda še preden bi se lahko nadihal, je dobil občutek, da ga je zagrabilo na tisoče ročic. Potegnile so ga levo, medtem ko je svet zdrvel v desno.

Znašel se je na stopnišču stare hiše. Na njem se je svetila duša. Starec, je pomislil James, tole bo lažje.

Tokrat se je lahko upiral, ko ga je potegnilo, in občutki so prišli počasneje, zmerneje.

Občutek samote in utrujenosti.

Starec je sedel v naslonjaču in razmišljal, kaj naj naredi.

Končno se je odločil in iz žepa potegnil telefon. Bil je starejši model, tak s tipkami, toda že tega je težko uporabljajal. Starec je bil ponosen na to, da se je naučil klicati z mobilnim telefonom. Pod stiki je imel shranjeno le eno številko. Poklical jo je.

„Pozdravljena, Irena,“ je rekel.

Z druge strani se je zaslišal vzdih.

„Povedala sem ti že,“ se je zaslišal strog glas, „da me ne kliči v službo, oče! Nimam časa, da bi se ukvarjala še s tabo!“

„Oprosti,“ je rekel. „Želel sem le vprašati, ali ti je bilo všeč moje darilo za rojstni dan.“

Na drugi strani je za trenutek zavladata tišina. Starec je potrpežljivo čakal in ni niti pomislil na možnost, da ga ni odprla.

„Nimam časa za ta neumni pogovor,“ je rekla zadirčno.

„Kaj pa vnučka?“ je vprašal upajoče. „Bi ju lahko videl?“

Znova je zavzdihnila.

„Bom pogledala, ali imam kaj časa. Mogoče naslednji teden.“

„Kadarkoli, draga,“ je odgovoril.

Prekinila je in starec je srečen obsedel. Vstal je, poln novega zanosa. Moral je spraviti hišo, nakupiti nove zaloge ... Razmišljal je, kaj naj kupi vnučkoma, da jima bo všeč. Tako je bil srečen, da ostre bolečine v prsnem košu sploh ni čutil.

Lučka je ugasnila in James se je znašel na tleh z mokrimi lici. Znova ga je potegnilo stran, preden bi se lahko umiril. Tokrat vsaj ni občutil bolečine in groze.

Toda smrti, ki so se zvrstile, so bile ena hujša od druge. Zdrsnil je iz stene visoko v gorovju, se utopil, neznosno dolgo umiral od lakote, zletel s ceste, zgorel v zaklenjenem stanovanju, skočil s stolpnice. Nekaj smrti je bilo mirnih. Zaspal je v bolnišnici, v domu za ostarele, na operacijski mizi.

Z vsako smrtjo je čutil, da je delček njega umrl. Bilo je, kot da bi ga drobili na drobne delce. Iskal je uteho v mirnih smrtih, da se mu ni zmešalo. Vsaki smrti, polni groze, je sledila neznosna bolečina. In nato je prišlo na vrsto letalo.

Ko se je pojavil na griču, najprej ni vedel, kaj naj si misli. Celu pobočje se je namreč svetilo. Potem pa je razumel. In se uprl.

„Ne!“ je zakričal. Več kot sto duš, polnih smrtne groze, je čakalo nanj. „Ne, ne, ne!“

Toda ni si mogel pomagati. Nenadzorovano se je začel premikati. Ne, ne, ne ... je ječal v mislih, preutrujen, da bi to počel naglas. Ni pomagalo. Prijel je prvo, drugo, tretjo, vse do zadnje. Ko je končal, je bil na pogled tak kakor prej. Toda v mislih je bil zlomljen na tisoče delcev.

Čas se je znova ustavil in potegnilo ga je nazaj visoko v nebo. Tam ga je čakala smrt.

„Kako gre?“ ga je vprašala posmehljivo. Potrpežljivo je počakala, da se je zbral.

„Dovolj imam,“ je zahropel. „Ni važno, ali umrem, s tabo bom šel, samo naj se že neha!“

„Si pozabil?“ ga je strogo opomnila smrt. „Dogovora ni možno preklicati.“

Opotekel se je in se zgrudil na nevidna tla.

„Včasih se pojavijo taki, kot si ti,“ je smrt nemoteno nadaljevala. „Napake v sistemu. Zmeraj vam dam priložnost. In ti si jo sprejel.“

James se je zazrl daleč navzdol proti svetlemu planetu.

Kdo bi si mislil, da se na njem skriva toliko bolečine.

„En dan,“ je zastokal.

„Hm?“

„Mar delam šele en dan?“ je izjavil James.

Smrti se je izraz razjasnil in nasmehnila se je.

„Dragi moj,“ je rekla nežno, „minila je ena ura.“

James je bil v koščkih. Čutil ni ničesar več. Njegove oči so še naprej zrle v svetli planet. In vedel je, kaj mora storiti. Izbrati med umom in očmi. Seveda. Že takoj bi mu moralo biti jasno.

Dvignil je tresoče roke, in si jih, s svojim pogledom še zmeraj na Zemlji, potisnil v oči. Prsti so zdrsnili skozi belo meso kot noži skozi maslo, za sabo pa pustili le temne brazde.

Smrt ga je opazovala z nasmehom.

29 dni, 22 ur in 30 minut kasneje.

„Gospod? Me lahko slišite?“

„Njegove oči so odprte, a se ne odzivajo. Tega ne razumem. Obraz sploh ni bil poškodovan!“

„Šok mogoče?“

„Šok ne naredi ... tega!“

„Gospod?“ je ponovil prvi glas. „Me lahko vidite?“

Toda James ni videl ničesar, niti ni slišal glasov zaskrbljenih zdravnikov, ki jima nič ni bilo jasno. Lahko je slišal le tiho, komaj zaznavno piskanje v ozadju. Bitje njegovega izdajalskega srca, ki je še zmeraj bilo, čeprav bi že davno moralo umreti.

Bolezen

Tina Sgerm, 1. d

Klaire si je odmikala vejice izpred obraza, da bi boljše videla Saro. Ta je s hitrimi koraki stopala po poti, preraščeni z gozdno podrastjo. Hitro sta se znašli globoko v gozdu. Klaire je komaj sledila nenavadno hitrim korakom prijateljice in ozračje je bilo tesnobno.

„Sara ... počakaj ...“ jo je skušala zaustaviti. Ta se je le hitro ozrla čez ramo in z očmi poiskala Klaire.

„Hitro,“ je zašepetala.

Vejica je mahnila Klaire po obrazu, bila je že naveličana te skrivnostnosti. To ni bilo pogosto. Misli so se ji ustavile, ko sta prišli na majhno čistino, na kateri so bila tla obložena z mahom, skozi goste krošnje pa so od tal odsevali žarki sonca. Bilo je kot v drugi deželi.

Sara se je obrnila h Klaire, ji pogledala v oči in se nato zazrla v tla.

„Nekaj ti moram povedati,“ je zamrmrala komaj slišno. Klaire je zamahnila z roko proti obrazu, da bi odstranila mrčes.

„Pa povej že,“ jo je spodbudila.

Sara je pristopila h Klaire in ji začela govoriti. Njene besede so bile Klaire kot trni, ki so se ji vili okoli gležnjev. A v trenutku so se besede ustavile. Sara je stala pred njo in pričakovala odziv.

Klaire ni vedela, kaj naj reče. Kaj se v takih primerih reče človeku? Ampak vedela je, da mora reči nekaj.

Z napol zaprtimi usti, kot da ne bi bila zainteresirana, je vprašala: „Kako dolgo že?“

Sara jo je pogledala in bilo je očitno, da ni pričakovala vprašanja.

Čisto potihoma je dejala: „Od konca prejšnjega semestra.“

Torej že dva meseca. To je veliko, a ne prepozno. Dva meseca je že od tega, dva meseca je prikrivala. Ves pritisk so prispevali nižje ocene in Jakeova smrt. Tisti bedak je bil prvi v tej nezgodi, **KAKO SI DRZNE POTEGNITI ZA SABO ŠE SARO!!!**

„Zakaj?“ je razločneje vprašala Klaire. V njenem tonu je bilo zaznati skrito razočaranje in nesmiselnost.

Sari je postalo vroče, zato je v prikriti obrambi dejala: „Vse gre narobe in to je edina dobra stvar ... ampak zdaj ...“ Posmrknila je in oči so se ji zarosile: „Zdaj pa nimam več denarja in – in rekel je ... da me bo ubil ... kaj naj naredim?“

Klaire se je zasmilila njena nesreča in vedela je, da od nje resno pričakuje rešitev. Njeni starši ji ne bodo v pomoč – vrgli bi jo iz družine. Nikogar drugega nima, vsi njeni sorodniki so vinjeni ali umrli v nezgodah in ona je edina, ki ji zaupa.

„Ne vem,“ je potihoma dejal.

Sara jo je pogledala in na obrazu ji je pisalo, da se ji je podrl svet. Čeprav je to trenutek, v katerem bi človek jokal kot dojenček, je imela le mrtev izraz in z ustnic se ji je spustil prazen o.

Klaire je videla njen obup, zato se je še enkrat potrudila in se le spomnila.

„Veš kaj, ne srečuj se več z njimi, preprosto nehaj, kot da se nikoli ni zgodilo nič slabega,“ je svetovala in ji položila roko na ramo.

Njen odgovor se je Sari zdel nerealen. Kako naj kar ... neha?

„Namesto tega se uči in vse se bo še uredilo,“ ji je še svetovala.

Čudno se ji je zdelo, da na to od Sare ni dobila česa drugega

kot napol resno kimanje. Klaire je očitno sprejela odgovor. Ni si želela nadaljnje groze pogovora, zato sta se odpravili domov.

Tako je minil teden in vse je bilo v redu. Sara se je zresnila, tudi učenje je vzela resneje, nikoli je ni bilo videti.

Minil je mesec, nato dva in sama je bila vse bolj zaposlena z učenjem. Klaire je skoraj ni več videla, le po telefonu sta si sem in tja izmenjali sporočila.

Bil je maj, ko je v učilnico vstopila profesorica. Z očmi je preiskala učilnico in se ustavila pri Klaire.

Kot da bi vedela. Nikoli ni posumila, nikoli si ni ničesar mislila. Verjela je, kar se ji je zdelo, in ni si upala v temačne vode. Stisnila je zobe, dihanje je postalo neurejeno in plitko. V oči ji je silila vlaga, ko je sledila profesorici iz razreda.

Ko sta bili v kabinetu, je gospa ponudila Klaire čaj in jo posedla na stol.

„Ti si Klaire Esterr, ne?“ je vprašala in dobila pritrdilno kimanje. Nadaljevala je: „Si prijateljica Sare Vermon?“ Tudi zdaj je bil odgovor pozitiven.

„Ali veš, da je tvoja prijateljica že štiri mesece jemala droge?“
Zakaj je uporabila preteklik?!

Klaire je ustavila požirek. Z najbolj prepričljivim zanikanjem je odkimala. Profesorica je bila rahlo začudena, ko je nadaljevala. Zakaj je nadaljevala? Saj ni vedela za droge, zakaj jo potem še zadržuje? Odgovor je poznala.

„Veš, včeraj jo je Monika Klein našla na stranišču omamljeno ...“ Ustavila se je v pričakovanju odgovora, nato pa je nadaljevala: „Poklicali smo rešilca in so jo rešili – komaj.“

Za trenutek se je ustavila in čakala na odziv. Klaire je le začudeno in prestrašeno spregovorila: „Kako?“

Dobro je vedela, kako, samo naj že gre iz tega kabineta. Nemo je poslušala profesorico, ki kar ni in ni nehala. Regljala je o tem, kako jo bodo premestili in poslali v rehabilitatski center in kaj naj stori Klaire. Obupano je poskušala izvedeti, ali je Klaire kaj vedela, da bi jo le lahko oštela. Nekdo je moral sprejeti krivdo. Končno jo je le spustila iz kabineta in poslala domov.

Pot domov je minila monotono in brezdušno. Ko je Klaire vstopila v sobo, se je zjokala na postelji. Padla je kot pomočnica, kot nekdo, ki bi lahko pomagal, ko je vedela, padla je kot človek in padla je kot prijateljica. In padli so njeni stiki z ljudmi, padla so razmerja in padle so ocene.

Bilo je novo šolsko leto in Klaire se je pripravljala na nov začetek. Vse sveže in novo. Tudi ona se je spremenila, bila je čisto drugačna.

Ko je vstala in se oblekla v mlahavo trenirko, se je na poti v šolo ustavila v trgovinici. Pred šolo je še premišljevala, ali naj res vstopi ali pa naj bo prvi šolski dan zanje jutri. Pa se je odpravila v park in iz žepa potegnila nov paket cigaret.

Potegnila je in se sprostita na klopco. Izdih je pošiljal dim, ki se je izgubljal na nebu.

Beg

Lia Sara Likar, 1. c

Hodila je po mokrih ulicah in kaplje dežja so padale na njene premočene lase. Ozirala se je okoli sebe, vsa premražena in prestrašena. Na svojem vratu je čutila topel dih, ki ji je skoraj ustavil srce. Še enkrat se je obrnila, pogledovala je okoli sebe in se ozirala v temna okna nad seboj. Dežne kaplje so iz trenutka v trenutek postajale večje in debelejše, ni se zdelo, da bo dež kmalu ponehal. Ceste so preplavili potočki deževnice, voda se je začela nabirati tudi na pločnikih, njene bose noge pa so postajale iz trenutka v trenutek bolj modre. Pospesila je svoj korak, da je prešel že v lahkoten tek. Njeni prsti so še bolj pomodreli, vsak korak pa je povzročil še večjo bolečino zaradi ureznin in žuljev polnih podplатов. Roke so se ji tresle od strahu in mraza, ki je začel zapolnjevati vsak kotiček ozke ulice. Megla se je začela spuščati med hiše, objela je njeno krhko telo in jo skrila pred sovražniki. Vedela je, da je zdaj njena priložnost, da se skrije nekam, kjer je ne bodo našli.

Po naključju je v tistem trenutku v drugi vrsti oken stanovanjskega bloka na desni strani zagledala prižgano luč. Ozrla se je okoli sebe in stekla čez cesto. Z očmi je iskala bloku pripadajoča vrata. Ko jih je končno zagledala, je stekla do njih, jih karseda hitro odprla in smuknila v stavbo. Naslonila se je na vrata, da bi umirila svoje dihanje, in začela z očmi preiskovati okolico okrog sebe. Njene oči so bile navajene na temo, a soba se ji je zdelala prazna in brez kakršnihkoli posebnosti. Počutila se je varno,

po mesecih je lahko svobodno zadihala. Zvila se je v kepo in poiskala udoben kot v sobi. Kmalu je utonila v spanec, ki že dolgo ni bil tako dobrodošel in pomirjajoč kot ravno ta trenutek. Misli so bile prazne, more, ki so jo običajno preganjale, pa se še niso pojavile. Njeno dihanje se je umirilo in postalo skoraj neslišno.

Lovile so jo sence. Preplašena je želela kričati, a glasu ni bilo od nikoder. Ni vedela, kje je; okoli nje je bila sama tema. Iz teme so začele prihajati sive lebdeče sence. Umikala se je nazaj, a kmalu je za seboj začutila hladno steno. Ves njen vidni prostor je bil poln lebdečih sivih halj. Njeno dihanje je postajalo vse bolj plitko in zmanjkovati ji je začelo zraka. Iz grla se ji je izvil kašelj, čeprav je bilo njeno grlo čisto suho. Ni vedela, kako je iz sebe uspela spraviti kakršen koli zvok. Tresljaji so preplavljali njeno telo, ki je postajalo vse šibkejše. Želela je ustaviti tresljaje, njene roke so z zadnjimi močmi začele mahati okrog nje.

Tedaj pa je zaslišala glasen stok in tudi sama začutila bolečino v desni dlani. S težavo je odprla oči, ki se zaradi strahu niso želele odpreti. Zajela je zrak in se pripravila na najhujše. Njen pogled pa se je srečal z modrosivimi očmi, v katerih sta se zrcalila presenečenje in zaskrbljenost. Sama je v tujca gledala prestrašeno, kljub temu so se v njeni glavi že začeli pojavljati načrti za pobeg. Šele zdaj se je zavedela dveh rok, ki sta jo držali za rame in počasi popuščali prijem. Premakniti se je želela še bolj nazaj, a je bila že stisnjena ob hladno steno. Ob dotiku stene jo je preplavil enak občutek kot v sanjah. Doumela je, da je sence le sanjala, saj jo je obdajala samo rahla svetloba, ki je prihajala skozi okenci nad vrati. Njene oči so zapustile neznanca in se osredotočile na okolico. Pod seboj je začutila mrzla tla in opazila bele stene, preveč brezmadežne, da ne bi bile na novo prepleskane. Vrata niso

bila prav velika, a temen les jih je naredil hkrati toplejša in tudi mogočnejša. Na nasprotni steni je opazila nabiralnike z napisi, verjetno so bili priimki stanovalcev. Prostor je bil drugače prazen in v dnevni svetlobi je deloval še bolj prazen in brez značaja, kot se je je spominjala iz prejšnjega večera. Počasi so se njene oči srečale z neznančevimi; vanjo je zrl s presenečenjem. Zdelo se ji je, da sploh ni umaknil pogleda z nje, odkar se je zbudila. Čez nekaj trenutkov se je le zavedel, umaknil pogled, vstal in ji ponudil roko. Previdno jo je sprejela in se še sama postavila na noge. Te so bile šibke od včerajšnjega napora in komaj so jo držale pokonci. Noge so bile bele in modrikaste od mraza, do kolen pa so jih prekrivali žulji in rdeče ureznine, ki so bile polne posušene krvi in umazanije. Zavedela se je, da na sebi nima oblečenega nič več kot ohlapno belo spalno srajco, ki je prekrivala roke do komolcev in je segala do kolen. Ker je bila njena koža bela kot sneg, jo je srajca naredila še bolj belo, kot je dejansko bila. Stopala so bila bosa, lasje so ji segali malo nas pas, obraz in celo telo pa so pokrivale ureznine in strjena kri.

Pogled je hitro umaknila in se zazrla v tla. Bila je osramočena, bala se je, kaj si bo tujec mislil o njej. Samo sebe je oštevala zaradi nepremišljenosti. Le kaj je mislila, da je prišla sem? Skrb je preplavila misli, ko je pomislila, koliko ljudi jo je videlo tako. Želela se je skriti in se nikoli več pokazati svetu. Med razmišljanjem pa je na roki začutila toploto, ki jo je oddajala neznančeva dlan. Začudeno ga je pogledala, a on je svoj pogled usmeril predse, njo pa je narahlo vlekel za sabo. Brez kakršnekoli moči ali ugovaranja mu je sledila. Odprl je še ena vrata, ki so vodila na stopnišče. Povlekel jo je za sabo in bila je hvaležna, ko je le nekaj korakov naprej zagledala dvigalo. Ni si mogla zamisliti, kako bi

hodila po stopnicah. V tišini sta počakala, da se je dvigalo odprlo, in neznanec je pritisnil gumb za četrto nadstropje. Vožnja je bila hitra in zdela se je precej varna, kljub temu da dvigalo ni bilo videti kot dvigalo iz tega desetletja. Kmalu sta izstopila in se znašla pred vrati, katerih barve se ni dalo prepoznati. Odklenil je in vstopila je v majhno predsobo.

Tedaj jo je preplavilo spoznanje, da ne pozna njegovih imen. Stala je v stanovanju in ni vedela, kaj bi naredila. V preteklosti je bila karseda previdna, zdaj pa je dobila občutek, da je samo sebe razočarala. Postala je neprevidna, a kaj ko je bila utrujena in nezmožna česarkoli. Vdala se je v usodo in naredila korak naprej. Zadrževala je dih in vedela je, da ne more narediti ničesar več, kar bi spremenilo njeno usodo.

Anglija

*Andrej Zajc **

Bil je prvi januar in ura je bila sedem zjutraj. Sedel je na balkonu majhne študentske hiše v Warwicku. Z eno roko je držal škatljico rdečih cigaret Winston in vžigalnik, z drugo pa je iz škatlice jemal cigarete in jih prižigal eno za drugo. Imel je vsaj štiri ure, preden se bo zbudila. Štiri ure časa, da se odloči. Ni želel ostati, želel si je le zanič sušija z železniške postaje, želel si je sedeti v kupeju na vlaku, brati knjigo in se peljati daleč stran od tod, kjer ga je ona včeraj sprejela.

Zbudil se je zgodaj zjutraj. Eden izmed njegovih cimrov, študent fizike s Poljske, je bil že buden. Skupaj sta pozajtrkovala toast in skodelico kave. Vzela sta svoji torbi in se še zadnjič pred odhodom razgledala po hiši. Ko sta stopila ven, jo je Poljak zaklenil: „Srečno novo leto, uživaj!“

„Enako.“

Odkorakal je proti kolesarnici, Poljak pa je stekel na avtobusno postajo, od koder ga bo avtobus odpeljal v Dundee; tam ga je čakalo njegovo dekle, s katerim bo preživel novo leto. V ogromni kolesarnici sta bili tisti čas parkirani le dve kolesi, njegovo in živo rdeče kolo študentke iz sosednje hiše. Odklenil je kolo in se zapeljal čez prazen kampus. Bili so novoletni prazniki in večina študentov se je vrnila domov, na univerzi jih je ostala le peščica. Ko se je peljal skozi srednjeveško mestno jedro, je iskal vrvež študentov, ki hitijo k pouku, študentov, ki hodijo s

* Avtor je zgodbo želel objaviti pod psevdonimom.

faksa v pivnico, prodajalcev, ki kljub mrazu na stojnicah prodajajo čaj in kavo, a na ponavadi tako živahnem mestnem trgu je našel le zasnežen vodnjak in novoletne lučke, razobešene po starinskih hišah mestnega jedra, ki so gorele, kljub temu da se je že zdanilo.

Na železniški postaji je zaklenil svoje kolo in si prižgal cigareto, zadnjo v škatlici.

„Eno škatlico dolgih winston rdečih, prosim.“

„Izvolite, tri funte, prosim.“

Iz žepa povleče petaka in ga pomoli prodajalcu, ki mu vrne dva funta: „Hvala lepa, srečno novo leto.“

„Tudi tebi.“ Zagleda se v vozni red, išče vlak Glasgow–London s perona 2 ob 6.30. Še pet minut ima.

Počasi se dvigne z železnega stola in se spusti v spodnje nastropje. V nos mu udari vonj po alkoholu in cigaretah. Prižge še eno, saj je tako ali tako vseeno, kasneje bo prezračil. Vzame vrečko za smeti in začne zbirati prazne steklenice jegra, vodke in vina, ki so ležale po tleh in na mizi. Pristavi kotliček, poišče kozarec, poln cigaretnih ogorkov, in v njem ugasne cigareto. Odpre vsa okna in začne prezračevati. Hladen jutranji zrak ga zmrazi in nadene si svoj zimski plašč.

„Prehladila se bo,“ pomisli. Ozre se nanjo, gola je na kavču. Iz omare vzame njen plašč in odejo. Pokrije jo od pet do brade. Loti se umazane posode, kozarcev in krožnikov, ki sta jih včeraj pustila ležati na mizi. Kotliček zapiska, odstavi ga in brez uspeha išče kavo. Prelije si skodelico earl graya in začne pomivati posodo. Ko seže po krpo, najde na pultu knjigo o finančni matematiki. Najbrž jo je brala med kuhanjem, tudi na polici nad umivalnikom najde matematične knjige, nametane med kuha-

ricami, zraven glinene posode s piškoti pa so ležijo njeni zapiski, še umazani od testa za piškote.

Vagon, v katerem se je vozil iz kampusa proti Warwicku, je bil starejši, še vedno je imel kupeje. V vsakem so bili štirje oblazinjeni sedeži. Prevlak že dolgo niso menjali, saj so vse imele vsaj eno črno piko, ki je nastala, ko je nekdo na sedežu ugasnil cigareto. Cel kupe je imel vonj po alkoholu in deodorantu v spreju. V Edinburghu se je zraven njega usedel študent tamkajšnje univerze, neki Indijec, ki se je za novo leto vračal k domačim v London.

„Si tudi ti študent?“ ga je vprašal z angleškim naglasom.

„Ja, iz St. Andrews sem,“ mu je odgovoril v svojem naglasu, mešanici slovanske in škotske izgovorjave.

„Kaj pa študiraš?“

„Film in psihologijo, ti?“

„Medicino.“ Indijec je molče gledal skozi okno, on pa se je vrnil h knjigi, ki jo je bral, preden ga je ogovoril sopotnik.

„Zanimiv naglas imaš, od kod prihajaš?“

„Iz Slovenije, majhna država zahodno od Italije.“ Navadil se je, da mora zraven imena navesti tudi geografsko lego Slovenije.

„Zraven Hrvaške je, kajne?“

Prikima.

„Moj cimer študira geografijo, velikokrat pušča atlase na mizi, včasih prelistam kakšnega med zajtrkom, tako sem se spomnil na Slovenijo.“

„Lepo.“ Vrnil se je k branju, ki ga je Indijec kmalu spet prekinil.

„Kako to, da greš domov brez prtljage?“

„Ne grem domov.“

„Kako pa to, da ne, za praznike mora vsak biti z družino.“

„Saj bom z družino,“ mu odgovori in izstopi iz kupeja. Vlak je ustavil na majhni zasneženi postaji z znakom, na katerem je z velikimi modrimi črkami pisalo WARWICK.

Takoj ko je stopil z vlaka, ga je objela in ga poljubila na lice. Zasmejala se je in razkuštrala njegove dolge in goste lase. „Medo, kdaj si se pa nazadnje ostrigel?“

„Na Škotskem imajo punce rajši kosmate,“ ji pomežikne.

„Te bom pa jaz danes postrigla.“

Nasmehnil se ji je in jo objel. „Pogrešal sem te,“ ji zašepeta v uho.

„Tudi jaz tebe, mali.“

„Si kaj lačen?“ ga vpraša, ko se sprehajata po kampusu.

„Malo pa res,“ ji odgovori in ji zašepeta: „Ampak ti Angleži ne znajo kuhati, mi boš ti kaj domačega skuhal.“

„Pizda si zahteven.“

„Vem.“

Živela je na robu kampusa v eni izmed študentskih hiš, njeni cimri sta odšli domov k družinam. Celo hišo sta imela zase.

„Tako, najprej greva v kopalnico, te bom ostrigla, potem bova pa kaj skuhal, a prav?“

„Super.“ Iz svoje sobe je privlekla vrtljiv stol in ga posedla nanj. S poličke nad umivalnikom je vzela kozmetično torbico, polno ličil, in iz nje izbrskala škarje za striženje las. Začela je striči njegove lase.

Ko odstriže prvi šop las, zastoka: „Vse bi dala za take lase, kot jih imaš ti, veš, tako gosti in močni so.“

„Zakaj mi jih potem strižeš, če so tako lepi?“

„Lepi bi bili, če ti ne bi bil tak lenuh in bi skrbel zanje. Kdaj si se sploh nazadnje počesal?“

„Čakaj, da pomislim ...“

„Mah, pozabi.“ Lasje padajo po tleh in kmalu se njegovi neurejeni lasje skrajšajo in uredijo v kratko in lično pričesko. „Prav čeden si,“ mu reče, ko posesa vse lase s tal kopalnice. „Zdaj te pa še pobrijem s cimrinim brivnikom.“

S prsti nato prečeše svojo brado ter jo ljubeče in otožno pogleda v ogledalu. Nasmehne se mu in ugasne brivnik: „Prav, pa ne bom brade.“

Vrne ji nasmeh, ona pa mu s prsti prečeše brado. „Ti jo lahko vsaj malo uredim, da ti ne bo v bradi ostajala hrana od prejšnjega tedna?“

„Prav.“ Ko konča z britjem, ugasne brivnik in ga pogleda v ogledalu. Svojo roko postavi na njegovo ramo, on pa s svojo stisne njeno roko.

„Rada te mam, mali.“

„Tudi jaz tebe.“

„Greva zdaj kaj skuhat, lačna sem že.“

„OK, nekaj slovenskega praviš, da bi jedel.“

„Ja, če že ne moreva biti doma, lahko vsaj kaj domačega pojedeva.“

„Imaš prav.“

Odprla je hladilnik. „Imam piščanca, pa repo in pražen krompir lahko naredim za zraven.“

„Ne bi piščanca ... O, kašo imaš, super!“

Steče do svoje torbe in iz nje privleče paket mesa za pripravo haggisa. „Sicer je ovčje meso, ampak lahko narediva nekaj podobnega krvavicam.“

Začnejo se priprave na novoletni večer, oba skačeta po kuhinji in pripravljata večerjo. Družbo jima delajo božično-novoletne

popевke in steklenica vina, ki je vsako minuto malo bolj prazna. Čez tri ure je na mizi pladenj s krvavicami, praženim krompirjem in kislo repo, zraven njega pa sveže skuhani orehovi štruklji. Oba se vržeta na hrano in se smejeta, ko opazujeta, kako hitro drugi hlasta hrano. Še štiri ure do polnoči, sedita na kavču, po televiziji gledata film in praznita še drugo steklenico vina.

Ko je pomil vso posodo, je ura bila že deset zjutraj, vsak čas se bo zbudila. Ozrl se je proti vratom, kjer je ležala njegova torba. Samo obuti bi se moral in iti. A ko je obul svoje čevlje, je le stal pred vhodom in gledal v kljuko. Strmel je v kljuko in v glavi poskušal poiskati razlog, da bi lahko odšel brez slabe vesti.

Ležala sta na kavču, vsak s svojim kozarcem vina v roki sta gledala televizijo. Predvajala se je neka družinska komedija, ki jo je vsakih 15 minut prekinil reklamni blok. „Kako kaj na faksu, mali?“

„Pa bo, prvi letnik sem zdelal, to je bil pa tako ali tako moj edini cilj.“

„Fino fino, si še s tisto punco?“

„Ne, že od aprila ne več.“

Hotela ga je vprašati, zakaj, a njegov stekleni pogled ji je povedal, da tega ne želi deliti niti z njo. „Škoda,“ je čez kratek čas pripomnila, da bi prelomila tišino.

„Nič takega ni, kaj pa ti? Kako gre šola?“

„Kot vidiš, imam z magisterijem preveč dela, sploh nimam nič časa.“

„Ti študiraš finančno matematiko, a ne?“

„Aha.“

„Svaka čast.“

Globoko je vdihnila in spila ostanek vina v svojem kozarcu.

„Kako je doma, kako je s tvojim očetom?“

„Oči? V redu je, na neko službeno pot je šel v Italijo, zdaj pa tam z mamo praznujeta novo leto, zato nisem šel domov.“

„Kako je pa kaj Robi?“

„Ne vem, zakaj ti moram jaz to govoriti, saj je tvoj oče, ti se pogovori z njim.“

„Ja, saj se moram. Joj, poglej, koliko je ura, kmalu bo novo leto, ne smeva zamuditi odštevanja. Pridi, v hladilniku imam nekaj za proslavljanje.“ Vstane in steče do hladilnika, iz katerega vzame steklenico vodke in steklenico otroškega šampanjca. V vinska kozarca natoči veliko dozo vodke. „Boš ti odprl šampanjec?“

„Ti pa si škrt, veš to, a ne?“ Prikima. Iz njene roke vzame steklenico šampanjca in začne se odštevanje. Deset, devet, osem, sedem, šest, pet, štiri, tri, dva, ena. Zamašek odleti po sobi. Srečno novo leto. Poljubi ga na lice in objameta se.

„Vesela sem, da si tukaj, veš.“

„Tudi jaz.“

„Hej, mali?“

„Ja?“

„Povej mi, zakaj nisi več s tisto punco.“

„Ne vem, samo izginila je.“

„Kaj?“

„Nekega dne je ni bilo več, niti pisma mi ni pustila, nobenega sporočila, zakaj gre, samo izginila je iz mojega življenja.“ Usedel se je na kavč in naredil požirek novoletne mešanice na osnovi vodke.

„In od takrat naprej se nista slišala?“

„Ne, najprej sem mislil, da se ji je kaj zgodilo, cel teden sem

klicaril po bolnišnicah. Potem pa sem jo videl, le za sekundo, ko je mimo mene zapeljal avtobus. Prepričan sem, da je bila ona.“

Prinesla mu je kozarec, poln vodke, in se usedla zraven njega.

„Potem nekaj časa nisem hodil ven, samo sedel sem v svoji sobi, s cimri nisem govoril, sploh z nikomer nisem govoril.“ Hotel je vstati in iz žepa je povlekel škatlico cigaret. „Samo ven grem, da ...“

„Ne, ni treba, kar tukaj ostani, bom že prezračila.“

Prižge si cigareto in pospravi škatlico.

„Daj še meni eno.“

„Nisem vedel, da kadiš.“

„Saj ne.“

Še njej prižge cigareto. Njegov pogled je postal steklen in njegove oči so bile solzne. Po njenem grlu steče zadnji požirek pijače in objame ga. „Mali, vem, da je težko.“

„Ne moreš poznati tega občutka, ki ga dobiš, ko zaspiš zraven nekoga in si misliš, da nič ne more iti narobe, naslednji dan pa izgine brez sledu.“

„Prav imaš, ne vem. Ampak vem, kako težko je biti sam, že zadnjih deset let sem sama.“ Z mizice pri kavču vzame svoj kozarec in ga sprazni. „Rada te imam.“

Pomenca se po svojih solznih očeh in ji odgovori: „Tudi jaz tebe.“

Poljubi ga in začneta se slačiti. Naslednje jutro se gol zbudi na kavču zraven nje.

Bil je prvi januar in ura je bila petnajst do enajstih. Zbudila se je na kavču, zrak je bil mešanica cigaretnega dima in svežega jutranjega zraka. Ozre se okrog sebe, a njega ni. Teka po praznem stanovanju in ga išče, kliče njegovo ime, a on ne odgovori, ker ga

ni več tam. Zagrabi svoj telefon in ga pokliče, po dnevni sobi in kuhinji išče sporočilo, razlog, zakaj je odšel. Na mizi najde prazno škatlico rdečih cigaret Winston. Pobere jo in jo vrže v smeti.

Tam najde zmečkan kos papirja, iztrgan iz njenega bloka za zapiske. Poravna papir in prebere. „Kar sva počela, je bilo narobe, a mi je pomagalo. Hvala.“

Iluzija izbire je vaša

Lan Julij Zadavec, 4. c

Samuel Moran se je opotekel v četrto nadstropje. „Sranje, sranje, sranje ...“ si je zamomljal.

Strelna rana pod desno ključnico je precej hudo krvavela in v desni roki je začel čutiti rahlo otopelost. Krogla je verjetno zadela živec. Planil je do mize v eni od pisarniških kock in besno preiskoval predale, dokler ni našel paketa žepnih robčkov. Nervozno ga je raztrgal, si robčke zatlačil pod srajco in z njimi krepko pritisnil na strelno rano, da je zastokal od bolečine. Moral je naprej. Pištolo je preprijel v levo roko. Odpravil se je naprej in besno iskal znak za izhod.

Nato je slišal, kako so se na drugem koncu sobe odprla vrata. Edward je pazljivo vstopil in se, prihuljen ob steni, razgledoval po prostoru.

„Ne moreš večno bežati, Moran!“ je zaklical z mešanico jeze in posmeha v glasu.

Moran je hitro pogledal iz svojega skrivališča in v smer glasu izstrelil dve krogli. Nista zadeli. „Kdo od naju resnično beži, polkovnik Gearing?“ je zajedljivo odgovoril.

Edwarda je ob omembi njegovega starega čina prevzel rahlo neprijeten občutek.

„Pri stvareh, ki si jih ti storil, se človek res ne bi hotel ozirati nazaj!“ je dodal Moran. Pazljivo se je začel premikati proti izhodu in pri tem pazil, da se ni izpostavil.

Edward je zaznal premikanje, hitro dvignil pištolo in ustrelil.

Za las je zgrešil. „Poglej, kdo se oglašá!“ mu je odgovoril Edward. „Tvoja preteklost ni nič bolj čista od moje! Poglej, za koga delaš! Kaj delaš! Pomagaš uničevati zakonito postavljene vlade, rušiti gospodarstva, da bi tvoji bogati šefi postali še bogatejši! Koliko življenj je bilo uničenih zaradi tvojih dejanj?“

„Vedno si bil kratkoviden, Gearing. Nesposoben videti večjo sliko.“

„In kaj naj bi to bilo?“ je zaklical Edward. „Ta svet, vsa naša civilizacija je zgrajena na temeljih, ki nikoli niso bili čisti. Kaj bi se zgodilo, če izpostaviš vse to? Vse stare laži, prikrivanja, goljufije? Kaj bi se zgodilo, ko bi ljudje izvedeli, da so jih čisto vsi, ki so bili tega zmožni, opeharili? V prvem dnevu bi imeli popoln kaos! Uničili bi se med sabo!“ je s komaj nadzorovanim besom v glasu odgovoril Moran, se hitro dvignil iz kritja in ustrelil proti Edwardu. Kroglá ga je za las zgrešila.

„In to opravičuje tisoče uničenih življenj? Države v popolnem razsulu?“ je zaklical. „Včasih je najboljši način, da omejiš škodo, ta, da jo sam povzročiš! Stvari bi bile desetkrat hujše, če ne bi posredovali mi! Se ti sploh sanja, kaj vse smo preprečili, koliko ljudi je živih, ker smo mi sprejeli težke odločitve, ki jih drugi niso bili zmožni?“ je zdaj z odkrito jezo v glasu odgovoril Moran.

„Vedno obstaja boljša pot!“ je zaklical Edward in se pomikal naprej po prostoru. „Kako lahko braniš dejanja ljudi, ki si jih nekoč preziral? Gre pri tebi vedno samo za dosego cilja?“

„Skozi našo celotno prekleto zgodovino je šlo vedno samo za dosego ciljev! Za vsako ceno! Vedno je bilo tako! Sicer pa, kako so v tem pogledu drugačni ljudje, za katere delaš ti? Kako si ti drugačen?“ je z neprikritim besom v glasu zaklical Moran.

„Kako me sploh lahko primerjaš s sabo?“ je jezno rekel Edward.

„Oh, daj no, saj najini cilji pogosto sploh niso bili tako različni! Pomisli! Šanghaj, Kairo, Bukarešta, Washington, Sankt Petersburg, Lyon! Vedno sva preprečila katastrofo globalnih razsežnosti!“ je odgovoril Moran.

„Sicer pa,“ je rekel s sledjo posmeha v glasu, „kaj ti res misliš, da so tvoji delodajalci toliko boljši? Moralno neoporečni? Z dobrim razlogom bi jih lahko označili za teroriste! Nič drugačni niso od nas! Dve plati istega kovanca!“

„Točno vem, kdo so in kaj so storili. To ne spremeni ničesar,“ je odgovoril Edward, se previdno premikal naprej po prostoru in sledil kapljicam krvi na tleh.

Moranu se je od utrujenosti in izgube krvi začelo megliti pred očmi. „Bi me rad obsojal? Poglej se v ogledalo!“ je zaklical z glasom, ki se mu je tresel od jeze. Planil je iz kritja in nameril.

A Edward je bil hitrejši. Zaslišal se je pok strela in Morana je rahlo zaneslo. Na sprednji strani njegove srajce se je pojavil nov rdeč madež. Počutil se je, kot bi ga nekdo prebodel z žarečo sulico. Zrušil se je ob bližnjo mizo. Edward je odhitel do njega in mu iz rok izbil pištolo ter jo brcnil stran.

„Dajmo, polkovnik! Dokončaj misijo!“ je rekel Moran in zakašljaj. „V tej igri sva oba samo kmeta,“ je dodal s šibkim glasom.

Edward je dvignil pištolo in kot v transu ustrelil. Predramil ga je šele tih žvenk tulca, ko je padel na tla.

ilustracija: Katarina Hauptman, 2. c

Farma

Lan Julij Zadavec, 4. c

„Slišal sem za tvoj uspeh z Mendozo. Morda je bilo to, da si mu grozil, da boš dal ubiti njegovo hčer, rahlo ekstremno, ampak izraz na njegovem obrazu, ko si mu pokazal posnetek, je bil neprecenljiv. Trenutno preiskujemo, kako je s tem, kar si izvlekel iz njega, a do zdaj nismo našli še ničesar uporabnega. Kdorkoli stoji za vsem tem, se je precej dobro zaščitil. V vsakem primeru dobro opravljeno,“ je rekel Kevin Greene in k ustnicam dvignil kozarec viskija ter naredil majhen požirek.

„Hvala, gospod,“ je odgovoril Edward in odložil svoj kozarec. „V bistvu sem pri vsej zadevi bolj kot ne blefiral. Tip, ki je držal kamero, sploh ni vedel, za kaj pri vsej zadevi gre.“

„Dobro, ne bi rad, da zaradi te svinje umrejo nedolžni ljudje. Mimogrede, injekcija ga ni ubila, čeprav bi bilo mogoče vse skupaj preprosteje, če bi ga. Zdaj bomo pač morali zaupati pravosodnemu sistemu. Kljub temu da ta zna biti nezanesljiv, pa ocenjujemo, da ima Mendoza bolj majhne možnosti. Medtem ko si bil na misiji, se je pojavilo še nekaj. Pojdi do Fletcherja, on te bo seznanil s podrobnostmi.“

„Da, gospod. Nasvidenje,“ je rekel Edward, vstal, si zapel suknič in zapustil pisarno. Šel je po hodniku, se v recepciji obrnil na levo, pritisnil na gumb na konzoli ob vratih in ta so se s tihim „ding“ odprla. Vstopil je in se odpeljal v podklet. Ko je stopil skozi vrata Fletcherjeve pisarne, je ta kot po navadi sedel za svojo mizo ves zatopljen v zaslone pred seboj in Edwarda sploh

ni opazil. Šele ko ga je ta s prstom dregnil v ramo, se je presenečen zdrznil.

„Kaj piz... A vi terenci res nimate čisto nobenega občutka za obzirnost!?“ je rekel jezno.

„To je nekam smešno slišati od nekoga, ki vsak dan brska po zasebnih podatkih ljudi,“ je z rahlim posmehom v glasu rekel Edward.

„No, razlika je v tem, da so tisti, za katerimi vohunim jaz, barabe prvega razreda,“ mu je razdraženo siknil Fletcher.

„No, v redu, pomiri se, Greene mi je rekel, da hočeš govoriti z mano.“

„Ja, res je. Imam problem, ki ga sam ne morem rešiti.“

„Kaj, uganka, ki je za vélikega Rakuna pretežavna in se za pomoč obrne k nam, navadnim smrtnikom? No, tole bo dobro,“ je posmehljivo rekel Edward.

„Zelo smešno,“ je suho pripomnil Fletcher. „Verjemi mi, če bi za to lahko poskrbel sam, ne bi prosil za pomoč. Problem ni v težavnosti, temveč v tem, da je zaradi narave problema ta zame nerešljiv, če nimam pomoči na terenu.“

„No, zdaj si pa vzbudil moje zanimanje,“ je rekel Edward.

„Tvoje zanimanje je povsem nepomembno,“ je rahlo razdraženo rekel Fletcher. Vstal je s svojega stola in pomignil Edwardu: „Za mano, prosim.“ Peljal ga je v majhno sobo brez pohištva, ki je imela na stropu pritrjen nenavaden projektor. Fletcher je iz žepa vzel telefon in vtikal nekaj ukazov. Luči so se zatemnile, projektor pa se je prižgal ter med Edwarda in Fletcherja projiciral tridimenzionalno sliko zgradbe, ki je Edward ni prepoznal.

„Kaj gledam?“ je vprašal Edward.

„Poslojpe 17, strežniška farma družbe v lasti podjetja In-

terdyne communications, okoli 80 kilometrov zunaj Birminghama. Po obsežni preiskavi smo v oddelku ugotovili, da je Interdyne slamnato podjetje, no ja, to je bilo precej lahko ugotoviti, in da so odgovorni za shranjevanje izredno velike količine podatkov o nezakonitih poslih določenih ljudi, ki so se znašli pod našim drobnogledom. Po navadi bi preprosto vdrli v njihove strežnike od zunaj, vendar je večina podatkov shranjena povsem ločeno in zato nedostopna, preostali pa so preprosto preveč dobro zavarovani. Sicer bi se do nekaterih lahko dokopali, vendar nikakor ne bi mogli prikriti tega, da smo bili notri. To bi sprožilo varovalko in ta bi onemogočila kakršenkoli drug dostop ter takoj opozorila lastnike, še preden bi zvedeli kaj uporabnega. Lastniki bi vedeli, da vemo za farmo, in bi vse preselili drugam. Dovolj težko je bilo najti že to farmo, najti lokacijo, na katero bi v skrajnem primeru preselili podatke, bi bilo dolgotrajno in drago. Samo eno priložnost imamo in mora nam uspjeti v prvem poskusu,“ je razložil Fletcher.

Edward je na kratko pokimal. „Kaj naj storim? je vprašal.

„Ukradel boš podatke in farmo uničil,“ je rekel Fletcher. Pritisnil je še en gumb na telefonu. Slika se je približala strehi stavbe. „Poslopje je od zunaj dobro zavarovano, a streha je dokaj slabo zaščitena, tiste varnostne ukrepe, ki bi te tam lahko ustavili, pa lahko onespodobim jaz.“ Slika se je približala loputi na strehi. Fletcher je nadaljeval: „Edini dostop v notranjost zgradbe je tale loputa, ki te bo pripeljala do enega od vzdrževalnih hodnikov. Kamere so nameščene samo na vhodih vanje, tako da do zdaj še ni večjih problemov. Nato boš moral po prezračevalnem jašku priti do sobe 28 in od tam k meni prenesti podatke s strežnikov. Te boš po končanem prenosu uničil z EMP-polnitvami, ki ti jih

bomo priskrbeli pred misijo. Ko boš v notranjosti, pričakuj dokaj dovršene varnostne ukrepe – kamere, laserske mreže, varnostnike, na pritisk občutljive plošče in podobno. O tem nimamo veliko informacij, tako da bi to znalo povzročati precejšnje neprijetnosti. Poskusili te bomo preskrbeti z opremo, ki ti jih bo pomagala obiti, vendar boš, ko boš notri, prepuščen samemu sebi. Opremo boš dobil pred začetkom misije od enega od naših agentov. Prevoz imaš že urejen, tvoje letalo vzleti čez 8 ur. Dodatne informacije o misiji boš dobil, ko boš prišel na dogovorjeno lokacijo. Imaš ta trenutek kakšna vprašanja?“

„Kako bom prišel na streho? Zunanje varovanje okoli zgradbe je precej intenzivno,“ je rekel Edward med pregledovanjem načrtov zgradbe.

Fletcher se je nasmehnil: „Kdaj si nazadnje skočil s padalom?“

Na majhnem zasebnem letališču je Edward opravljal zaključne priprave. Bil je oblečen v črno neoznačeno uniformo in jopič, na katerem je imel pripeta tok s pištolo in komplet z orodjem. Na prenosniku pred njim je bila odprta varna povezava s Fletcherjevo pisarno.

„Si imel na potovanju kakšne probleme?“ je vprašal Fletcher.

„Ne,“ je rekel Edward. „Dokumenti so bili uničeni v skladu z operativnim protokolom,“ je še dodal.

„Dobro. Ko končaš z misijo, ti bomo priskrbeli nove,“ mu je odgovoril Fletcher. „Si pripravljen na zaključno seznanitev s podrobnostmi?“ je vprašal.

„Da,“ je odvrnil Edward. Na zaslonu se je prikazala slika zgradbe. „Pilot te bo z letalom pripeljal do območja, kjer boš izskočil. Vremenska napoved kaže na oblačno noč, kar je dobro. Z nočnim vizirjem ne bi smel imeti problemov pri pristajanju na strehi.

ilustracija: Benjamin Tajč, 4. e

Preden pristaneš, bom onеспособil kamere na strehi, vendar tega ne bom mogel vzdrževati v nedogled. Poiskati boš moral električno omarico na strehi in vanjo vgraditi napravo, ki smo ti jo priskrbeli.“

Edward je odprl torbo in iz nje vzel črno škatlico, iz katere je štrlelo nekaj žic. Na hitro si jo je ogledal in jo pospravil nazaj.

„To mi bo omogočilo, da ugotovim, kakšne varnostne sisteme imajo postavljene; mogoče jih celo onеспособim,“ je nadaljeval Fletcher. „Ko opraviš s tem, boš moral odstraniti zaščitno rešetko z zračnika in se po prezračevalnem jašku splaziti do vzdrževalnega hodnika. Padalo odvrzi v enem od stranskih jaškov. Ko boš v vzdrževalnem hodniku, si najprej zavaruj pot za pobeg. V eni od sob, v katere vodi hodnik, je konzola za nadzor hladilne vode za generatorje v kleti poslopja. Zraven je glavna odvodna cev s servisno loputo, ki je dovolj velika, da se po njej splaziš na prostost, vendar je napolnjena z vodo. V primeru zasilne zaustavitve se cev izprazni, vendar se hkrati sproži alarm, zato imaš pri tem samo en poskus.“

„In če se hlajenje spet vklopi, medtem ko sem v cevi?“ je vprašal Edward.

„Upajva, da ne pride do tega,“ je odgovoril Fletcher. Nadaljeval je: „Soba je zaklenjena, na vrata pa je najverjetneje vezan alarm in tega boš moral onеспособiti. Ko končaš s tem, se po prezračevalnem jašku prebij do sobe s strežniki. Tam bi moral biti računalnik, ki je neposredno povezan z njimi. Nanj priključi mojo napravo in mi prepusti, da jaz opravim ostalo.“

Edward je pregledal torbo in v njej opazil napravo, podobno večjemu zunanjemu trdemu disku. „Prenos bo verjetno trajal okoli dvajset minut, tačas boš ranljiv. Predlagam, da paziš na

vhod v sobo. Po tem boš v sredino sobe postavil EMP-bombo in aktiviral njeno desetminutno odštevanje. V nujnem primeru ga lahko ročno prekineš in takoj aktiviraš eksplozijo. Bomba sicer ne bo povzročila velikega uničenja, eksplozija bo imela približno moč velike petarde, vendar bo elektromagnetni pulz uničil vso elektroniko v bližini.“

„Razumem,“ je rekel Edward.

„Vso srečo,“ je odvrnil Fletcher in prekinil povezavo. Edward je zaprl prenosnik, si oprtal torbo in nadel padalo. Odšel je na vzletno stezo, pokimal pilotu mrkega obraza in vstopil v majhno letalo Cessna 182. Pilot je zagnal motor in čez kako minuto sta se v mirni noči odlepila od vzletne steze.

GPS je kazal, da sta nad lokacijo za izskok. Edward je še zadnjič preveril svojo opremo, si nadel nočni vizir in dal pilotu znak. Ta je odprl avtomatska vrata in Edward je izskočil. Ko je padal skozi zrak in pogledoval na višinomer, ga je prevzel čuden občutek miru. Za sekundo se je sprostil in užival v trenutku. Ko mu je kazalec višinomera sporočal, da je na višini za odprtje padala, je povlekel za vrvico in začutil sunek, ko se je odprlo. Neslišno padajoč skozi hladni nočni zrak je padalo usmeril proti strehi zgradbe, ki jo je zdaj skozi vizir že razločno videl. Ko je bil kakih 100 metrov nad zgradbo, je skozi slušalke zaslišal Fletcherjev glas: „Onesposabljam nadzorne kamere čez 3, 2, 1 ... Kamere onesposobljene.“

Nežno je pristal na strehi, potegnil skupaj tkanino padala in si ga hitro snel s hrbta. Razgledal se je po strehi. Omarica je bila postavljena ob enem od zračnikov. Preveril je, ali je na vratcih stikalo za alarm. Ni ga našel. Z orodjem iz torbe je vlomil ključavnico, poiskal prave priključke na plošči v omarici, iztaknil

žice, ki so bile povezane vanje, in priključil napravo. Zaprl je omarico.

Spet se je oglasil Fletcher: „Imam omejen dostop. Prezračevalni jašek, po katerem moraš iti, ima na zunanjo rešetko vezan alarm, poleg tega pa sta na dveh točkah laserski mreži. Onesposabljam ... zdaj.“

„Razumem,“ je odgovoril Edward. Šel je do zračnika in z nje ga odstranil zunanjo zaščitno mrežo, ki se je s tihim škripanjem vdala. Čeprav je bil zvok precej tih, se je Edwardu zdel skoraj tako glasen kot motorna žaga. Zdrznil se je in na hitro pogledal okoli sebe. Globoko je vdihnil in počasi izdihnil. Pomirjen se je spet lotil dela. Padalo je zatlačil v jašek in se nato še sam splazil noter, pri čemer je pomislil, kakšen smešen prizor ustvarja. Zunanja rešetka, ki je zdaj ni nič več podpiralo, se je za njim s tihim kovinskim tleskom zaprla. Pred seboj je potiskal zmečkano padalo, ki ga je, ko je prišel do križišča jaškov, zatlačil v enega od stranskih. Na zaslonu, ki ga je imel pritrjenega nad levim zapestjem, se je izrisoval načrt prezračevalnega sistema. Plazil se je po jašku, dokler ni naletel na žičnato rešetko. Komaj se je zadržal, da ni zaklel. Iz kompleta z orodjem je vzel klešče ter počasi in previdno začel rezati žice, s katerimi je bila rešetka pritrjena na stene. Ko jo je odstranil, jo je pazljivo postavil na stran in se plazil naprej. Prišel je do konca poti. Notranjo mrežo, ki je pokrivala zračnik, je potisnil proč in jo v zadnjem trenutku zadržal, da ni padla na tla. Splazil se je ven. Mrežo je spet postavil na njeno mesto. Še enkrat je preveril načrte na zaslonu. Stopil je po hodniku in iskal sobo s hladilnim sistemom. Ko je prišel do mesta, kjer bi moral biti, je pred sabo zagledal samo sivo poobarvan zid.

„Fletcher, težavo imamo,“ je tiho rekel v mikrofون.

„Kaj?“ je presenečeno vprašal Fletcher.

„Sobe, v kateri bi morala biti moja pot za pobeg, ni tukaj,“ je jezno rekel.

„Kako to misliš?“ je ves zaprepaden rekel Fletcher.

Zdaj že z ostrejšim tonom je Edward rekel: „Preklete sobe ni tam, kjer naj bi bila. Kaže, da si imel zanič informacije. Ne ukvarjaj se zdaj s tem, se bom že sam spomnil načrta za pobeg.“

Odpravil se je do naslednjega zračnika, pazljivo snel rešetko in se splazil po njem do sobe s strežniki. Preden je izstopil, je v mikrofون tiho rekel: „Kakšni varnostni ukrepi so nameščeni tu notri?“

„Deset centimetrov nad tlemi je nameščena gibljiva laserska mreža, prostor pa snemata dve kameri. Kameri lahko onesposobim, glede laserske mreže pa ne morem ničesar,“ mu je odgovoril Fletcher.

Edward se je razgledal po sobi. Bilo je hladno, pod njim pa so tiho brneli ventilatorji strežnikov. V poltemi je na drugi strani sobe razločil pisalno mizo z računalniškim zaslonom na njej. Če bi stopil na tla, bi se takoj sprožil alarm. Pogledal je proti stropu. Jekleni nosilci, na katerih so bile v vrstah pritrjene neonske žarnice, so bili videti dokaj trdni. Pazljivo je zgornji del svojega telesa premaknil iz zračnika in se hitro oprijel nosilca, ki je tiho zaškripal. Edward se je za trenutek zbal, da ne bo mogel držati njegove teže, a je nosilec zdržal. Začel se je počasi premikati naprej po nosilcu in se hitro preprijel na drugega, ko je prišel do konca. To početje je bilo utrujajoče in začutil je, da mu po čelu polzi kaplja potu. Uprl se je refleksu, da bi si jo obrisal. Skoz vrata je na hodniku bežno zaslišal, kako se je mimo sprehodil

varnostnik. Namestil se je tako, da je bil neposredno nad mizo, in se pazljivo spustil nanjo. Iz torbe je vzel napravo, ki mu jo je priskrbel Fletcher, in jo priključil v računalnik.

Na napravi je zasvetila majhna zelena lučka in oglasil se je Fletcher: „Prenos pričet. Čas prenosa ocenjen na osemnajst minut.“ Nekaj časa je Edward nerodno čepel na mizi in živčno pogledoval na uro. Še šest minut. Pogledal je proti vratom, v katerih je bilo vdeleno okence iz debelega stekla. Zaslišal je, kako se po hodniku približuje varnostnik. Dobil je idejo. Hitro se je oprijel nosilca, ki je bil nad njim, in se pazljivo zavihtel na tistega, ki je bil tik nad vrati. Ko je slišal, da je varnostnik čisto blizu, je na hitro poblisknil s svetilko, ki jo je imel nameščeno na vizirju. Njegov načrt je deloval. Varnostnik je na konzolo pri vratih prislonil svojo izkaznico in s tem odklenil vrata ter onеспособil lasersko mrežo. Odprl je vrata in vstopil v sobo. V tistem trenutku se je Edward spustil z nosilca in ga od zadaj zagrabil za vrat. Presečeni varnostnik se je poskušal upirati, a brez uspeha. Počasi je padel v nezavest. Edward ga je odvlekel do mize. Pogledal je, koliko časa je ostajalo za prenos. Še štiri minute. Nezavestnemu varnostniku je snel uniformo in se sam preoblekel vanjo. Iz torbe je vzel EMP-bombo in jo postavil na sredo sobe. Preveril je, ali je prenos zaključen, odklopil napravo in jo pospravil. Varnostniku je roke zvezal z vezico in ga potisnil pod mizo, da je bil kolikor toliko zaščiten pred udarnim valom eksplozije. Malo mu bo zvonilo v ušesih, a kake trajne škode ne bo utrpel. Kljub temu mu je v ušesa zatlačil čepke, ki jih je imel v svojem kompletu z opremo. Aktiviral je časovnik na bombi in pogledal na hodnik. Nikogar ni videl. Svoje prejšnje oprave se je znebil v bližnjem košu za smeti, nato pa se je sprehodil po hodniku in pritisnil na

gumb za požarni alarm. Zaslišalo se je rezko zvonjenje in aktiviral se je samodejni gasilni sistem. Hitro se je odpravil proti izhodu in na svoji poti srečal nekaj zmedenih zaposlenih, od katerih ga nihče ni prepoznal. Prišli so ven na parkirišče, kjer so se ljudje med sabo spraševali, ali je še kdo v stavbi in kje je požar.

Segel je v hlačni žep in zatipal ključe avtomobila. Pritisnil je na gumb za odklepanje in zasvetile so se luči na srebrnem fordu. Vstopil je v avto in se odpeljal proti izhodu, kjer mu je varnostnik na kontrolni točki pomahal, naj ustavi. Močno je pritisnil na plin in prebil aluminijasto zapornico, da je presenečeni varnostnik moral odskočiti. Peljal se je še nekaj kilometrov, nato pa avto zapustil v gozdu ob cesti in se odpravil na dogovorjeno mesto za ekstrakcijo. Tam je signaliziral čakajočemu agentu, ta mu je priskrbel sveža oblačila, nove dokumente in letalsko karto do Francije in nato nazaj do ZDA.

Novela o dediču

Juš Lesjak, 1. b

V sobi z lesenimi stenami je sedelo na pogradih 13 sošolcev, ki so sklenili prekrocati zadnjo noč športnega tabora v pripovedovanju srhljivk in čudnih zgodb. Nadzorni učitelj je ravno zapustil sobo, ko je Erazem potihoma stegnil roko v vrečko s čipsom, da je zašumela. S tem je dal sošolcem vedeti, da je čas za zgodbe. V trenutku je bilo prižganih 13 svetilk na telefonih, vsaka je svetila od spodaj v obraz svojega lastnika. Nato je Erazem začel šepetati ...

Vonj po marihuani se je valil iz razmetane dnevne sobe v pospravljen laboratorij in Ažbe je umirjeno zbiral svoje misli o napredku kemijske raziskave za diplomu iz splošne kemije. Hkrati je bil živčen, ker mu je zmanjkovalo denarja in časa za projekt. Poklical svojega dobavitelja omamne substance (prijatelja in sošolca iz gimnazije) Sergeja ter ga povabil na čaj in klepet. Ažbe je med debato omenil, da je na kratko z denarjem, in takrat je Sergej dobil zamisel.

Začel je pripovedovati o društvu ukrivljenih palic – skrivni organizaciji, ki tesno sodeluje z vlado in ji svetuje že okoli 20 let, zato ima močan, a tajen vpliv na dogajanje v državi. Le malo članov društva ve, kako se je organizacija povzpela do takega položaja, še manj pa, kdo je njihov vodja oziroma je bil do nedavnega. Vsi pa vedo, da je pred kratkim umrl. Iz uprave je namreč prišel ukaz, da se najde oseba, ki naj bi bila po besedah vodje „edina zmožna prevzeti njegovo nalogo, saj ima znanje v krvi“.

Zaradi teh besed so vsi sklepali, da misli na kakšnega sorodni-

ka, vendar nihče ni vedel ničesar o njegovi družini. Tega sorodnika so imenovali „Dedič“; in če ga ne najdejo, se mora društvo razpustiti in izbrisati vse sledove za seboj. Za to nalogo pa potrebujejo nekoga zunanjega, ki ne bi zbujal pozornosti in jo preusmerjal nanje. Sergej je bil eden izmed članov, mesto v društvu je podedoval od svojega deda. Ker je bila za uspešno opravljeno nalogo obljubljen visoka denarna nagrada, je Ažbe napeto poslušal, čeprav se mu je zdela zgodba rahlo neverjetna. Ne da bi čakal na odgovor za ponudbo, je Sergej na mizo položil vizitko z naslovom in uro sestanka ter mu povedal, da nadaljnja navodila dobi na navedenem mestu.

Ažbe je bil glede ponudbe sprva skeptičen, vendar je v njej videl edino možnost za pridobitev denarja, zato je pogledal napis na vizitki. Naslov ulice je prepoznal, bil je naslov Narodne galerije v Ljubljani, nedaleč od njegove fakultete. Zmedla ga je ura, saj je na vizitki pisalo „23.59“, galerija pa je takrat vedno zaprta. Vseeno se je tiste noči odpravil v galerijo, tam pa je na svoje presenečenje našel odklenjena vrata. Vstopil je in se počasi odpravil po širokem hodniku.

Nenadoma je na koncu hodnika zagledal temno postavo starca s klobukom, ob njegovi nogi je stala ukrivljena palica iz mahagonijevega lesa z zlatim ročajem, ki se je svetlikal v slabi svetlobi. Ažbe je stopil do sence, se zazrl v oči starca s klobukom in palico ter se predstavil. Starec mu je še enkrat razložil problem nasledstva v društvu ter mu dal vedeti, da je vse, povezano z društvom, največja skrivnost. Začel je navajati okoliščine, ki bi mu pomagale pri iskanju „Dediča“, Ažbe pa se je nervozno oziral okoli sebe, saj ga je skrivnostnost dogodka strašila do kosti.

Pogled se mu je ustavil na sliki znanega slovenskega slikarja, ki se mu je zdela nenavadno znana. Sogovorčev glas se je vedno bolj umikal v ozadje, medtem ko so Ažbetove misli odplavale v čas njegovega otroštva, ko je poletja preživiljal pri dedu. Podobna slika je visela v dedovi pisarni. Slišal je njegov glas, kako mu pripoveduje o napakah države in trenutne politike ter o dveh mladostnih kolegih, s katerima je ustanovil neko društvo, ki raziskuje boljše načine vodenja države. Spomnil se je tudi rumenih map z grbom Republike Slovenije in napisom „ZAUPNO“; vanje je shranjeval svoje otroške risbe. Več podrobnosti se ni spomnil, le še te, da je njegov ded vedno hodil okrog s palico iz mahagonijevega lesa. Takrat so se Ažbetu začela povezovati dejstva – vse, česar se je spomnil, se je ujemalo z motivom Društva ukrivljenih palic, ki je po Sergejevih besedah nastalo pred dvajsetimi leti, v Ažbetovi mladosti, ko je obiskoval deda.

Ažbe se je poslovil od starca, ne da bi mu razodel svoje spoznanje, in sredi noči poklical Sergeja. Dobila sta se in Sergej je izvedel za naključje, ki ga je imel ves čas pred nosom. Naslednjega jutra sta se skupaj napotila v skrivne prostore društva. Ažbetu sprva niso verjeli, a ko je prišel do dela zgodbe, v katerem se je ob pogledu na sliko zasanjal, so ga prosili, naj jim pokaže to sliko. Njegov ded je namreč kot darilo od znanega slovenskega slikarja dobil neko zelo drago sliko, nato pa jo je v oporoki podaril Narodni galeriji. Ažbe se ni motil, ko se mu je slika zdela znana, saj je prav ta slika visela na steni med polnočnim sestankom. S tem je bilo podanih dovolj dokazov in problem nasledstva v organizaciji je bil rešen. Ažbe je prevzel vodstvo in se v kratkem času podučil o vsem, kar mu je pripovedoval ded, hkrati pa je dokončal svojo diplomsko nalogo iz splošne kemije.

Erazem je ugasnil svetilko svojega telefona in kot nagrado za dobro zgodbo vzel v naročje vrečko čipsa. Ostalih 12 duš v prostoru je še vedno razmišljalo o naključjih v zgodbi, ko so zaslišali korake po hodniku. Kakor hitro so lučke na telefonih prižgali, tako hitro so jih tudi ugasnili in se delali, da spijo, pretentali učitelja in nadaljevali s pripovedovanjem do jutra.

Novela o lutnji

Job Stopar, 1. b

Na trgu pred firenško katedralo se je že začenjalo nočiti. Zvonovi so odbili osem, ko je na trg prišel grbast starček s palico in pošvedranimi čevlji, se ustavil ob zidu mogočne katedrale in začel govoriti: „Ljudje, moški in ženske, trgovci in redovniki, tujci in domačini, postojte in prisluhnite zgodbi, kajti velika je slepota človeka za stvari, ki so najpomembnejše.“ Kmalu je bila okrog starčka zbrana množica mimoidočih in s tihim, a lepim glasom je začel pripovedovati.

Ne dolgo prej je v Sienni živel trgovec po imenu Giuseppe. Bil je najmlajši sin iz revne družine in je upravljal majhno trgovino na glavnem trgu. Trgovinica je bila skromna, a domačna. Zaprašene, razmajane police so bile polne starih knjig, naokoli pa je ležala razna šara in čakala na kupce. V kotu je stala lutnja, očeto darilo, skrbno varovana, a nikoli uporabljena.

Trgovinica je stala v bližini tržnice, kamor je vsako soboto hodila Lucia, hči preprostega uradnika iz San Gimignano. Po naključju je med sprehodom po mestu nekoč zavila v Giuseppejevo trgovino, se sprehodila med policami s knjigami in se ustavila ob lutnji. Že od otroštva si je želela igrati na to glasbilo in lepše lutnje še ni videla.

Ko je Giuseppe videl, da si ogleduje lutnjo, je pristopil k njej in jo ogovoril: „Ah ja, lep primerek, oče mi jo je zapustil v svoji oporoki in od takrat leži v tem kotu ter čaka, da kdo zabrenka po njenih strunah.“

Lucia je z zanimanjem poslušala in mu povedala, da je podobno imel njen stric, a ji je bilo le redko dovoljeno, da igra nanjo.

„Na žalost ni na prodaj, gospa,“ je Giuseppe pojasnil Lucii, nakar je ona odgovorila: „Saj je ne mislim kupiti, le malo bi poskusila zaigrati, to si želim že od nekdaj.“

Kmalu je Giuseppe pozabil na svoje dolžnosti v trgovini in z Lucio sta celo popoldne brenkala na lutnjo, listala po starinskih knjigah in klepetala o vsakdanjih rečeh. Ni minil dan, da Lucia po opravih na tržnici ne bi prišla v trgovinico in se skupaj z Giuseppejem učila igrati na lutnjo. Njun odnos je vedno bolj prelašal iz prijateljskega v ljubezenskega, povezovala pa ju je še ljubezen do lutnje.

Usoda je hotela, da je Lucii hudo zbolela mati in je zato morala za nekaj časa oditi nazaj v San Gimignano. Giuseppe je bil potrta, a je zaradi tega več časa posvetil svoji trgovinici, na lutnji pa se je v kotu spet nabiral prah. Posel je cvetel, Giuseppe pa bogatel. Police so se polnile z orientalskimi preprogami, s španskim žafranom in z baltskim jantarjem. A z bogastvom se je njegov odnos do strank začel slabšati, postal je aroganten in pohlepen.

Čez nekaj časa se je s podeželja vrnila Lucia in ob pogledu na polno izložbo trgovinice stekla svojemu ljubimcu v objem. A njen ljubimec je bil zaposlen v svojem novem veselju, razkazovanju trgovine mestnim dekličem. V vrvežu trgovinice ni našel časa za Lucio, zato je odšla v skrajni kot, kjer je ponavadi stala lutnja. A lutnje ni bilo nikjer, zato je pogledala po trgovinici. Na koncu je odprla omaro, v kateri je Giuseppe shranjeval šaro, ki je ni mogel prodati. Na svojo žalost je v njej našla lutnjo, zaprašeno in zastarelo, kot je bila sedaj njuna ljubezen. V svoji nesreči ni

opazila Giuseppeja, ki se je prikradel za njo: „Kaj delaš tu, Lucia, mar ne vidiš, da sem zaposlen?“

„Mislila sem, da sem tu dobrodošla in da vedno lahko pridem igrat na lutnjo.“

Na njeno presenečenje je Giuseppe odgovoril: „Sedaj sem drug človek. Za te stvari nimam več časa, poglej, kakšno trgovino moram upravljati.“

Odšel je nazaj med police in pustil Lucio samo; začudeno, žalostno in jezno. Njene sanje o njuni skupni prihodnosti so se razblinile, kot so utihnile melodije lutnje. Vrnila se je k materi v San Gimignano, njeno zdravje pa se je od žalosti poslabšalo. Giuseppe se za njen odhod ni zmenil, saj mu je v tistem trenutku več pomenil dobiček trgovine.

Naslednje jutro je bilo za Giuseppeja le še en delovni dan. Vsaj tako je mislil. Ko je hodil proti trgu, da bi pripravil svojo trgovinico za prve kupce, mu je nasproti pritekel moški in se v paniki drl: „Ogenj, ogenj! Na trgu gori!“

Giuseppe je začel teči proti trgovinici in upal na najboljše. A njegove najhujše slutnje so se uresničile. Zahodni del trga, kjer je stala njegova trgovina, so obdajali ognjeni zublji. V trenutku je kot nor stekel v gorečo trgovino. Notranjost je žarela, vse knjige, preproge in druge dragocenosti so se spremenile v nerazpoznavne črne kupe pepela. V tistem trenutku je spoznal, da je izgubil vse. V zadnjem izbruhu norosti je stekel do omare s šaro, ki je kot oaza sredi goreče trgovine ostala nedotaknjena. Za vso šaro je videl delček predmeta, ki mu je bil nekoč tako pri srcu, in ga je povezal z ljubljeno osebo, ta pa je sedaj od žalosti vsak dan jokala in trpela. Zgrabil je lutnjo in stekel iz trgovinice, ki se je v ognju začela podirati. Obstal je sredi trga z lutnjo v roki in

opazoval kaos okoli sebe. Z drugo roko je prijel za strune in začel brenkati. Izpod njegovih rok je prišla prelepa melodija, posledica trenutnega občutja in spominov na trenutke z Lucio. Vedel je, da mora Lucii pojasniti vse in se ji oddolžiti za svoje obnašanje.

Takoj se je z lutnjo v roki odpravil proti San Gimignano, reven kot takrat, ko sta se z Lucio družila. Po dnevu hoje je končno prispel pred hišo Luciinih staršev. Ustavil se je, začel brenkati najlepšo melodijo in klicati Lucio: „Lucia! Jaz sem, Giuseppe. Prišel sem, da se ti opravičim za svoje obnašanje. Denar in pohlep sta me spremenila, me naredila slepega za stvari in ljudi, ki sem jih ljubil najbolj. V nepomembnem sem izgubil najpomembnejše. Prosim, Lucia, odpusti mi, kajti bil sem slep!“

Tedaj je prišla na balkon Luciina mati: „Giuseppe, lepo je, da si se prišel pokorit za žalost, ki si jo storil moji hčerki. A žal je prepozno. Lucia si je danes zjutraj v žalosti in trpljenju vzela življenje in tudi pesem lutnje je ne more več zbuditi.“ Giuseppe je brez besed odšel stran in začel pohajkovati po italijanskem podeželju. V žalosti si je pel pesmi in živel od darov mimoidočih, v bedi, s svojo lutnjo, sam.

Novela o andaluzijskem starcu

Valentin Dowhyj, 1. b

Nekje v Španji, v izgubljeni pokrajini sredi Andaluzije, je živel starec po imenu Juan. Sosedje so ga občudovali kot skromnega, poštenega in prijaznega, eno izmed njegovih najvelikodušnejših dejanj pa je bilo vodenje in upravljanje sirotišnice. Žena mu je umrla dolgo tega in še mlada, vendar pa ga je kljub zgodnji smrti zapustila s tremi hčerami in tremi sinovi. Ti se niso zmenili zanj, trdili so, da je nor, češ da je absolutno prestar za upravljanje sirotišnice in da bi moral že zdavnaj v pokoj ter preostanek svojega življenja preživeti v svoji hišici.

A kljub svoji starosti je ostajal zelo dejaven in je živel iz dneva v dan brez kakršnega koli premisleka o prihodnosti. Nekega dne pa je med opravljanjem svojih vsakodnevnih opravil v sirotišnici preprosto legel na tla in umrl. Kmalu so ga našli gojenci sirotišnice in nemudoma poklicali pomoč. Ko je ta prispela, so ga poskušali na vse pretege oživiti, odpeljali so ga v bolnišnico, a zaman. Vsi otroci so bili zelo žalostni, saj so izgubili ljubo osebo. O njegovih sinovih in hčerah pa ni bilo ne duha ne sluha, prišli niso niti na pogreb.

Minili so meseci. Nekega vročega poletnega popoldneva je Juanov sin Fernando prejel pošto od nekega odvetnika. Takoj, ko ga je prebral, je poklical brata in sestre ter jim naročil, naj čez pol ure pridejo v kavarno. Usedli so se za mizo in ga začeli napadati z vprašanji, kaj je tako nujnega, da so morali tako hitro priti. Fernando jim je povedal o pismu, ki ga je prejel, in ga pred

vsemi ponovno prebral. V njem je bilo zapisano, da je imel njihov oče v tujini skrit bančni račun, na katerem je ogromno denarja, in ta zapuščina po zakonu pripada njegovim najbližjim sorodnikom, torej njim. Vsi so bili izredno veseli in so se takoj dogovorili z odvetnikom za razgovor, na katerem se bodo temeljito pomenili o dediščini.

Že čez teden dni so se sestali z odvetnikom. Količina denarja, ki jim jo je oče zapustil, jih je presenetila, odvetnik pa jim je v pismu zagotovil, da jih bo obvestil, ko bodo urejeni vsi papirji za pridobitev dediščine. Kljub veselju pa so bili sinovi in hčere vseeno začudeni, saj njihov oče nikdar ni kazal nikakršnih znakov, da bi imel kje skrito precejšnje premoženje. Vendar pa so se hitro nehali spraševati, kaj in kako, ter se začeli veseliti, kaj vse jih čaka v bogati prihodnosti. Odločili so se, da bodo naredili zabavo, na kateri bodo proslavili svojo srečo in novi življenjski slog, ki jih čaka v prihodnosti.

Naslednji dan se je pričela zabava, kakršne nihče v okolici ni pomnil. Povabljeni so bili tako bližnji kot daljni sorodniki, pa tudi vsi znanci in sosedje, da bi se novi bogataši lahko pred njimi pobahali z imetjem, ki so si ga obetali. Med zabavo je pogovor nanesele na dediščino in kako si jo bodo razdelili. Sinovi in hčere so se dogovorili, da si bodo dediščino razdelili enakopravno, čemur pa je najstarejši brat nasprotoval, češ da si on zasluži najmanj polovico dediščine, saj je starejši od ostalih in je največ časa preživel z očetom. To seveda nikomur ni bilo všeč in zabava je počasi prešla v prepir. Stvari so prišle tako daleč, da so bili zabavo prisiljeni predčasno končati, vsak od dedičev pa je sprt odšel domov s svojo boljšo polovico ter se od takrat naprej ni več pogovarjal z drugimi.

Prišel je dan razdelitve zapuščnine, ko so se dediči po dolgem času ponovno spet videli. Videti so bili prijazni in se med seboj pogovarjali, vendar je bilo kljub oliki več kot očitno, da so med seboj še vedno sprti. V dvorano je, v haljo zaviti in z zakritim obrazom, prišel sodnik. Sedel se je za mizo pred brati in sestrami, nato pa razkril obraz. In kaj so prisotni videli? Razočarani obraz očeta pohlepnih dedičev. Vsem so čeljusti od začudenja popadle do tal, vsa dvorana je ostala brez besed. Juan jim je razodel svojo ukano in njen prvotni namen. Starec se je namreč zavedal, da se njegova smrt počasi bliža in da mu ne preostaja več veliko časa, zato je odigral svojo smrt, da bi videl, kdo ga ima dejansko rad in kdo od njegovih otrok si resnično zasluži njegov trdo zasluženi denar. Od razočaranja je vse svoje sinove in hčere nagnal in jih pustil brez ficka.

Pojavil pa se je nov problem, imel je namreč denar, ni pa imel dediča, njegov žalostni konec pa res ni bil več daleč. Vrnil se je v sirotišnico, kjer je ponovno opravljal svoje običajno delo. Otroci so ga bili zelo veseli in so mu priredili bučno dobrodošlico, poleg tega pa so mu obljubili, da mu bodo pomagali najti novega dediča. Otroci in starec so več mesecev iskali, a zaman. Ko so že vsi skorajda obupali, so odkrili, da nekje na drugi strani luže, v Ameriki, živi starčev sorodnik, ki bi bil morda primeren dedič.

Juan se je odločil, da ga bo šel iskat, saj vendar ni imel druge izbire. Preden pa je se je odpravil na pot, je napisal poslovilno pismo in ga pustil na svoji delovni mizi v pisarni. Vse sirote so ga pospremile do letališča, se od njega poslovile in mu želele srečo. Po njegovemu odhodu so bili otroci spet zelo žalostni, saj so ponovno izgubili ljubljeno osebo, ki je tokrat najverjetneje ne bo več nazaj.

Odpravili so se nazaj v sirotišnico in odšli spat. Ker jim je stavec rekel, da se skoraj zagotovo ne bo več vrnil, so se otroci odločili, da bodo njegovo pisarno spremenili v igralno sobo. Kmalu zatem, ko so se lotili dela, pa so odkrili starčevo poslovilno pismo, v katerem je pisalo, da v resnici nikjer ni nobenega dediča in da zato vse svoje premoženje zapušča njim. Sirotišnica je denar porabila za obnovo hiše, ki je že razpadala, vsako leto pa so v Juanov spomin priredili slovesnost z ognjemetom v želji, da bi ga morda stavec opazil in se vrnil k njim.

Egoist

Sonja Debevc, 3. č

Noč za nočjo me natakarcica odpelje k sebi, kajti brezdomca pač ne more peljati domov. Sedaj vem, da je to počela le zato, da sem odšel iz bara in je lahko zaprla. A takrat se mi je zdelo, da bi ji za njena dejanja moral biti hvaležen. Vendar nisem imel ničesar, kar bi ji lahko dal v zameno. Tako sem ji pripovedoval zgodbe, večinoma izmišljene, razen te.

Vsak petek ob 17.00 vključim radijski sprejemnik in z bratom sedeva na kavč. Prisluhneva živahnemu glasu voditelja otroške oddaje, ki kot vsak teden ponavlja eno in isto. Pove nekaj zgodb o žrtvovanju in opravljanju dolžnosti, nato pa spregovori o tistih, ki so svojo dolžnost opravili v preteklem tednu. Vse poveže z motom, ki ga glasno ponovimo vsi otroci v državi: „Dala sta mi življenje in življenje jima vračam.“

Spet je petek in ponovno sedim na kavču. Radijska oddaja spregovori tudi o mojem bratu: „Svojo dolžnost je opravil tudi Grega, čigar srce sedaj bije v njegovi mami Dunji.“ Bežno se zavem, da ga ni več.

„Dala sta mi življenje in življenje jima vračam!“ ponovim odločno. Na kavču se mi pridružita oči in mami. „Napočil je tvoj trenutek pod žarometi,“ se mami nasmehne, oči pa mi pove, kako je ponosen name. Pogovor se nadaljuje, a jaz ne spregovorim niti besede. Govorita, kako leta kajenja pač naredijo svoje in da bo oči po posegu kot nov. Rečeta še, naj se dobro naspim, saj v bolnišnico odrinemo zgodaj.

Ne morem zaspati. Ne štetje ovc ne kozarec toplega mleka mi ne pomagata. Vse, kar si lahko predstavljam, je, kako mi izrežejo pljuča in kako mi počasi začne zmanjkovati zraka. Pomislim na vse, česar nikoli več ne bom doživel. Vožnja z rolko, občutek, ko odkriješ odlično knjigo, rojstnodnevna darila in opazovanje luninega mrka. Temu se nisem pripravljn odpovedati. Tudi jaz sem živ in ne zaslužim si še umreti. Prvič se zavem, da sistem, katerega del sem, ni pošten. A vsak sistem je mogoče pretentati. Tiho zlezem iz postelje in skozi okno, nato pa čim dlje stran.

Danes ne poslušam radijske oddaje, temveč glasno glasbo. Pijem, da utišam paranojo: „Našla te bosta, preveč se izpostavljaš, moraš izpolniti dolžnost!“ Nenehno sam sebi opravičujem svoj pobeg. Zagotavljam si, da je bolje, da svoje življenje zapravim sam zase, kot pa da ga položim njima v roke. Ničesar jima nisem dolžan.

Z vsako zgodbo, ki ji jo povem, bolje spoznavam tudi njo, njeno telo, njene navade, njen značaj in njen pogled na svet. Nasprotuje nesmrtnosti in vztraja, da so nekoč ljudje živeli smrtno. Pravi, da nam vsi mediji lažejo in da so zastarele internetne strani tiste, ki jim velja verjeti. Nikoli me popolnoma ne prepriča. „Pa začni revolucijo,“ ji rečem v šali. Ona mi odgovarja, popolnoma resno, da uporov noče, saj prehitro vodijo do nasilja in smrti. Ko jo poslušam, si mislim le, da jaz ne bi mogel dati življenja za idejo smrtnosti, prav tako kot ga nisem mogel dati za življenje nekoga drugega. Ne razumem njenega otožnega pogleda, ko ji to povem.

Zdi se, kot da se je vse zgodilo nenadoma. Noseča je in ekstatična, ko malo Lano prvič vidi na ultrazvoku. Mene ne navduši preveč. Zdi se mi le nekaj, kar bo potrebovalo njeno pozornost in jo odvracalo od mene.

Ko rojeva, skoraj umre in prvič se zavem, koliko mi pomeni in koliko je naredila zame.

Življenje spet najde prijetne, ustaljene tirnice. Denar imamo, stanovanje je urejeno, našel sem si službo, ona se mi še vedno ogromno posveča, sedaj pač skrbi še za Lano. A harmonija ne zdrži dolgo.

Nekega dne me v poštnem nabiralniku čaka priporočeno pismo iz Centra za darovanje. „Z obžalovanjem vas obveščamo, da zaradi okužbe z virusom HIV niste več primeren darovalec,“ mi sporočajo. Globoko vdihnem. Svoboden sem. Svojim staršem sedaj nisem več koristen in ne bosta me več iskala. Navdušeno poplesavam po stanovanju in moj nasmešek ne usahne niti, ko ona pride vsa objokana domov.

Med mojim pripovedovanjem le še bolj hlipa. Ko sem na vrsti, da prisluhnem, se mi zdi, kot da se je med nama pojavil zid. Tudi ona je okužena, vendar ji je oslabiljenje odpornosti že uničilo jetra. Sproti pozabljam njene besede. V spominu mi ostane le njen glas, ki se zlomi, ko reče: „Saj boš poskrbel zanjo, za najino Lano?“ Ne razumem je. Nočem je razumeti, ona pa ne mene. „Saj imava otroka,“ ji skušam dopovedati. „Primerna darovalka je in dovolj denarja imava, da si operacijo lahko privoščiva.“ O posegu noče slišati niti besede. „Lahko sva spet srečna,“ jo še poskušam podžgati.

Odvrne mi: „Srečna in večna ni eno in isto.“

Sonja Debevc, 3. č

„François, to je Lucien!“ je zaklical eden izmed paznikov, ko je skozi vrata celice porinil novega jetnika. François je bil zaprt že več mesecev, nenehno v gibanju; tapkal je z nogo ali pokal s členki na prstih. Njegov novi sojetnik Lucien je bil mirnejši, saj ni videl razloga za živčnost. Marsikaj je že videl, François pa je bil še mlad.

Nervozni François je le redko utihnil, Lucien pa je cele dneve presedel v tišini, s prekrizanimi nogami in z zaprtimi očmi. Narključnemu opazovalcu bi se zdelo, da želi v svoji glavi Françoisa utišati, vendar bi, če bi ga vprašali, Lucien znal natančno obnoviti sojetnikove monologe. François je govoril o svobodi, izmišljenih zgodbah, Bogu in revščini, ki je sijala iz njega že od njegovega prvega srečanja. To ni bila Lucienova prva zaporna kazen, zato je vedel, da nobena celica človeka ne shira tako. Nobene rešetke niso tako zlakotile oči in napravile nekoga tako zaščitniškega do svoje hrane.

Dan za dnem sta poleg Françoisovega nenehnega govorjenja poslušala tudi krike in vpitje iz drugih celic. Vsak dan so bili glasnejši, vsak dan so bili bližje. Nekega večera je Lucien nenadoma odprl oči, z roko zamahnil proti Françoisu, češ naj utihne, in uho prislonil k steni. „Vidva sta naslednja,“ je slišal, nato pa se je šepet spremenil v krik bolečine.

Naslednje jutro so ju namesto zajtrka v celici pričakali štirje pazniki. Oba sta vedela, da se radi norčujejo iz jetnikov. Če

so imeli dovolj orožja in številčno prednost, so se upali izživljati tudi nad najnevarnejšimi zločinci. Nista vedela, kaj ju čaka, ko so jima pomignili, naj vstaneta. Lucien se je prvi postavil na noge in želel je že ponuditi roko Françoisu, ko je njegovega sojetnika zadel udarec z bičem. Za trenutek je obležal, kmalu pa se je v strahu pred drugim udarcem postavil pokonci. Pazniki so ju postavili tako, da sta stala obrnjena stran drug od drugega, njuna hrbta pa sta se dotikala. Pristopil je prvi paznik in ju okoli pasu zvezal z vrvjo. Ob tem je Lucien oživel. Začel je brcati in kriliti z rokami. Njegov izpad je bil utišán z brco v trebuh, pazniki pa so ju zvezali še v zapestjih, komolcih, na prsih, kolenih in gležnjih. Pazniki so se sprva le nasmiñali, ob koncu pa so se že glasno režali. Ko se je zdelo, da smeh ponehuje, se je najdrznejši od njih z bodalom približal Lucienovemu obrazu. Nežno ga je opraskal, vendar dovolj močno, da je prikapljala kri. Lucien je hotel zamahniti proti njemu, a sta ga ustavila vrv in Françoisov krik bolečine. Lucien se je zavedel, da kakršenkoli prehter premik škoduje Françoisu, ki veliko bolečine ne bo prenesel. Bil je nemočen in to je še razplamtelo njegovo jezo. Hotel je že zarenčati na paznika, ko je zaslišal Françoisov pomirjujoč šepet: „Dihaj, počasi, globoko, samo dihaj.“

Kmalu se je počutil mirneje. Morda je pomagalo, da so se ju pazniki naveličali in ju pustili sama. Še nekaj časa sta le stala, ne vedoč, koliko sta njuni telesi še zmožni prenesti. Lucien je začel čutiti, kako je nanj pritiskala vedno večja teža, in vedel je, da Françoisu zmanjkuje moči. „Leziva,“ je predlagal. Vrgel se je na bok, desno roko pa iztegnil tako, da se je nanjo ujel. Počasi je roko umaknil sebi za hrbet in legel na tla še s preostankom trupa. Tako sta ležala in celo malo zadremala, ko ju je predramil

smeh paznikov. Prinesli so jima kosilo in imeli so vsaj toliko usmiljenja, da so jima ga odložili blizu glav. Namesto da bi kot ponavadi odšli, so se naslajali in se muzali, ko sta poskušala jesti. Lucien se je zvalil na trebuh in se poskušal opreti na eno roko, da bi z drugo lahko jedel. Ni bil pripravljen izgubiti toliko ponosa, da bi jedel kakor pes. Ni našel načina, kako bi to dosegel, ne da bi s tem mučil François, zato se je poslovil od polnega krožnika. Prevalil ju je tako, da sta ležala na boku, h kosilu pa je bil zdaj z obrazom obrnjen François. On je doživel že dovolj stradanja, da ga ponos ni ustavil. Krožnik je naglo izpraznil, čeprav je potem še več ur tožil o bolečem trebuhu. Ko se je najedel, se je namreč vrnil k svojim običajnim monologom, ki jih tisti dan še ni bilo na spregled. Pazniki so se spomnili, da jih čakajo pomembnejša opravila, in so ju pustili pri miru.

François je tokrat prvič spregovoril o svoji družini. Govoril je počasneje kot navadno, kakor bi končno našel temo, ki mu resnično nekaj pomeni. Govoril je o mami, ki je ob času kosila vedno našla kako nujno gospodinjsko opravilo, da bi se hrana delila na manj delov. O očetu, ki je oboževal zgodbe in jih je sprejemal v zameno za prenočišče. O bratu, ki je nenehno pel s tistim nežnim, otroškim glasom, tudi kadar je moral delati. Françoisu je zmanjkalo besed. Toda v celici ni bilo niti trenutka tišine. Lucien je začel peti. Njegov glas je bil globok in raskav, pel pa je tiho, kot bi sporočal, da je njegova pesem namenjena le Françoisu. Lucien je pel, dokler ni začutil, da se je François popolnoma sprostil. „Pobegniva,“ je zašepetal, vendar ni dobil odgovora. Njegov sojetnik je že spal.

Luciena je prebudila nenadna bolečina v roki. Ni trajalo dolgo, da se je zavedel, kje je in kaj se dogaja. Ponovil je besede prej-

šnjega večera, v odgovor pa je dobil: „Kako?“ Splazila sta se do stene in našla mesto, kjer kamen od stalne vlage še ni bil popolnoma zlizan. Eno od vrvi okoli zapestij sta začela drgniti po njem. Kmalu sta opazila prve rezultate svojega truda, vendar sta porabila dobršen del dneva, da jima je vrv padla z zapestij. Pazniki so jima prinesli večerjo in imela sta srečo, da se je že mračilo in niso opazili njunega poskusa pobega. Takoj ko so odšli, sta začela odvezovati vozle. Niso bili preveč trdno zvezani in vsakega sta razvezala hitreje, čeprav se je medtem že dodobra stemnilo. Šele ko sta bila ločena, sta se zavedela, kako ju vse boli. Lucien se je poskušal pretegniti, François pa je naredil nekaj korakov po celici in pri tem stopil v krožnik z večerjo. Čeprav tega ni storil nalašč, je bilo to točno to, kar sta potrebovala. Hrup je priklical paznika, ki je pritekel do celice, jo odklenil in vstopil. Ni imel časa poklicati okrepitev, saj ga je Lucien že podrl na tla. Planila sta iz celice in Lucienov dobri spomin ju je odvedel iz zapora.

Znašla sta se sredi mesta, ki se Françoisu ni še nikoli zdelo tako veliko, niti ko ga je kot otrok prvič obiskal. Nista imela časa, da bi se razgledovala, kajti pazniki niso bili daleč. Naglo sta se odpravila proti mestnemu obzidju. Mestna vrata so bila čez noč vedno zapahnjena in nocoj ni bilo nič drugače. Obstajal pa je lažji način, kako priti iz mesta. Po hišah se je dalo z malo napora plezati, zato sta se povzpela na streho tiste, ki je stala najbližje zidu. Bila sta dovolj visoko, vendar ju je od zidu ločeval še drzen skok. Lucien se ni obotavljal. Zaupal je svojim sposobnostim in spretno pristal na vrhu zidu. François ni bil tako prepričan. Luciena je nagon po preživetju pregovarjal, naj šibki člen pusti za sabo, vendar je bil kot okamnel. Sčasoma se je François le opogumil in skočil. Njegov pristanek ni bil niti malo podoben Lu-

cienovem. Vrglo ga je iz ravnotežja in padel je čez zid. Lucien je hitro skočil za njim, da bi preveril, ali je poškodovan. „Le nekaj prask je,“ je zatrjeval François in Lucien se je moral vdati, ko ga je François opomnil, da biti zunaj mesta še ne pomeni biti zunaj nevarnosti. Hodila sta proti majhnim kočam, ki so pripadale ljudem, preravnim za mesto ali za kmetijo. Ena med njimi je bila napol podrta in upala sta, da je tudi prazna. Sreča jima je bila naklonjena. Ko jo je Lucien dodobra preiskal, sta se končno lahko sprostila. Vsaj za Françoisa je to veljalo. Fant se je zavlekel v kot in v nekaj trenutkih zaspal. Bil je zvit v klobčič, kar je Lucienu dalo občutek, da ga zebe. Vedel je, da ne smeta kuriti, saj bi dim pritegnil pozornost, zato je kočo pregledal in našel nekaj starih oblačil, ki jih je razgrnil čezenj.

Sebe je prepričal, da še ni zaspan, in se odpravil ven. Ko je po več poskusih uspel trdno zapreti vrata, se je splazil do najbližje kočice. Pomislil je, da imajo zagotovo vsaj malo hrane, zato je zlezal noter skozi okno, ki se ga ni dalo zapreti. Znašel se je v spalnem prostoru vsaj štirih otrok, negotov, ali je odsotnost odraslih dobra stvar ali ne. Začel je stikati naokrog, a je bil prisiljen oditi praznih rok, ko so ob sončnem vzhodu začeli zbujati otroci. Sprijazniti se je moral z dejstvom, da bo po hrano treba v mesto. Šel je že mimo kočice, kjer je spal François, da bi preveril, ali so vrata še vedno zaprta, ko si je začel ogledovati samega sebe. Obleke oziroma cunje, ki jih je imel na sebi, so ga izdajale za zapornika. Vrnil se je v kočico in poiskal bolj nevpadljiva oblačila.

Odpravil se je proti mestu. Tokrat so bila mestna vrata odprta, čeprav zastražena, vendar stražarjev običajni reveži niso zanimali. Lucien je odšel do tržnice, kjer so trgovci šele postavljali svoje stojnice. Počakal je na pravo priložnost in udaril, ko so bili

prezaposleni, da bi ga opazili. Njegov plen sta bila štruca kruha in kos mesa, izmaknil pa je tudi neko verižico, ki jo bo drugič lahko prodal. Pohitel je nazaj, čeprav ga je zelo mikala ideja, da bi hrano imel le zase.

Medtem se je v koči François prebudil. Ni se mogel prepričati, da ne sanja več. Bil je svoboden. Po več mesecih je dihal svež zrak in bil je srečen. To srečo sta kalili le dve skrbi: praznina v njegovem želodcu in nenadno izginotje Luciena. Françoisu so notranji glasovi prigovarjali, da ga je sojetnik pustil samega, saj od njega ni imel nikakršne koristi. Edino, kar jim je lahko odgovarjal, je bilo, da je imel Lucien prej že toliko boljših priložnosti, da bi se ga znebil, in ni imelo smisla, da bi čakal tako dolgo in tvegalo več.

Françoisove dvome je presekalo nežno trkanje po vratih. Ko so se odprla, je skozi najprej pogledala štruca kruha, zatem šele Lucien. François si je vidno oddahnil, nato pa se začel smejati. Sprva previdno in potih, kot da bi bili pazniki le nekaj korakov stran, nato pa vedno glasneje in glasneje. Lucienova roka čez njegova usta ga je utišala, vendar je bilo njegovo srečo moč videti tudi v njegovih očeh.

Najedla sta se in ko je François odvrnil pogled od hrane, je videl Luciena, ki je končno zaspal. François je spominjal na njegovega očeta, ki je po dnevu napornega dela zaspal kar za mizo. Ni vedel, kateri letni čas je, vedel pa je, da je na njihovi kmetiji vedno dovolj dela. Zidovi zapora ga niso več zadrževali, torej ni imel več izgovora, da ne prispeva svojega deleža dela. Odpravil se je proti vzhodu, saj se je spomnil očeta, ki mu je vedno govoril: „Hodi proti zahodu in zaletel se boš v mestne zidove.“ Bilo je okoli poldneva, ko so skromne kočice počasi izginjale, nadome-

ščale pa so jih majhne kmetije. Vse so bile videti enake, vendar je François prepoznal pravo in pospešil korak.

Iztegnil je roko in se dotaknil lesene zgradbe. Ni vstopil, temveč je stekel do polja, kjer je po skoraj pol leta spet zagledal svojo družino. Pomislil je, da se niso niti malo spremenili, ko pa je stopil bližje, je videl, kako se moti. Na njihovih obrazih so bili nasmehi, nekaj, kar so običajno prihranili le za posebne priložnosti. Tudi bratovo petje je bilo vedrejše in glasnejše kot prej, njegov glas pa odrasel in globlji. Končno so ga opazili in za trenutek odložili delo. Njihove nasmeške je nadomestil izraz presenečenja. François je pričakoval, da ga bodo stisnili v objem, vendar so bili videti bolj prestrašeni kot karkoli drugega. „Je to res? Ali sanjam?“ je spraševala mama. Nihče ji ni odgovoril, oče pa je s tal pobral vile in jih uperil v Françoisa. Ta se je opotekel nazaj in solze so mu začele polniti oči.

„Zadnje pol leta smo imeli boljšo letino kot kadarkoli prej. Prvič imamo dejansko zalogo za zimo. Ne stradamo več,“ mu je rekel brat. François je začutil, kaj mu želi povedati. Vseeno so bili njegova družina in ni mogel kar oditi. „Potem vam ne bo težko, če ostanem na večerji,“ je vztrajal. Ni dobil nikakršnega odgovora. Vsi so se vrnili k delu in pridružil se jim je. Sredi popoldneva se je mama vrnila v hišo, da bi pripravila večerjo. Ko se je zmračilo, so se ji pridružili še ostali. Jedli so polento, skleda ni bila napolnjena do polovice, temveč do vrha, za mizo pa je sedla tudi mama.

Po večerji se je François vzel po stopnicah navzgor na podstrežje do svoje slamnjače. Ležala je zraven bratove v kotu z najmanj luknjami v strehi. Še vedno je bila tam, edina stvar, ki se ni spremenila. Ni še zaspal, ko je zaslišal brata, ki je svojo slamnjačo

odmikal proč. „Ni res, saj veš, da ni res,“ je zašepetal François. Začelo je deževati. „Samo neumna zgodba je,“ je nadaljeval. Brat mu je že skoraj verjel, ko je skozi luknje v lesu prostor razsvetlil blisk strele. Sledil je nevarno močan grom in François se je ozrl skozi eno izmed špranj ter videl, da gori njihov hlev. „Ne prepričuj me, hudič!“ je zavpil njegov brat, François pa je stekel ven in zbežal.

Ni vedel, kam gre, in v tistem trenutku mu je bilo vseeno. Priklical je nevihto nad svojo družino, uničil njihov hlev. Edina razlaga za to je bila, da je čarovnik. Mestni sodniki so torej imeli prav, ko so ga pred pol leta odpeljali in zaprli. Bil je grožnja, nevarnost in bil je tako neumen, da se je vrnil domov. Mora se vrniti v zapor in na sojenju priznati krivdo. Ko je prišel do teh sklepov, se je nebo hitro pomirilo in dež je prenehal. Odpravil se je proti mestu in šele ko je že hodil med razpadajočimi kočami, se je spomnil na Luciena.

Lucien ni nikoli dolgo spal in po le nekaj urah se je predramil. Pričakoval je, da bo našel Françoisa kje v koči, čeprav so mu izkušnje prigovarjale, da je fant že pobegnil. Ko je pretaknil celo kočo in ga ni našel, je bil močno razočaran. Ne bi ga smelo tako presenetiti, da je François odšel. Nekje blizu je imel družino in edino smiselno je bilo, da se bo vrnil k njej. Lucien je bil jezen sam nase. Ga še ni izučilo, da je edini človek, na kogar lahko računa, on sam? Ne bi mu smel tako hitro zaupati. François ga je izdal, kar je pomenilo, da lahko izda tudi njegovo skrivališče. Koča ni bila več varna. Pobral je, kar je še našel uporabnega. Odšel je s torbo, v kateri je nosil rezervna oblačila, ukradeno verižico in prazno čutaro za vodo.

Spet se je napotil proti mestu. Bil je sredi popoldneva, zato je bila mestna tržnica polnejša in v gneči je bilo lažje neopaženo

krasti. Lucien je izmaknil nekaj kruha in jabolko, ko pa je hotel seči po še enem, se je spomnil, da ne krade več za dva. Hitro se je izmuznil v stransko uličico in se najedel, nato pa se je vrnil na tržnico, da bi prodal veržico. Pazil je seveda, da je ni ponujal trgovcu, kateremu jo je izmaknil. S tistimi nekaj zasluženimi kovanci se je odpravil v krčmo, kjer so njemu podobni popivali, kockali in kartali. Prisedel je k naivnemu začetniku, ki je imel pred sabo dve kocki. Vprašal ga je, kako se ima, ne iz zanimanja, temveč kot namig, da bo igral z njim. Zaupal je v svoje sposobnosti in segel po kockah. Bili sta koščeni in veliki, luknje pa so bile globoko zvrtnane. To je Luciena navdajalo s samozavestjo. Lahko je otipal številke in samozavestno vzdihnil: „Sedem!“ Navidezno je kocki še malo premešal in ju nežno zakotalil po mizi. Lastnik kock kar ni mogel verjeti svojim očem, ko sta se ustavili na vsoti sedmih pik. Hotel je Lucienu že podati kovanec, ko ga je ta ustavil. „Če še enkrat zmagam, mi daste kovanec in vaše kocke, sicer jaz dam dva kovanca vam,“ je postavil pogoj. Tokrat je napovedal: „Tri!“ Na mizo je zakotalil eno dvojko in eno enico. Nasprotnik je le jezno vstal od mize, Lucienu pa vrgel še kovanec. Lucien si je naročil pivo, kocki odložil na mizo in čakal na naslednjega izzivalca. Leseni vrček piva je hitro izpraznil, svojim nasprotnikom pa ni dovolil, da bi kocke stresali kjerkoli drugje kot v vrčku. Tako je nabral kar nekaj kovancev, ni pa si dovolil, da bi bil požrešen. Za eno noč si je najel posteljo, kar ga je stalo kar dobršnega dela zaslužka. Če že ima posteljo, jo lahko vsaj dodobra izkoristi, si je mislil, zato je celo noč preležal, zatopljen v svoje misli. Prenočevanje v gostiščih, kraja, priložnostna dela in igre na srečo so bili njegova stalnica, preden so ga zaprli, in čas je že bil, da se vrne na stara pota.

Zjutraj se je odpravil na tržnico po nekaj hrane, a jo je tokrat kupil s skorajda pošteno prisluženim denarjem. Razgledoval se je po obrtniških delavnicah in spraševal, ali iščejo pomočnike. Ravno je stopil iz čevljarske delavnice, ko je zagledal Françoisa, kako odločno nekam koraka. Sledil mu je in ga prijel za ramo, da bi ga ustavil. „Pusti me pri miru, nevaren sem,“ je zasikal, preden je prepoznal Luciena. „Nazaj v zapor grem. Priznal bom, da sem kriv.“

„Kriv česa?“ je vprašal Lucien. „Čarovništva,“ je zamrmral François s pogledom, uprtim v tla. Hotel je oditi in ga pustiti za sabo, vendar je Lucien hodil za njim. Tišino je čez nekaj časa prekinil François. „Zate me sploh ne zanima, česa so te obtožili. Samo povej mi, ali si kriv ali ne.“ Lucien je gledal naravnost predse, ko je odgovoril: „Kriv.“ Hodila sta dalj časa, kot bi morala trajati pot do zapora, vendar François sploh ni opazil. Prepustil je Lucienu, da ju je vodil, on pa je delal kroge po številnih uličicah mesta.

Začelo se je mračiti in ustavila sta se. François se je zavedel, da je bil namenjen v zapor. Lucien ga je komaj pregovoril, da lahko počaka do jutra. Zavlekla sta se v neko stransko uličico in sedla, s hrbti naslonjena ob zid. Čeprav je bil izčrpan, François ni mogel spati. Lotil se je svojega hitrega, nervoznega pripovedovanja. Lucienu je razložil, da je obiskal svojo družino, da jim gre bolje brez njega in kako jim je zakuril hlev. Pričakoval je, da bo nekje sredi njegove pripovedi Lucien odšel ali se vsaj odmaknil, kot da François prenaša kugo. Toda Lucien je nepremično sedel ob njem in zdrznil se je šele, ko je François zavpil: „Ali ne razumeš? Nevaren sem, prekleto, lahko te ubijem!“

„Ne verjamem v čarovnice,“ mu je mirno odvrnil Lucien. „Seveda gre tvoji družini bolje, če pa je to leto padal dež točno tak-

rat, ko ga polja potrebujejo. Udarec strele v hlev je bilo pač nesrečno naključje.“ Lucien v resnici ni bil popolnoma prepričan, da čarovniki niso resnični, toda tudi če bi bili, François ne bi bil eden izmed njih. Če pa se kadarkoli izkaže nasprotno, bo vsaj lahko preklinjal svojo preveliko zaupljivost. François je bil videti razdvojen. Želel je verjeti Lucienu, toda spomnil se je svoje družine, ljudi, ki so ga poznali bolje kot kdorkoli, in oni so trdili, da je čarovnik. Izčrpanost je končno dohitela Françoisa, kmalu pa še Luciena.

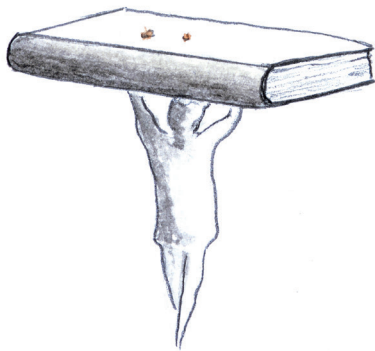
Ujeli so ju. Lastnik hiše, ob kateri sta spala, ju je prijavil, pazniki pa so ju prepoznali kot ubežnika. Tokrat so bili previdnejši. Niso ju zvezali z vrvjo niti ju niso zvezali skupaj. Vsakemu so eno zapestje in gleženj z verigo priklenili na steno. Nista imela več možnosti za pobeg, dali pa so jima jasno vedeti, da jima bodo v treh dneh javno sodili. Vrnila sta se v rutino: François je govoril, Lucien pa poslušal. Na predvečer njune obsodbe so jima prinesli skorajda razkošno večerjo in po tem je François utihnil, Lucien pa je spregovoril le: „Pusti, da mi sodijo prvemu.“

Zjutraj so ju pazniki odklenili s stene in jima roke zvezali za hrbtno. Odvedli so ju na mestni trg, kjer je med množico gledalcev stal improviziran lesen oder. Pazniki so nanj že hoteli zveliči Françoisa, ko je Lucien prosil, da bi bil najprej na vrsti on. Tako so ga odpeljali pred sodnika in ju pospremili z nekaj brcami. Na odru je bilo tudi več mučilnih priprav, a niso bile potrebne. Lucien je na vsako obdolžitev odgovarjal pritrdilno. Ko je sodniku zmanjkalo vprašanj, se je Lucien odkašljal in zaklical: „Pod odrom na obsodbo čaka še en mož. Ne izprašujte ga, kajti nedolžen je. Vsakršno kaznivo dejanje, ki ga je morda storil, je storil nezavedno in popolnoma pod mojim vplivom. Obtožen je čarov-

ništva, toda edini čarovnik daleč naokrog sem jaz!“ Pazniki so takrat Françoisu razvezali roke in v množici, ki je obdajala oder, je zagledal svojo družino. Videl jih je v novi luči in v njih prepoznal vraževerne strahopetce. Sedaj bi ga bili morda pripravljene vzeti nazaj, on pa ni bil več prepričan, ali bi njihovi hiši še kdaj lahko rekel dom.

Sodnik je že povedal obsodbo: „Lucien Bonhomme, zaradi hladnokrvnega umora in čarovništva te pošiljam na zaslužene vislice!“ Množica okoli odra je glasno podprla to odločitev in zasedla prostor z dobrim razgledom na vešala, ki so stala zunaj mestnega obzidja. Pazniki so obkolili Luciena in se napotili proti vislicam. Tistih nekaj ljudi, ki so še ostali v mestu, je spremljalo njegovo pot z metanjem gnile zelenjave in kamnov. François ni vedel, ali je Lucienova smrt nekaj, kar želi videti, toda zdelo se mu je, da bivšemu sojetniku dolguje najmanj to, zato jim je sledil.

Prišli so do vislic in Lucien se je pričel razgledovati po množici. Opazil je ženo tistega, ki ga je umoril, in bil je skorajda vesel, da bo pravici zadoščeno. Iskal je še kakšen znan obraz, čeprav je vedel, da nima nikakršne družine ali prijateljev, ki bi se prišli posloviti. Občinstvo je postajalo nestrpno in zvekli so ga na oder. Šele takrat je opazil Françoisa. Spogledala sta se in François je skušal pokazati svojo hvaležnost med solzami, ki so mu polzele po licih. Lucien je sprejel vrv okoli svojega vratu vedoč, da ga bo vsaj nekdo pogrešal.

6

**Pesmi v prozi,
parabole in
črtice**

Sneg in cigarete

Ana Humerca Šolar, 2. f

Leto je okrog od tistega sneženega novembrskega popoldneva, ko sva se dobila v kavarni. Ko hodim po ulici, vse podoživljam. Tvoj nasmeh, sneg na tvojih rjavih laseh, napol zaprta jakna in pod njo bel pulover. Spominjam se, kako si me poklical in sem se obrnila, ti pa si mi nad glavo pridržal dežnik. Rdeč. Rdeča je lepa barva.

„Zakaj nikoli nimaš dežnika?“ me okaraš. „Prehladila se boš.“ Zavijeva v kavarno. Usedeva se noter, saj vem, da ti ni všeč, kadar kadim. V kavarni ostaneva nekaj ur, ki prijetno tečejo. Oba veva, da nimava časa. Vsak ima svoje obveznosti, a v tem primeru niso pomembne. Nikoli niso bile manj pomembne. Ko pride čas za odhod, se s težavo posloviva.

Kdo bi si mislil, da se bom leto kasneje tu sprehajala sama in razmišljala o tvojih besedah, objemih, poljubih. Danes mi ustnice greje le cigareta. Usedem se v tisto kavarno. Spet začne snežiti, tišina je popolna. Po ulici se sprehajajo ljudje v sivem, jaz pa iščem rdeč dežnik, čeprav vem, da ga ne bo.

Potem se pojavi za mano in prisede. Zajame me toplina in neizmerno veselje, ki ga čutim vsakič, ko se srečava. Brez pripomb me gleda, kako kadim, nato pa mi vzame cigareto in me poljubi.

„Kaj boste?“ me vpraša. Zmedena sem, ničesar ne odgovorim. „Kaj boste?“ glasneje vpraša. V tistem trenutku ugotovim, da je to natak. Naročim čaj in ko se napoti v notranjost kavarne, se obrnem nazaj k njemu, vendar ga ni več. Nikoli ga ni bilo, bil je le privid, spomin na tisto sneženo novembrsko popoldne, od katerega bo zdaj že eno leto. Veselje in toplina, ki sem ju čutila, se razblinita v zrak kot dim cigarete, ki sem jo pravkar pokadila do konca ...

ilustracija: Manca Jenko, 3. h

Ovca se celo življenje boji volka ...

Ajda Markič, 4. a

Zrak je valovil v vročini. Ovce so se počasi premikale po uveli travi. Njihov travnik je bil tako velik, da je bil na videz neskončen. Ograje se ni videlo. Malo stran je v senci velikega drevesa ležal pastir. Tudi ovcam je bilo vroče, a v senco niso smele. Tega so se držale.

Končno se je večer dovolj približal, da je pastir vstal. Ovco vodnico, ki ji je z usnjenega pasu okoli vratu visel velik zvonec, je prijel za pas in jo potegnil za sabo. Ostale so ji sledile. Dolgo so hodili čez travnik, da so zagledali gozd. Jagenjček, nevajen vročine, je nemudoma zdrvel proti senci.

„Proč!“ je zaklical pastir in zamahnil s palico. „Mar ne veš, da sta v gozdu volk in medved?“

Jagenjček se je prestrašeno skrtil nazaj v čredo. Nadaljevali so svojo pot in starejše ovce niso niti pogledale temnega gozda, temveč so sledile pastirju in vodnici ob gozdni meji.

Prišli so do reke, čez katero je stal ozek most. Isti jagenjček je zdirjal do vode. Začel je piti, toda kmalu se je ustavil, ko je videl ogorčene poglede iz črede. Nekoliko poklapano se jim je pridružil. Ovce so skupaj zdirjale čez mostiček. Toliko jih je bilo, da je ena padla dol in voda jo je v trenutku odnesla.

„Poglejte!“ je zaklical pastir. „To se zgodi, če pijete!“

Reko so hitro pustili za seboj. Njihova pot se je nadaljevala brez nevarnosti in sonce je šlo vedno niže.

... in na koncu jo poje pastir

Ajda Markič, 4. a

Končno je pastir čredo pripeljal do koč. Spustil vodnico, da je stekla v ogrado. Ostale so ji sledile. Pastir je šel v koč, toda kmalu se je vrnil. Vzel je eno izmed njih in jo odpeljal. Ostale so žalostno zrle za njo.

To se je zgodilo včasih. Njihov pastir, njihov gospodar, heroj, varuh, je eno odpeljal in nikoli se ni vrnila. Toda ovce so bile prepričane, da je ta zdaj na boljšem. Da, žalostno so zrle za njo. Želele so si, da bi odpeljal njih.

Tam

Vili Grdič, 3. b

„O dobri mož, povejte mi, kje bom lahko srečen?“

„Tam.“

„Kje se bom kadar koli lahko znebil bremena, ki ga vsak dan nosim s seboj?“

„Tam.“

„Kje bom sploh lahko začutil svobodo, ki jo že dolgo iščem?“

„Tam.“

„Ampak kje je ta sveti kraj, ki odreši vsakogar?“

„Tam, kjer luč ugasne zaradi rož, ki prekrivajo spomine.“

Stava

Tina Sgerm, 1. d

„Moje ideje so boljše,“ si je mislil. Ure, dneve, tedne, mesece, leta in življenje je posvetil idejam domišljije. Proti objemu sveta in brezmejnega je stavil, da usoda ni boljša.

Bilo je, ko je prečkal cesto v noči, izgubljeni v hrupu. Stisnilo ga je pri srcu in oči so se mu zarosile. Z glavo, obrnjeno proti bližajočim se lučem, je zašepetal v lahkem smehljaju: „Zmagam ...“

Zdaj je plaval v drugih oblakih.

Prestop

Natan Vovk, 2. a

Ko sem stal na robu sveta, je vame zapihal mrzel veter. S svojimi izsušenimi rokami sem podrgnil po nadlaktih in se poskušal pogreti. Za mano je bila le bela, izravnana dežela. Brez kakršnihkoli odtenkov barve, tla so bila popolnoma identična nebu, nemogoče je bilo določiti točno mejo, kjer se eno konča in drugo začne. Na drugi strani se je raztezal horizont, meja, kjer se belo nebo stika z morjem, ki je najčistejše oblike črne. S prsti sem stal na robu, tla pred mano so bila črna, za mano sama belina.

V črnini sem poiskal svoj odsev. Videl sem svoje bele lase. Moje oči in kos blaga, v katerega sem bil zavit, so bili edino daleč naokoli, mogoče edine stvari na tem svetu, ki so imele kakršenkoli odtenek barve. Oči, včasih temno rjave, so zbledele, kos blaga je bil obarvan z milim odtenkom sive, komaj ločljivim od beline, ki me je obdajala.

Z nogo sem se poskušal dotakniti črnine. Moj prst se je pogreznil v hladno in gosto tekočino, nastal je val, ki je odmeval od mojega prsta v neskončnost. V črnem morju so se zasvetile bele pike, podobne zvezdam. Spet sem začutil ledeni hlad vetra, izpustil sem kos blaga, ki se je takoj ob stiku s tlemi spremenil v prah, še zadnjič sem se razgledal po belini, poslednji spomin. Nato sem stopil v črnino.

Potonem na dno, a črna želatinasta tekočina me kmalu sama potisne navzgor. Bele iskre se začnejo premikati proti meni in zapolnijo moji zenici. Zaslepi me svetloba in vsa preostala barva

odteče v črno morje. Pred očmi sem videl star filmski trak, ki se je vrtel pred mojim pogledom in se topil.

Nato sem spet odprl oči, iz njih je prihajala bela svetloba. Takrat sem vse videl popolnoma jasno.

Ples po robu*

Lia Sara Likar, 1. c

ilustracija: Neža Sodnik, 3. a

Odločitve. Pravilne ali napačne. Odločitve, ki jih sprejmeš v delčku sekunde, nekaterih pa ne moreš sprejeti tudi po več letih. Življenjsko pomembne ali pa ne. Odločitve so ti. Izoblikujejo te kot osebo, so tvoja osebnost. Mene so zaznamovale do konca življenja.

Zadnji krožnik je priletel ob steno, kosi so s treskom padli na tla med ostale črepinje. Tla so prekrili keramični kosi. Zakopala sem obraz v roke, solze so se počasi ulile po licih. Naslonila sem se ob steno in počasi zdrsnila na tla. V glavi mi je razbijalo, bolečina je postajala neznosna. Rokavi belega puloverja so postajali rdeči. Nisem vedela, kako je lahko prišlo tako daleč. A sprejela sem odločitev, zato sem zdaj trpela posledice. Sveže rane so prekrile že mnogo starih brazgotin.

Začelo se je pri 15 letih, ko sem začela resno plesati balet. Tekmovanja so zapolnjevala moje vikende, prosti čas je izginjal. Balet je bil moja strast že od malih nog, ko sem pri štirih letih prvič stopila v studio. Prva leta je šlo bolj za zabavo, nato pa je postalo resno in vsakič znova sem se morala dokazovati. V šoli so od mene pričakovali odlične ocene in na baletu sem morala blesteti. Če sem le za trenutek popustila, sem doživela neodobravanje. Tako sem sprejela pomembno odločitev, ki je zaznamovala moje življenje vse do danes. Vsakemu neuspehu je sledila majhna zarez na zapestju. Nihče ni opazil. Skrila sem jih z zapestnicami ali pa s puloverji z dolgimi rokavi. Bilo jih je malo, z leti pa so postajale globlje; hkrati so bile v opomin, kaj se zgodi, če nisem popolna. Moje življenje se je spremenilo v pravo moro. Stres, pritiski, tema. Na koncu je bila samo še tema. Ob zaključku srednje šole in vpisu na akademijo sem mislila, da bo bolje. Nič več tekmovalj, ocenjevanja. A ni bilo. Zabredla sem pregloboko. Poti

do rešitve ni bilo več, nehala sem se boriti. Na zunaj sem ostala enaka: vesela, prijazna in ambiciozna. Moja notranjost pa je bila prazna. Postala sem lupina.

Pet let. Zdaj sedim na tleh. Sama. Okrog mene je zmešnjava. Trenutno stanje odraža moje počutje. Z leti se je vse še poslabšalo. Za prekrivanje brazgotin sem uporabljala vse mogoče kreme, pudre, oblačila in nakit. Včasih je kdo kaj posumil, a hitro odnehal. Ples je ostal edina luč, zaradi katere sem vztrajala.

In kaj mi ostane zdaj? Strgane kolenske vezi. Mogoče nikoli več ne bom plesala. Ves teden hodim le gledat, kako se drugi zabavajo in uživajo. Sedela sem ob ogledalih ali pa v zadnjih vrstah gledališča. V trenutku, ko sem narobe pristala, je bilo moje kariere konec. Sanje so splavale po vodi, vse, za kar sem delala vse življenje, je izginilo.

Nebo se je stemnilo, osvetljuje me lunina svetloba. Ozrem se po stanovanju in vem, kaj moram narediti. Roke omahnejo ob telo. Začnem tipati po tleh, dokler ne zatipam ostre črepinje. Po prstu mi spolzi curek tople tekočine. Kri. Prst prislonim k ustnicam in tok se ustavi. Moje zadnje dejanje. Ali je vredno? Ali sem pripravljena pustiti vse za sabo? Da. To je to. Dvignem glavo. Globok vdih. V ušesih slišim nežno melodijo. Zaprem oči. Vidim sebe, kako se premikam po odru. Gibi so mehki in nežni, še zadnji ples. Oklenem se bele keramike in potegnem po zapestju. Še enkrat, ponovno. Postopek ponovim na obeh rokah, dokler pred očmi ni samo še črnina. Tema je začetek in konec.

* Avtorica je za zgodbo prejela priznanje na literarnem natečaju Korenine moje bolečine.

Ne šteje več dni, ljubezen

Maruša Lučič Bolka, 1. b

Ne štejem več dni, odkar sem ujeta. Hišnega praga nisem sposobna prestopiti. Nimam poguma za to. Ne glede na to, koliko sob pregledam, drugih vrat, ki bi vodila ven, ne najdem. Edino, s čimer se zamotim v tej stari hiši, je tiho zalezovanje Aarona. On mi krajša neskončnost. Dokler ostajam skrita, me ne vidi. Včasih me zaradi neprevidnosti sliši, ampak zvoke raje pripiše vetru. Stara hiša diha, si pravi.

Včasih pripelje k sebi prijatelje. Zdijo se mi tuji in hladni; mislim, da tudi Aaronu. Ob večernih urah jih preklinja tako strastno, da se prestrašim tona, s katerim izreka zle misli. Skrbi me zanj. Tako sam je. Ko misli, da ga nihče ne sliši, tiho zajoka. Želim ga potolažiti, a si ne upam blizu. Srce mi poka, ko kdaj pa kdaj v kopalnici pusti potočke krvi, ki se mu jih ne da umiti. Ne morem drugače, kot da se sprašujem, zakaj pusti, da si ga njegovi obiskovalci privoščijo. Kot da jim je mar zanj.

Včasih pusti igle ležati naokoli. Nikogar nima. Njegovi pravi prijatelji ne prihajajo več. Ne tisti, ki jih pusti v hišo, da si vzamejo, karkoli si poželijo. Zmedena sem. Zakaj to počne?

Danes spi. Njegove oči so sicer malenkost odprte, a sem prepričana, da trdno spi, saj je končno enkrat miren. Le ko sanja, se umiri. Ubogo bitje. Skozi priprte oči vidim morsko modro barvo, ki sije iz krvavo rdečih beločnic. Roko narahlo položim na njegovo lice. Aaron trzne, vendar se ne prebudi. Topel dih čutim na svojem obrazu, ko se mu približam. Kako je lahko nekdo tako

topel intako zamrznjen v srcu? Kaj je svet storil temu otroku, da se skriva za zidovi stare hiše? Želim si ostati tu, ob njem, in ga vprašati, a vem, da moram oditi. Sonce vzhaja. Kmalu ti pomagam, ljubezen.

Dopoldne je. V hiši je več ljudi, a nihče ni živ. Vsi so pomrli, še preden so lahko živeli. Preveč duš, ki potrebujejo pomoč, in med njimi je Aaron. Kako naj mu povem, da mu stojim ob strani? Bojim se, da bi ga iskrenost le prestrašila. Obiskovalcev je vedno manj, a stara hiša se vedno bolj polni. Koliko časa lahko ostane sam s svojo bolečino?

Spet je večer. Je čudno, da se mi to zdi smešno? Vsak dan je enak. Jutro, zatem poldne, nato popoldne, potem pa pride večer. Včasih obratno. Kakor se odločim. Aaron je v kopalnici. Stara hiša se mu smeje zaradi slepote in naivnosti. Ne opazi krvi v banji za njim. Le tisto, ki je v koritu, pa še to le, ker pripada njemu. Jaz v kuhinji čistim za njegovimi obiskovalci in prijatelji. Tudi njim pokažem, kaj lahko postorijo. Čeprav nas je več, v stari hiši še vedno odmeva kruta tišina, ki ubija glasneje kot revolver.

Aaron zaspi na tleh kopalnice. Spečega odnesemo v posteljo. Skrbno ga pokrijemo. Njegove oči so odprte, a v njih ni začudenosti. V njih ni ne strahu ne veselja. Niti groze. Pograšam jo. Grozo. Pove ti, da se imaš česa bati. Da nečesa nočeš. Njegove oči pa odsevajo le čisto žalost z melanholičnimi solzami. Z ustnicami jih obrišem. Zašepetam mu, da bo vse v redu. Da bo vsega konec. Da je vsega konec.

Jutro je. Katero, ne vem točno. Ne štejem jih več. Še vedno sem ujeta. A nisem več čisto sama. Tudi vrat, ki sem jih iskala, ne iščem več. Našla sem jih in jih uporabila. A niso bila prava. Aaron mi stoji ob strani, ko opazujeva policijske luči pred staro hišo.

Za nama so prijatelji in obiskovalci. Niso se zahvalili za darilo, ki sem jim ga podarila. Trudim se razumeti, zakaj. Pravijo, da želi-jo šteti dneve. Tudi Aaron tako trdi. A sedaj jih ne več. Dnevi jim niso več šteti. Niihova trupla so urejena v kleti, kamor sem jih spravila. Aaronovo je še vedno v postelji, kamor smo ga položili. Prepričana sem, da jih bodo moške v modrem z lahkoto našli. Le mojega ne. Nikoli ga ne. Zazidano je v steni stare hiše. Pomaga ji dihati in preživeti težke čase.

Sedaj pa zopet čakam na naslednjo zlomljeno dušo, da jo odrešim minljivosti in ji podarim življenje kot ujeta duša v mojem kraljestvu mrtvih.

Tukaj in zdaj

Lan Julij Zadavec, 4. c

Vsak zdaj se počasi prevesi v včeraj in vsak trenutek sčasoma postane spomin. Zavedata se časa, ki jima kot pesek polzi skozi prste, pojavljajo pa se trenutki, ko se ustavi, ko minevanje ni pomembno, ko se zdi, da se veselje preneha premikati. Na svoji nemirni poti, vedno hiteč od enega posla do drugega, vedno v ubijalskem tempu, v produktivnosti in turbulentnosti svojega življenja sta se skoraj izgubila.

Kdo bi si mislil, da se bosta znašla tu, skupaj, točno v tej situaciji? Nekoč tako rekoč neznanca, popolnoma različni osebi iz različnih svetov, ki ju je splet okoliščin ali pa višja sila, če verjamete v to, neločljivo povezala in ju za vedno zaznamovala. Po vsem kaosu sta se znašla tu. Prizemljena na koloniji sredi ničesar sta tako ležala na strehi svoje ladje, gledala v pokrajino pred sabo, pila pivo in razpravljala o tem, kaj so to paradizniki. Kar je bilo v preteklosti in kaj jima namenja prihodnost, to jima je bilo zdaj vseeno. Obstajal je samo zdaj, trenutek, v katerem sta se rahlo okajena smejala njegovim ponesrečeni izgovorjavi nekega latinskega imena.

Tvoja pesem

Tina Sgerm, 1. d

Sedem let hodiš v ritmu svoje pesmi. Svet gledaš skozi svoje oči. In vse, kar veš, je: „Lahko samo še pet minut?“ Igre še ni konec, spanca še ni tu. Čas je predragocen za zaprte oči. Vsakega dne se veseliš, navdušen si nad prebujenjem. Navdušen si nad biti buden. Vsak dan ... Vsak dan sedem let samo brezbriznostno veselje. o : 1 zame, o : 1 zame ... Začetna črta je za tabo in ti tečeš pred njo, obdan z vrstniki svoje generacije. „Svet je za nas!“

Zdaj tečeš že 16 let. Tečeš, šprintaš. Vse je tako veliko, tako preveliko in tako predaleč. Od utrujenosti tečeš po tonih tujcev. Družina, prijatelji, znanci, TV, učitelji, voditelji ... tvoje oči so izmučene, zato ti jih posodijo. Ugotoviš, da te pečejo. Žgejo, praskajo tvoje očesne votline kot žebli. Kot žebli ti ostanejo in ne moreš se jih znebiti. Slep si, če jih zapreš, a če pogledaš, če tvegaš pogled, te reže in muči. Rja se meša s krvjo in bakterije se bližajo mislim. Zato zapreš oči. Utrujen si in vse, kar veš, je: „Lahko samo še pet minut?“ Igre še ni konec, a spanec je vse, kar si želiš. Čas je prekrut, drakonski, surov, zato samo prosim, prosim ... ne odpri oči. Vsako prebujanje je izguba. o : 1 za čas, o zate. Nisi samo ti, a svet je pred tabo in vidiš lahko le hrbte množice. Počakajte ...

Kdaj si nehal plesati po svoji pesmi?

Iluzija izbire je vaša

Tina Sgerm, 1. d

Uspelo mu je, prišel je do Vsemikrofona. Iz te sobe so poslali sporočilo, ki mu je vzelo mater.

Zaenkrat je bil še neopažen, zato je počasi stopal proti škatlici. Toliko misli mu je švigalo po glavi. Le kaj bo rekel ljudem, kje sploh začeti?

Prijel je škatlico in jo prislonil k ustom. Temna soba se je osvetlila z zasloni. Njegov prvi stik s svetom, njegovo zadnje sporočilo. Alarm se je vklopil, zato je globoko vdihnil in skozi ekrane nagovoril ljudi.

„Ljudje, govorim vam neposredno iz Vsemikrofona. Govorim vam kot nekdo od vas. In tukaj sem, da povem resnico,“ ponovno je vdihnil, „nič ni res!“

Ujel je njihovo pozornost, vse oči so se zazrle vanj.

„Nič od tega, kar so nam obljubljali, kar so nam govorili, ni res. Vsako leto nam dajo različne izbire,“ povzdignil je glas, „izbire, ki so skovane, da služijo le Njim!“

S hodnika so se zaslišali koraki vojakov, bomba jih ne bo dolgo zadržala. Z očmi je pomignil k vhodu, ko se je slišalo treskanje kovine ob kovino, krvavi kriki prezgodnjih.

Zaprl je oči in ponovno pogledal zaslone – hitro mora končati.

„Dobro veste, da niti ena od izbir ni nikoli izboljšala ničesar. In nihče se ne upre, ker nam grozijo z Mikenom. Tudi to je iluzija!“ Vojaki so bili pred vrati in streljali so.

Sprejel je svojo usodo, še preden je začel z načrtom. A kljub

sprijaznjenju z njo mu je polt hladila kožo in solze so rinile v oči. Vse težje je bilo govoriti, vse težje dihati. Bo sploh delovalo?

Končano je bilo, vojaki so že notri.

„Iluzija izbire je vaša ...“ so bile komaj izgovorjene besede. Pripadale so zdaj praznim očem. Njegova kri se je razlila po telesu in ob zadnjem počitku ni zatisnil oči.

Ljudje so vedeli. Obrazi so se jim povесili od sramu. Saj so že vedeli. Zaslón se je razblinil v sekundah in vsi so odšli naprej.

Med množico pa je stal otrok bistréh oči. Med množico je že stal naslednji junak.

Carpe momentum

Erazem Baškovec, 2. d

Od poletnih počitnic nas je v tistem trenutku uradno ločil le še zadnji dan šole in dialog med Emmo Roberts in Freddijem Highmorom oziroma dobri dve minuti. The Art of Getting By sem z umirjeno kretnjo napisal na hrbtno stran desnice; vedel sem namreč, da v šoli ne bom dobil priložnosti, da bi videl razplet odnosa med zakompleksanim najstnikom s pretanjenim občutkom za slikanje in očarljivo blondinko. Njen angelski glas je razmesaril šolski zvonec. Profesorica je najprej, nerodna, kot je bila z računalnikom, kratek čas iskala kurzor, ki je po zaslonu plesal, kakor mu je ukazala njena roka, in ne, kot je želela njena volja, jaz pa sem opazil, kako neznosno jo je to nerviralo. Končno je kliknila na ikono za pavzo in nam zaželela lepe počitnice, medtem ko je peščica najbolj nestrpnih že zapuščala učilnico.

Kot po navadi sem prostor zapustil zadnji. Ker ni bilo nikogar v bližini, da bi se čudil mojemu vedenju, sem se še „zadnjič“ zazrl v stole in klopi, ki zame do tistega trenutka sicer niso imeli posebnega pomena. Za hip sem celo verjel, da imajo dušo, a me je k sreči razum prepričal, da nisem nikakršen animist. Iz prizidka sem se odpravil proti hodniku. Po glavnem stopnišču sem se spustil v pritličje, ki se je pospešeno praznilo. Ob skupini omaric, kjer je bila tudi moja, se ni mudil niti en dijak več. Odšli so. On in ona in druga ona in drugi on in ostali, od katerih sem se že lele poluradno posloviti. Bil sem srečen in žalosten hkrati, česar pa tako kot Charlie, tako imenovani wallflower, nisem razumel.

Le da jaz nisem bil tiha voda – to je bil eden od prevodov, ki sem ga zasledil in se mi je na nekakšen nenavaden način prikupil. Jaz nisem imel nikakršnega naziva; bil sem le ubogi mali jaz, ki tava s časom, upajoč, da bo lahko nekega dne dobil svoj srečni konec. Obul sem si poletne čevlje znamke Vty, ki so bili modre barve kot nebo sončnih dni bližajočega se poletja. Zaprl sem pritlikava zelena vratca omarice iz pločevine, številčnico pa, ki je služila kot ključavnica, na mestu prvih dveh cifer nekajkrat zavrtel in se napotil proti izhodu.

Ko sem prišel ven, sem videl ljudi – predvsem najstnike – kako so odhajali. Tisti, ki so živeli v mestu, so se domov odpravili kar peš, nekateri so se v manjših skupinah zatekli v bližnje kavarne, ostali pa so čakali na avtobus, saj jim drugega ni preostalo. Toda kamorkoli mi je ušel pogled, sem vselej videl tople nasmeške na obrazih ljudi, ki so od dobre volje kar žareli, kakor je žarelo zgodnjepopoldansko sonce, ki je dodobra segrelo tla. Blag veter se je pomešal s toplim zrakom, dvigajočim se z asfaltne ceste, ter osvežil postajališče in okolico. Obšel me je občutek, kot bi šlo za snidenje starih prijateljev. Tudi sam sem se spomnil svojih. Vendar le bežno, saj me je trenutek, v katerem sem dejansko obstajal, izkopal iz globočine spominov in me posadil v brezskrbni tukaj in brezčasni zdaj. Bil sem pripravljen, da ga zopet obožujem v njegovi neskončni polnosti.

Z enakomernim korakom sem se podal proti mestnemu jedru, medtem pa me je začela preplavljati simpatična melodija Einaudijeve I giorni.

